

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Quart període

Sèrie P - Número 48

Dijous, 26 de maig de 2005

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 60

Í N D E X

Projecte de llei

de modificació de la Llei 7/1993, del 30 de setembre, de carreteres (tram. 200-00018/07) (p. 3)

Proposició de llei

de modificació de la Llei 31/2002, de mesures fiscals i administratives (presa en consideració)
(tram. 202-00034/07) (p. 10)

Proposició de llei

d'ajuts a les famílies amb fills i filles a càrrec (presa en consideració) (tram. 202-00048/07) (p. 16)

Interpел·lació

al Consell Executiu sobre la política de l'aigua (tram. 300-00964/07) (p. 24)

Interpел·lació

al Consell Executiu sobre el sector lacti (tram. 300-00965/07) (p. 29)

Interpел·lació

al Consell Executiu sobre política energètica (tram. 300-00966/07) (p. 33)

Declaració

institucional amb motiu del Dia Internacional de les Dones per la Pau i el Desarmament
(tram. 401-00019/07) (p. 39)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre l'actual situació política a Catalunya (tram. 317-00144/07) (p. 40)

al president de la Generalitat sobre si considera positiva per als interessos de Catalunya la imatge
que transmet la Presidència de la Generalitat (tram. 317-00143/07) (p. 41)

al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00145/07) (p. 42)

al president de la Generalitat sobre les perspectives que s'obren després de la visita a l'Orient Mitjà,
de cara a la celebració de la Segona Conferència Euromediterrània (tram. 317-00147/07) (p. 43)

al president de la Generalitat sobre l'actualitat política dels darrers dies (tram. 317-00146/07) (p. 44)

al Consell Executiu sobre els criteris per a la construcció d'un centre penitenciari a Estaràs (Segarra)
(tram. 310-00421/07) (p. 45)

al Consell Executiu sobre l'educació d'adults (tram. 310-00422/07) (p. 46)

→

al Consell Executiu sobre el suport del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca a les cooperatives vitivinícoles de la Terra Alta (tram. 310-00424/07) (p. 47)

al Consell Executiu sobre política penitenciària (tram. 310-00425/07) (p. 48)

al Consell Executiu sobre el projecte de suport integral al jove de setze a vint anys amb dificultats socials (tram. 310-00423/07) (p. 49)

al Consell Executiu sobre la seva posició definitiva respecte a la construcció d'un centre penitenciari a la Segarra (tram. 310-00428/07) (p. 50)

al Consell Executiu sobre quines mesures d'actuació té previstes pel que fa a les escoles oficials d'idiomes (tram. 310-00430/07) (p. 51)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les infraestructures i els equipaments a les comarques occidentals (tram. 300-00967/07) (p. 53)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de projecció exterior de la cultura i la llengua catalanes (tram. 302-00122/07) (p. 58)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques d'impuls de la societat de la informació a Catalunya (tram. 302-00123/07) (p. 61)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el pagament de subvencions i ajudes als sectors agrícoles amb dificultats (tram. 302-00124/07) (p. 65)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la formació contínua en empreses (Forcem) (tram. 302-00125/07) (p. 69)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de cooperació (tram. 302-00126/07) (p. 73)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ NÚM. 60

La sessió s'obre a les deu del matí i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident primer, les secretàries primera i segona, el secretari tercer i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa l'oficiala major, les lletrades Sra. Andreu i Fornós i Sra. Casas i Gregorio, i el lletrat Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i Indústria, la consellera de Benestar i Família, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Projecte de Llei de modificació de la Llei 7/1993, del 30 de setembre, de carreteres (tram. 200-00018/07). Comissió de Política Territorial. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 188).

2. Proposició de Llei de modificació de la Llei 31/2002, de mesures fiscals i administratives (tram. 202-00034/07). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

3. Proposició de Llei d'ajuts a les famílies amb fills i filles a càrrec (tram. 202-00048/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació de la presa en consideració.

4. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de l'aigua (tram. 300-00964/07). Sr. Josep Llobet Navarro, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

5. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el sector lacti (tram. 300-00965/07). Sr. Jordi Ausàs i Coll, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

6. Interpel·lació al Consell Executiu sobre política energètica (tram. 300-00966/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

7. Interpel·lació al Consell Executiu sobre les infraestructures i els equipaments a les comarques occidentals (tram. 300-00967/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

8. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de projecció exterior de la cultura i la llengua catalanes (tram. 302-00122/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

9. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre les polítiques d'impuls de la societat de la informació a Catalunya (tram. 302-00123/07). Sr. Santi Rodríguez i Serra, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

10. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el pagament de subvencions i ajudes als sectors agrícoles amb dificultats (tram. 302-00124/07). Sr. Carmel Mòdol i Bresolí, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

11. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la formació contínua en empreses (Forcem) (tram. 302-00125/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

12. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de cooperació (tram. 302-00126/07). Sra. Dolors Camats i Luis, del Grup Parlamentari

d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Debat i votació.

13. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

La llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió. D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Projecte de Llei de modificació de la Llei 7/1993, del 30 de setembre, de carreteres (tram. 200-00018/07)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de Llei de modificació de la Llei 7/93, del 30 de setembre, de carreteres. D'acord amb l'article 101 del Reglament, fa la presentació de la iniciativa per part del Consell Executiu l'honorable conseller de Política Territorial, senyor Joaquim Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Molt honorable president, senyores diputades, senyors diputats, em complau presentar, en nom del Govern, aquest Projecte de Llei de modificació de la Llei de carreteres de l'any 1993, que té, fonamentalment, dos objectius i que és una modificació modesta, però important en alguns aspectes.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Un primer aspecte que aborda aquesta modificació és la possibilitat d'establir convenis entre el Govern de la Generalitat i les administracions locals per tal que, en el cas de coincidència d'infraestructures titularitat d'una i altra administració, pugui acordar-se quina de les dues administracions fa el conjunt d'aquella infraestructura; és a dir que quan una carretera entra en un poble es pugui acordar que aquell tram de carretera i la part de carrers que corresponen al municipi les adjudiqui i executi en el seu conjunt el municipi, previ atorgament d'una subvenció per part del Govern de la Generalitat a través d'un conveni subscrit que li trasllada la competència per fer la part d'obra que correspondria al Govern de la Generalitat, i aquest és l'objectiu d'aquest apartat de l'article 5.

I el que és més important i el que gira al voltant de tota la modificació és l'adaptació de la Llei de carreteres de Catalunya a la Llei de maig de l'any 2003, de concessió de l'obra pública, llei estatal que té, en alguns aspectes, característiques bàsiques, de tal manera que algunes de les obres que el Govern de la Generalitat havia ja encarregat a tercers, o les que té voluntat d'encarregar a tercers a partir d'ara, haurien estat no prou apuntalades jurídicament pel que fa als condicionaments establerts per aquesta Llei de concessió de l'obra pública del Govern estatal de l'any 2003.

I el que fa aquesta modificació que proposem és introduir les modificacions necessàries per regular com poden intervenir tercers en la construcció per compte del Govern de la Generalitat de determinades infraestructures, i, concretament, carreteres. I aquesta intervenció s'estableix en el règim fonamentalment de concessió d'obra pública. Per això, s'assimila a la Llei estatal. I, fonamentalment i amb característiques prioritàries, allò que es farà un cop s'aprovi aquesta Llei, si s'aprova, és adjudicar una part del pla d'autovies, que ara comentaré breument, al sistema de peatge a l'ombra, de tal manera que, adequadament regulat, es pugui acudir al finançament privat per tal de finançar una part de les infraestructures viàries que Catalunya no té fins ara i necessita.

Fonamentalment, el que la Llei estableix, la Llei modificada, és un doble tràmit d'informació pública: primer, de l'estudi de viabilitat econòmicofinancer, o viabilitat i viabilitat econòmicofinancera de la concessió, i, en segon lloc, la informació pública de l'avantprojecte de construcció i explotació. De fet, en el tràmit de ponència s'han introduït algunes esmenes, i acceptat, que perfeccionen el tràmit de consulta pública i atorguen més cauteles i, per tant, més voluntat de transparència en la tramitació d'aquest doble filtre que ha d'analitzar la viabilitat i l'equilibri econòmicofinancer de la concessió i, alhora, la bondat del projecte d'acord amb les necessitats econòmiques i socials del territori en què es produeix aquella infraestructura.

Tot això plegat és el que regula, en dos articles fonamentals, quins documents ha de contenir, prèviament a la seva informació pública, aquest estudi de viabilitat econòmicofinancera i quins documents ha de contenir l'avantprojecte de construcció i explotació abans de la seva informació pública, pensant, fins i tot, a precisar en quina escala han de ser els documents i la cartografia en determinats casos per tal d'analitzar amb detall les característiques de la infraestructura que es proposa construir.

Hi ha una disposició addicional que vol resoldre els casos d'aquelles infraestructures el tràmit de les quals estava ja relativament avançat en el moment de produir-se l'aprovació de la Llei de construcció d'obra pública de l'Estat de l'any 2003, de tal manera que en tres casos hi haurà només un únic tràmit d'informació pública, perquè els altres tràmits són assimilats als ja fets, i amb aquesta disposició addicional es podrà tirar endavant de forma immediata una part del pla d'autovies que el Govern de la Generalitat va encarregar al Departament de Política Territorial i Obres Públiques el dia 28 de desembre de l'any passat.

Concloc. El pacte per a la competitivitat de l'economia catalana estableix que s'han de fer 500 quilòmetres d'autovia lliures de peatge a Catalunya en els propers anys, i, d'aquests, 300 els farà el Govern de la Generalitat, i aquests 300 es volen abordar amb les possibilitats que atorga aquesta Llei per tal de fer-ho en règim de concessió en el sistema de peatge a l'ombra, amb el benentès, però, que no és en el marc de la Llei que es pot condicionar de quines característiques ha de ser el sistema de concessió, perquè estem en un sistema obert, i en aquest sistema obert s'han de mantenir obertes to-

tes les possibilitats, no tant perquè sigui voluntat del Govern fer-ho així, com, sobretot, perquè en alguns moments, no ara ni en la situació actual, el peatge pot ésser un instrument dissuasiu i a favor de la mobilitat, de tal manera que no és bo excloure sistemàticament i del tot alguna possibilitat, sinó que creiem que la Llei, en les seves característiques generals, ha d'admetre un marc genèric que ho faci tot possible.

És amb aquest contingut que d'aquí a pocs dies començarà un procés de licitació o d'informació pública per a la posterior licitació de les autovies Maçanet - Platja d'Aro; Reus - Alcover; Vilanova - Vilafranca - Manresa - Igualada; Centelles - Vic - Ripoll, i amb posterioritat el desdoblament de l'Eix Transversal, el desdoblament de l'eix de l'Ebre i l'eix Maresme - Vallès per la Conreria, com el conjunt de principals autovies que formen part d'aquest pla d'autovies que en diferents etapes el Govern de la Generalitat pensa començar a licitar a través de l'oportunitat que ens brindarà a partir d'avui, si s'aprova, aquesta Llei.

Els demano, senyores i senyors diputats, el vot favorable per al Dictamen de la Ponència i els agraeixo el treball que han fet en ponència per millorar el contingut d'un projecte de llei que va fer en el seu moment el Departament de Política Territorial i Obres Públiques a través de la seva Secretaria per a la Mobilitat.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, conseller Nadal. El torn de defensa de les esmenes. En nom del Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Manel Ibarz.

El Sr. Ibarz i Casadevall

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, pujo a l'estrada per defensar les esmenes que el meu Grup Parlamentari manté vives en el Projecte de llei de modificació de la Llei 7/1993, de carreteres, que, previsiblement, la cambra aprovarà dintre d'uns minuts.

Ambdues, que són les números 30 i 31 de l'ordenació, tenen per objecte incloure en l'exposició de motius la menció explícita d'allò que per via transaccional ha estat incorporat en el text del Projecte, encara que no en els termes exactes que havia proposat el Partit Popular de Catalunya.

Allò que pretenia el meu Grup era recollir el que ha estat una aspiració de molts ciutadans d'ençà de l'aprovació de la Llei 30/92, la de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, i fer-ho de forma expressa en la Llei que avui debatem, de manera que, corregint una pràctica administrativa habitual, totes aquelles persones que presentessin al·legacions o observacions en els tràmits d'aprovació d'un projecte tinguessin reconegut el dret explícit de rebre una resposta de l'Administració, un requisit modest que no té altra pretensió que la de promoure la transparència en els projectes d'obra pública, en aquest cas de carreteres, per la via elemental de recordar que en la seva tramitació s'ha de complir la legislació vigent. Res més, però també no res menys.

Per això, pot resultar sorprenent que a aquestes alçades, és a dir, dotze anys després de la seva entrada en vigor, el Partit Popular proposi la inclusió en el Projecte d'un article que, simplement, determina que es compleixin els preceptes de l'article 86.3 de la Llei 30/92, contes- tant a qui presenti al·legacions o observacions en un projecte.

Quantes vegades no hem sentit en els darrers anys les queixes dels grups que ara donen suport al Govern en què clamaven per la desconsideració que representava el silenci de l'Administració respecte de les persones i entitats que en innumbrables projectes tramitats pels governs anteriors..., no es dignava a contestar les al·legacions i observacions que havien formulat. Doncs bé, això sembla que canviarà, malgrat que, si els haig de ser franc, no en tinc gaires esperances.

La transformació de les persones per elevar-les a la con- dicció de ciutadans molt em temo que no figura en els projectes immediats del Govern. Almenys de moment, no tindrem un article específic de la Llei de carreteres que avanci en aquest sentit. Per via transaccional, s'ha introduït al final dels articles 3 i 7 la indicació explícita que els tràmits d'informació pública previstos en amb- dós articles es regiran pel que disposa la legislació de procediment administratiu, i és més que res.

Algú pot dir que es tracta d'una obvietat; tant se val. Ara caldrà veure si és tan òbvia com es diu o no. En qualsevol cas, des del Grup Parlamentari del Partit Po- pular de Catalunya esperem veure satisfeta l'aspiració dels ciutadans que en el futur vulguin dir la seva en els projectes que tramiti l'Administració pública catalana.

La transacció a què hem arribat porta implícita la decla- ració de voluntat de donar compliment a la norma que obliga a donar-los resposta, i això, de moment, també satisfà l'aspiració que inspirava les nostres esmenes.

Per tant, senyor president, en aquest moment anuncio la retirada de l'esmenes que el nostre Grup mantenia vives i em plau anunciar el vot favorable al Projecte.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ibarz. En nom del Grup de Convergèn- cia i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorables consellers, honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, lamento haver-los d'avançar que el vot del nostre Grup Parlamentari no serà favorable a aquesta Proposició de llei; serà un vot d'abstenció, bàsicament amb discrepància no amb el que diu exactament la Llei, sinó amb el que no diu con- cretament, i amb el fet d'haver perdut una gran oportu- nitat per parlar d'una qüestió transcendental en aquest país, que és el tema dels peatges, estrictament dels pe- atges, d'aquells que els ciutadans, els usuaris, paguen, no per regular la mobilitat, en la immensa majoria dels casos, a Catalunya, sinó per finançar aquelles vies d'al- ta capacitat que transcorren pel nostre país.

Però, en qualsevol cas, al llarg de la meva intervenció intentaré explicar més detalladament quines són les raons d'aquesta abstenció.

Aquesta és una Llei malauradament necessària, i dic «malauradament necessària» perquè estableix aquest mecanisme del contracte de concessió d'obra pública, o peatge a l'ombra, perquè ens entenguem. I és neces- sària, justament, perquè hem de buscar mecanismes per poder finançar unes infraestructures amb relació a les quals Catalunya té un profund dèficit, i mentre a altres territoris de l'Estat qui s'ha encarregat d'afrontar la im- mensa part d'aquestes infraestructures necessàries lliu- res de peatge han estat els diversos governs de l'Estat, a Catalunya, amb massa ocasions, ha hagut de ser el mateix Govern de la Generalitat el que ha hagut de bus- car altres fórmules per poder afrontar aquestes obres.

Si se supera el dèficit d'infraestructures a Catalunya, la utilització d'aquesta Llei, la utilització del contracte de concessió, ja no serà una norma, sinó que serà una ex- cepció. En qualsevol cas, nosaltres no ens oposarem mai a buscar aquests altres mecanismes d'actuar. Ens agradaria que aquesta fos una llei poc utilitzada perquè poguéssim emprar altres mecanismes, que són els pres- supostos ordinaris de la Generalitat, però, sobretot, la capacitat del Govern espanyol d'invertir directament a Catalunya, i d'aquesta manera alliberar la Generalitat, alliberar la nostra institució d'autogovern, d'una càrre- ga important. Per tant, des d'aquesta perspectiva, escol- tin, nosaltres no ens hi podem oposar, no podem fer un vot negatiu.

Però hem presentat diverses esmenes que van dirigides a reforçar els mecanismes de transparència en la tramitació; a intentar fer complir la planificació que hi ha, en aquests moments, prevista a la mateixa Llei, i, en terce- ra instància, parlar de peatges, no de peatges a l'ombra, sinó d'aquells peatges que el conjunt de la ciutadania ha de pagar, com a mínim els que en són usuaris.

I el que hem trobat és una molt limitada predisposició de la majoria a negociar, tot i, diguem-ne, el bon taran- nà del ponent del Grup Parlamentari Socialistes - Ciu- tadans pel Canvi; però un ponent de la majoria, si el Govern no vol negociar, per molt bon tarannà que tingui –i, en aquest cas, el senyor Joaquim Llena el té, aquest tarannà–, doncs, no pot fer massa cosa. I aquí el Govern, doncs, no ha volgut moure's ni una espurna d'un guió que prèviament estava assajat.

En quin sentit van les esmenes que encara queden vi- ves i que no són menors? Primer objectiu: tot allò que fa referència a la tramitació. I el senyor Nadal, en l'ex- plicació de la Llei, ha dit: «Nosaltres, amb relació a la tramitació, a l'hora de donar el vistiplau al contracte de concessió establim un doble tràmit: l'estudi de viabili- tat, per una banda, i l'estudi de viabilitat econòmica i financera.» De fet, l'estudi de viabilitat, perquè ens en- tenguem, incorpora en el seu interior dos elements: un, un estudi informatiu que incorpora diversos elements, i segon, l'estudi de viabilitat econòmica i financera.

Aquesta és la norma bàsica. Però hi ha un punt 3 d'a- quest article segon que, escoltin, és un autèntic home- natge a la inconcreció i, si em permeten, a la inseguretat jurídica. Els llegeixo aquest article; diu: «L'estudi de

viabilitat es pot substituir per un estudi de viabilitat econòmica o financera amb el contingut establert a l'apartat b anterior quan, per la naturalesa i finalitat de l'obra o per la quantia de la inversió requerida, es consideri suficient.» Conceptes jurídicament indeterminats: la naturalesa, la finalitat de l'obra..., muntem una drecera que intuïm que serà la norma general d'aplicació d'aquesta Llei. I, per tant, escoltin, si vostès estableixen un tràmit i diuen que l'estudi de viabilitat ha contemplar dos elements, la documentació de l'estudi informatiu d'una banda, i l'estudi de viabilitat econòmica i financera, per què busquen la drecera? És que no cal, la drecera; no hauria de caldre la drecera.

Ahir mateix, a la Comissió d'Investigació del Carmel, ens en vam fer un fart, de demanar al Govern que incorporés cauteles de seguretat jurídica, de transparència, de mecanismes de procediment administratiu potents. I vostès, l'endemà mateix que aquesta Comissió hagi acordat, hagi aprovat per una amplíssima majoria el Dictamen, el primer que fan és relaxar justament les exigències de tramitació administrativa en una llei d'aquestes característiques. Té sentit que ho fem? No té cap mena de sentit. I, per tant, nosaltres ja hem demanat a veure si fos possible alguna transacció, com a mínim per dir quan es produiran aquestes excepcions i defugir aquests conceptes jurídicament indeterminats. Per tant, entre allò que diuen que volen fer i allò que realment fan el dia següent, hi comença a haver un decalatge important.

Ho torno a relligar amb la Comissió d'Investigació del Carmel, en què hi ha un punt que diu: «Ens mirarem específicament tot el tema de la planificació. Haurem de programar i haurem de veure que les obres que s'executen estiguin prèviament programades.» Nosaltres hem presentat una esmena –i aquest és el segon punt de discrepància– que demana que totes les actuacions a l'empara d'aquesta Llei estiguin incorporades en el Pla de carreteres. I ens diuen que no, que és massa complicat, això.

Bé, massa complicat que les actuacions futures estiguin contemplades en el Pla de carreteres? És clar, és que és un pla de carreteres que vostès encara no han posat sobre la taula. El conseller Nadal ens parla del pla d'autovies. Però, escolti, aquest pla d'autovies fa temps que l'anem esperant; l'anem escoltant, però la tramitació administrativa no hi és. I ara aprovarem actuacions en base a aquest contracte de concessió d'obra pública sense que estiguin incorporades en aquest pla d'autovies, perquè no hi és. El pla d'autovies no hi és. Per tant, escoltin, el que els demanem és coherència.

El primer, doncs, element de discrepància és la laxitud en la tramitació administrativa que vostès incorporen en aquesta Llei. El segon, la, diguem-ne, no-acceptació d'un tema de sentit comú, d'obvietat, que les actuacions a l'empara d'aquesta Llei haurien d'estar planificades. I tercer element, el tema dels peatges. Què demanem nosaltres? –molt ràpidament. El que demanem són dues coses.

Primer, que aquesta Llei expliqui i especifiqui que les actuals vies d'alta prestació que estiguin finançades a través del mecanisme de peatge ordinari puguin transformar-se en peatge a l'ombra. Això es va fer a la B-30,

i va anar bé, i va anar molt bé, encara que l'actual secretari de Mobilitat, el senyor Manel Nadal, ens digui que va ser un error treure la barrera del peatge de la B-30. Escoltin, nosaltres el que volem és que hi hagi aquesta possibilitat i que s'especifiqui a la Llei, passar de peatge ordinari a peatge a l'ombra. Ens han dit que no.

I el segon element és una presa de posició formal i solemne a aquestes alçades del procés, quan hi ha un grup de treball de peatges que està treballant, quan tots els grups d'aquesta cambra hem enviat a Madrid un projecte per tal que es creï un fons de rescat de peatge. Diem: «A partir de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, no s'aprovarà cap projecte de carreteres que disposi la càrrega del seu finançament en els usuaris.» Tenim pressupostos ordinaris de la Generalitat, tenim un govern pretesament amic que hauria d'invertir més a Catalunya que no inverteix, i tenim això que disposa aquesta Llei, que és el peatge a l'ombra. Doncs, escoltin, amb aquests tres elements per què no fem un compromís solemne de dir que no farem més vies de pagament a Catalunya?, que no en farem més.

I el conseller Nadal deia, s'avançava al que nosaltres, des de Convergència, podíem dir, diu: «Home, és que hi ha determinats peatges que van bé, que són els peatges de regulació de mobilitat.» Home, aquí no estem parlant de peatges de regulació de mobilitat. Aquí estem parlant de peatges que serveixen per finançar la càrrega de la construcció d'aquella obra. I li hem ofert al senyor Llena una transacció en aquest punt, exceptuant aquests peatges de mobilitat, reguladors de mobilitat –els túnels de Vallvidrera, posem per cas, els túnels de Vallvidrera, posem per cas–, i ens han dit que no.

Escoltin, en el seu ideari –acabo, senyor president–, abans, vostès, els membres del tripartit, parlaven d'eliminar peatges a Catalunya. En aquesta Llei tenien la possibilitat de fer-ho des del consens que hem anat treballant tots plegats en el transcurs dels sis últims anys. No ho han fet, i per això, escolti, no comptin amb el nostre suport a l'hora d'haver perdut una gran oportunitat per corregir un dèficit històric, quan la Junta d'Andalusia aconsegueix eliminar el peatge de l'autopista Sevilla - Cadis. Quina paradoxa, senyor Nadal, quina paradoxa, tripartit de Catalunya.

Gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rull. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joaquim Llena.

El Sr. Llena i Cortina

Gràcies, molt honorable president. Senyores i senyors diputats, em posicionaré sobre les esmenes presentades pels diferents grups. En primer lloc, per les esmenes presentades pel Grup Popular.

Dir-li, abans de res, senyor Ibarz, que voldria agrair-li tant la seva actitud de diàleg, com la col·laboració, com les aportacions que en definitiva ha fet el seu Grup, un conjunt d'esmenes que majoritàriament s'hi han incorporat o transaccionat i que el que pretenen, com vostè bé ha explicat, és donar més garanties al procediment

administratiu i donar més garanties a la participació ciutadana, en el sentit, una i altra, de remarcar, per una banda, els períodes d'exposició pública i insistir o puntualitzar en la necessitat de respondre les al·legacions dels ciutadans.

És veritat que cal fer-ho, perquè massa sovint algú s'ha oblidat de fer-ho, però també és cert que són qüestions regulades amb caràcter general per la Llei 30/92, de procediment administratiu, i que, com hem tingut ocasió de discutir, estàvem d'acord en què probablement no calia fer-ho, però que la seva voluntat era insistir-hi.

Jo li ho agraeixo, li reitero els agraïments, especialment li hauria demanat, si no ho hagués fet, que retirés les esmenes. Vostè ho ha fet perquè entenia que no calia insistir més en l'exposició de motius a remarcar aquestes dues coses. Però també li demano, senyor Ibarz, que no perdi ni la fe ni l'esperança en què el Govern farà el que ha de fer i ho farà bé.

Senyor Rull, estic content per allò del *talante*, perquè ara està de moda. Però també li he de dir que no entén només el que pot, sinó el que pot i el que vol; i vostè no vol entendre-ho. El conseller ho ha explicat amb una claredat meridiana. L'exposició de motius és contundent. Vostè mateix reconeix la necessitat d'aquesta modificació de la Llei, la necessitat urgent del nostre país de tindre unes inversions en què curiosament –curiosament– vostè passa de puntetes, amb vint-i-tres anys d'un govern que les hauria pogut afrontar d'aquesta manera o d'altres i no ho ha fet, sabent que els de l'Estat són molt dolents i que no ho han fet mai, i s'embranca a parlar de peatges, que jo he tingut la sort d'escoltar-lo a vostè mateix aquí defensant certs peatges per regular la mobilitat de túnels aquí, fent-ho vostè de forma aferrissada, i els altres companys que van participar en el grup de peatges... És a dir, vostè diu que els del tripartit hem canviat, diem una cosa que no dèiem. Nosaltres en cap moment estem expressant la voluntat de posar nous peatges sobre els usuaris. I, per tant, és una discussió absurda: és a dir, una cosa és parlar de peatge a l'ombra i l'altra parlar de peatge sobre els usuaris.

Parlem de les esmenes, en què de tota manera, diu, no ens posarem d'acord, però és pel que estic aquí dalt.

En primer lloc, vostè ens demana que només es pugui aplicar aquesta modalitat d'execució d'obra en les carreteres incloses en l'actual Pla de carreteres. Escolti, senyor Rull, diem: ens corre pressa, l'actual Pla de carreteres no està actualitzat i ens cal fer unes actuacions que ens demanen, en general, des dels sectors econòmics, fins a tota la societat, i que cal fer-les ja; vostè mateix en reconeixia la necessitat. No ens ho compliqui, no demani que ens centrem en l'actual Pla de carreteres, que ja el modificarem i que ja hi posarem tot el que hi posem. Per tant, és a dir, no es pot acceptar aquesta esmena.

En segon lloc, hi ha un paquet de quatre esmenes, un grup de quatre referides, totes elles, a la possibilitat que la Llei contempla que en determinades ocasions es pugui substituir l'estudi de viabilitat per l'estudi econòmicofinancer, que és una part de l'estudi de viabilitat. El seu Grup ens demana, per un costat, anul·lar aquesta opció, cosa que no podem fer perquè la Llei estatal ho contempla, i el que estem fent és adaptar aquí a Catalu-

nya el que ja diu la Llei estatal. I, en segon lloc, vostè ens demanava uns criteris objectius..., o més objectius, per evitar caure en el que vostè n'ha dit avui «indefensió jurídica», i nosaltres li vam demanar: «Senyor Rull, digui'ns els criteris.» Li recordo el criteri que vostè va posar? Se'n recorda? Se li va escapar: «Home», diu, «podríem posar 3 milions d'euros.» Senyor Rull, què farem amb 3 milions d'euros? Comprar els senyals? Siguem seriosos, senyor Rull. Li vam demanar: «Digui'ns uns criteris que ens permetin separar quan es fa servir i quan es fa servir l'altre.» Vostè va reconèixer que l'enunciat de la Llei era general, però que difícilment podríem entrar a precisar qüestions tècniques i difícilment podríem posar una quantitat per sota o per sobre de la qual estigués indicat un estudi. Per tant, senyor Rull, no li ho podem acceptar.

I, bé, ens demana en la següent esmena que..., «no s'aprovarà cap projecte de carreteres que disposi la càrrega del seu finançament als usuaris». No estem parlant d'això; ja ho hem dit reiteradament. Senyor Rull, el Govern –i li ho he dit abans i li ho repeteixo– no té cap voluntat de construir noves autopistes o carreteres de peatge. El que tampoc podem pretendre, amb aquesta modificació de la Llei, que és una cosa puntual, és arreglar totes les coses que tenim per endreçar pel que fa referència a carreteres o a peatges. En podem continuar parlant, com vostès van fer en l'anterior legislatura, i el que deia vostè, li ho recordo, des d'aquí: era un aferrissat defensor dels peatges, incloent-hi i anant més enllà dels peatges reguladors de trànsit. I n'hi ha prou..., ens podem remetre als diaris de sessions.

A l'esmena número 25 ens demana que donem un caràcter retroactiu a la Llei. És a dir, escolti'm, ens està dient que concessions que ara s'estan regint per peatge, amb aquesta nova llei, que no pretén això... És a dir, si hi ha la voluntat del Govern, podem fer com el Govern d'Andalusia: 71 milions d'euros, costa això, eh? És a dir, ho podem fer, sempre que hi hagi un acord entre el Govern i el concessionari o la concessionària. És a dir, no ho emboliquem, centrem-nos en el que vostè reconeix com a necessari i que ha reiterat en diverses ocasions.

I, finalment, sempre que vulguem demanar la titularitat d'una carretera podem fer-ho, no ens cal ni aquesta modificació de la Llei ni ens en cal cap altra, és una qüestió de voluntat política d'un govern i altre govern; és a dir, no és, hi insisteixo, l'objectiu d'aquesta modificació de la Llei.

Per tant, jo penso que els motius pels quals no li podem acceptar aquestes esmenes, així com li n'hem acceptat d'altres i li agraïm també la seva actitud, que li he de dir que millora força fora de la tribuna i ens permet arribar a acords i fins i tot a retirar esmenes, que és lo que hem fet..., és a dir, per tant, els motius són clars i li demano, senyor Rull, que retiri aquestes esmenes, que ens voti a favor aquesta Llei, perquè vostè mateix reconeix que, això, el país ho necessita i que no farem altra cosa que donar una sortida a les nostres necessitats.

Voldria agrair també la col·laboració i les aportacions de la senyora Bet Font i el senyor Pere Vigo, gràcies a les quals hem millorat els aspectes ambientals i d'aplicació de la Llei de la mobilitat. I finalment agrair l'ajuda

del Departament, especialment a la senyora Carmina Llumà i al senyor Manel Nadal i a la senyora Núria Pérez, i la col·laboració inestimable, la disponibilitat, els consells i, en general, el saber fer del senyor Xavier Muro.

Gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Llena. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pere Vigo.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en primer lloc dir que la modificació d'aquesta Llei, reduir-la al tema dels peatges em sembla d'un reduccionisme inexplicable, perquè aquesta modificació de la Llei no té aquesta pretensió, no es pot fer dir a la Llei el que la Llei no diu.

Aquesta modificació bàsicament el que fa és buscar el compliment de l'acord estratègic per la internacionalització de la qualitat, l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana. I aquest és l'objectiu de la Llei, a part que determinats tràmits administratius es puguin fer amb més eficiència, i aquest és un dels grans objectius del Govern català: l'assoliment de l'equilibri territorial i la millora de competitivitat de l'economia catalana. I estem parlant, com ha dit molt bé el conseller, de cinc-cents quilòmetres d'autovies lliures de peatges, tres-cents a la xarxa de la Generalitat. Aquí podríem recordar, doncs, el reclamat històricament eix Vic - Ripoll, l'eix diagonal de Vilanova - Vilafranca - Manresa, el Reus - Alcover, l'Eix Transversal Cervera - Girona, l'eix del Llobregat Berga - Bagà, l'eix ebrenç d'Amposta a Lleida, etcètera.

El compliment de l'acord del Govern del 28 de desembre, pel qual s'acordava la programació d'actuacions dels grans eixos viaris en el període 2005-2009, ja és en si un pla d'autovies, és la inversió que ha de fer el Govern en aquest Pla d'autovies, amb dues fases: la primera per a l'eix Vic - Ripoll; la segona per a l'eix Maçanet - Platja d'Aro, que és, diguéssim, la via d'accés i de sortida de la Costa Brava; el Vilanova - Manresa i el Reus - Alcover. I, per tant, sí que implícitament en el seu Pla d'inversions ja definia quin era aquest Pla d'autovies que havia d'executar el Govern. Per tant, aquesta era explícitament..., implícitament ja era una acció política que venia determinada per aquest Pla d'inversions.

En la segona fase d'aquest Pla d'autovies també hi havia l'eix del Llobregat, del tram Berga - Bagà; l'eix de l'Ebre, l'Amposta - Lleida, i l'eix Barcelonès - Vallès. Per tant sí que hi havia una planificació al darrere i ja des del 28 de desembre. Què passava, doncs? Doncs passava que es necessitava precisament modificar la Llei, en primer lloc, creiem que per la participació dels agents privats en el finançament de les infraestructures, que era una recomanació, perquè la Llei estatal, aprovada el maig del 2003, que regula el contracte de concessió d'obres públiques, articula la intervenció dels agents privats en el finançament de la construcció i explotació de les infraestructures viàries, mitjançant la

fórmula contractual del contracte de concessió d'obra pública, i per tant, s'havia d'adequar la Llei a la Llei estatal, aquesta adaptació a Catalunya de la Llei estatal, el Govern quan va presentar el Projecte de llei que modifica la Llei 7/1993, de carreteres, amb l'objecte de desenvolupar les normes bàsiques reguladores de la concessió d'obra pública.

I si haguéssim de destacar alguns elements d'aquesta nova Llei, hauríem de dir que, primer, és la potenciació de la participació per mitjà de dos fases de la informació pública, la primera informació pública en l'estudi de viabilitat. En aquest sentit, i amb caràcter previ a la decisió de construir i explotar una carretera en règim de concessió de l'obra pública, la Generalitat ha de realitzar i aprovar un estudi de viabilitat del contracte que permeti determinar en règim de concessió d'obra pública. I tanmateix, l'estudi de viabilitat també incorporará un estudi de viabilitat econòmicofinancer en el qual es reflectirà el cost de la inversió a realitzar, així com el sistema de finançament proposat per a la construcció de l'obra. També s'hi inclourà un estudi d'impacte ambiental i de la mobilitat generada.

El segon punt seria la informació pública dels projectes de construcció i explotació, així un cop aprovat l'estudi de viabilitat s'efectuaria el projecte de construcció i explotació que es sotmetria amb la totalitat de la documentació a informació pública.

Un altre tema important que genera aquesta modificació de la Llei és l'acceleració de tràmits i l'estalvi administratiu. El règim transitori, les dues transitòries que estrena la Llei per a tres autovies que només requeriran una nova informació pública: la Maçanet - Platja d'Aro, la Reus - Alcover i la Vic - Ripoll.

També hauríem de destacar altres actuacions que contempla el Pla d'autovies en execució o que estan en licitació imminent, com seria la Palamós - Palafrugell, la C-31 i la Palafrugell - Tordera, la Puig-reig - Berga, la Torroja a l'Aldea.

I un altre tema molt important a destacar, que el conseller ja ha mencionat en la seva intervenció, són els convenis amb els ens locals. I aquesta jo crec que és una molt bona notícia, vull dir que l'Administració de la Generalitat sigui sensible a la participació dels ens locals i que la Llei faculti la Generalitat de Catalunya a formalitzar convenis amb els ens locals per a l'execució d'obres incorporades als projectes de carreteres que incideixin en la zona d'influència dels seus termes municipals per tal d'evitar les disfuncionalitats en l'actuació de diferents administracions. I crec que aquesta..., dir que és una bona notícia, perquè tornem a allò de la participació, que els ens locals per fi tindran veu, podran parlar amb el Govern en el que els correspon en el pas dels eixos viaris per les seves poblacions.

Les modificacions produïdes en la tramitació parlamentària també són importants. I jo crec que aquí l'esforç de tots s'hauria d'agrair, tant del Grup del Partit Popular com de Convergència i Unió, perquè s'han acceptat gairebé la totalitat de les esmenes i, per tant, hi ha hagut un esforç important per part de tothom en el reforçament dels temes ambientals i d'aplicació de la Llei de

mobilitat, el reforçament del procés de participació dels ciutadans, que vol dir més garanties, més exigències tècniques.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I quant al comentari sobre l'esmena número 24, del Grup de Convergència i Unió, home, el que hauríem de dir és que el Govern de Catalunya –i aquesta Llei no ho diu– no té cap voluntat d'aplicar més peatges, no en té cap voluntat, no forma part de la cultura de govern del tripartit. El que sí que no entenem és que Convergència i Unió trenqui el model pactat quan ells governaven. En el si del grup de treball de peatges es va acordar, i Convergència i Unió n'era un ferm defensor, el manteniment o la possible inclusió de peatges com a reguladors de la mobilitat en alguna via com podrien ser els túnels. I tampoc hauríem d'oblidar que hi ha una directiva europea que obligarà segurament a impulsar l'establiment de peatges –per a camions, segurament– en l'ús de les infraestructures. Per tant, jo crec que si hi ha hagut algun tipus de mobilitat política en aquest sentit no ha estat precisament en els grups del tripartit.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, volem començar recordant que estem davant d'una llei de tramitació administrativa. És evident que no estem fent una nova llei de carreteres, sinó que estem modificant una part molt petita de la Llei existent, la que afecta les carreteres que en diem carreteres de concessió, els tràmits que s'han de fer en cas que es vulgui portar a terme una infraestructura d'aquest tipus.

Li he de dir, senyor conseller, que aquest treball d'una part de la Llei de carreteres ens han permès adonar-nos de com el pas del temps es nota en la legislació referent a la mobilitat en el nostre país. Dic això perquè després d'haver treballat en l'anterior legislatura la Llei de mobilitat –una llei que per cert, doncs, varem aprovar per unanimitat de totes les forces polítiques, que vam coincidir a dir que era la llei marc, la llei de referència per aconseguir una mobilitat sostenible i segura i ben planificada–, doncs després d'haver treballat i aprovat aquella Llei, quan ens rellegim la Llei de carreteres, tot i que tampoc és una llei gaire antiga, que és del 93, doncs la trobem, podríem dir, antiquada o desfasada en alguns plantejaments o en el llenguatge. És evident, però, que quan el Govern ens va fer arribar aquest Projecte de llei de modificació de la Llei de carreteres, ho va fer per una necessitat puntual, que ja ha explicat vostè mateix, senyor conseller, que a més a més convenia que no es demorés gaire en el temps i que, per tant, en cap cas es pretenia obrir la modificació de la totalitat de la Llei de carreteres. Nosaltres varem entendre aquest plantejament, jo crec que tots els grups varem entendre aquest plantejament, i ens hem limitat en el tràmit par-

lamentari a treballar aquesta part i prou. Però tot i així creiem que probablement no hauríem de trigar gaire a fer una nova llei de carreteres que sigui més coherent amb la Llei de mobilitat que la Llei que tenim en aquests moments.

A part d'això, i també dins el preàmbul d'aquesta meua intervenció, en aquesta mateixa línia del nou model de mobilitat d'aquest país, li he de dir al senyor Rull, que tant reclama que hi hagi un nou pla de carreteres, que precisament el Govern, en coherència amb la Llei de mobilitat, ha optat per enfocar el Pla d'infraestructures –en el qual hi hauria les parts de les carreteres, però també ferroviari. I nosaltres entenem que això és molt més coherent amb la Llei i, per tant, creiem que és positiu que es vagi per aquest camí.

Sigui com sigui, tornant a la Llei que avui aprovem, en aquests poquets articles, com ja s'ha dit, hem procurat impregnar-hi, tant com hem pogut, l'esperit de la Llei de mobilitat. De fet, és una part molt breu, ja ho hem dit. Però hi han hagut esmenes que fèiem els grups que donem suport al Govern que anaven molt en el sentit de tenir present que la mobilitat s'ha de planificar d'una forma global, que no podem pensar en les carreteres d'una manera aïllada, sense tenir present tot allò que en el mateix entorn també afecta la mobilitat de les persones i de les mercaderies. I per això, doncs, hi han hagut algunes modificacions que volem destacar, doncs, ara en aquesta intervenció, referint-nos a alguns paràgrafs que s'han incorporat en el text inicial del Projecte de llei.

Per exemple, només començant, en l'exposició de motius hi ha un segon paràgraf que diu que «Catalunya ha de comptar amb un sistema d'infraestructures que s'ajusti a un model de desenvolupament sostenible i que resulti coherent, eficient i competitiu.» Aquest «nou sistema ha de permetre superar el dèficit de determinades infraestructures viàries patit al llarg del temps», i que s'ha accentuat en els darrers anys, «i ha de donar resposta a les necessitats de desenvolupament econòmic del país i generar igualtat d'oportunitats», a tot arreu, «amb màxim respecte pel territori i pels principis inspiradors de la Llei de la mobilitat». És a dir, ja en el preàmbul recordem que volem tenir present la Llei de la mobilitat.

En base a això, precisament en l'article 2, que és on es parla del contingut de l'estudi de viabilitat que s'ha de fer, quan es planteja una infraestructura amb aquest sistema, hem incorporat, en l'apartat que parla de l'estudi informatiu, que s'indiqui, que es justifiqui quines són les necessitats de mobilitat que es volen satisfer i si la solució que es proposa és la millor davant d'altres solucions basades en altres infraestructures de mobilitat.

Molt en la mateixa línia, també en aquest apartat de l'estudi informatiu, es diu que «en l'anàlisi d'alternatives s'ha d'estudiar també la consistent en el manteniment de la solució viària ja existent, atenent la seva funcionalitat i el compliment dels requeriments tècnics i de seguretat que corresponguin.» Per nosaltres, aquest és un element important; és a dir, s'ha d'analitzar molt bé si allò que volem, aquella nova carretera està plenament justificada.

I finalment, en aquest mateix article, en l'apartat 2.2 hem afegit una nova lletra, un nou requeriment que considerem que és molt important per aquesta coherència que dèiem amb la Llei de mobilitat, que es tracta que s'ha d'incorporar en l'estudi de viabilitat un estudi similar al que en la Llei de mobilitat es diu «Estudi d'avaluació de la mobilitat generada», que segons la Llei de mobilitat s'ha de fer cada vegada que es planifiquen o que s'implanten al territori noves activitats a l'estil de grans polígons industrials, zones d'oci i de lleure i de comerç, etcètera.

Com que la Llei de mobilitat no contempla que aquest Estudi d'avaluació de la mobilitat generada s'hagi de fer quan es planifiquin o quan es construeixin noves infraestructures, en aquesta modificació de la Llei hem optat per plantejar que es faci un estudi d'avaluació de l'impacte sobre la mobilitat, és a dir, que s'analitzi quines repercussions tindrà la implantació d'aquesta, o la modificació d'una determinada infraestructura respecte a altres serveis viaris i a sistemes de transport de l'entorn.

Entenem que l'objectiu, que és de preveure l'increment potencial de desplaçaments que aquesta implantació o aquesta modificació de la infraestructura pot generar, doncs, aquesta previsió permeti definir mesures necessàries per gestionar de manera sostenible la nova mobilitat que tindrà lloc. Em sembla, doncs, que tot i ser, com deia, una modificació puntual, s'ha resolt de tal manera que no desentona en el seu entorn legislatiu de referència que és la Llei de mobilitat, i crec que amb l'esforç de tots ho hem aconseguit. Per tant, el nostre vot és evident que serà favorable.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Senyor president, hi ha hagut una petició formal per part del portaveu del Grup Socialista perquè retiréssim les esmenes i m'agradaria explicar quina és la nostra posició.

El president

Doncs, ho pot fer.

El Sr. Rull i Andreu

Perfecte. Doncs, no retirarem les esmenes, no les retirarem. Per diversos arguments, però per ajustar-me al temps que correspon a aquest procés, vostès han incorporat un nou argument que ens ha semblat una mica exòtic, si m'ho permeten, que és dir: és que aquesta Llei no en parla, d'això. Què vol dir, que no en parla? Estem fent una llei de modificació a la Llei de carreteres, és la Llei de carreteres, en un dels articles que vostès modifiquen justament parla de peatges. Nosaltres, els hem demanat tres coses bàsicament: la primera, donar-los empara jurídica per transformar peatges actuals en peatges a l'ombra, i els donem aquesta possibilitat; diuen que no. Segon, un compromís solemne d'aquest Parlament que no es finançaran noves autovies a

través de peatges, i aquí no té res a veure amb els peatges de mobilitat. I, tercer, en el tema del Pla d'infraestructures. Escoltin, era una excel·lent oportunitat per aprofitar això del Pla d'infraestructures i fer una transacció. Vostès no en volen parlar, el país necessita parlar-ne, avui perden una gran oportunitat.

No acceptem la retirada de les esmenes.

Gràcies.

El president

El senyor Llena demana la paraula?

El Sr. Llena i Cortina

Sí, senyor president, per contradiccions.

El president

Un minut.

El Sr. Llena i Cortina

Senyor Rull, els arguments que ha donat ara són els mateixos que abans, per tant, no em faré pesat tornant-li a explicar el perquè. El motiu –el motiu– bàsic de la modificació de la Llei, l'únic que li he dit, no era parlar dels peatges, és parlar d'una manera d'afrontar unes inversions que el país necessita. No ens farem més pesats.

Gràcies, senyor Rull.

El president

Començarem, doncs, la votació amb les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Podem votar-les totes conjuntament? (*Pausa.*) Doncs, votarem les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat aprovades per 39 vots, però, han estat rebutjades –han estat rebutjades– per 39 vots a favor, 13 abstencions i 70 vots en contra.

Es passa a la votació del text del Dictamen del Projecte de llei.

Comença la votació.

El Projecte de llei de modificació de la Llei 7/93, del 30 de setembre, de carreteres ha estat aprovat per 82 vots a favor, 39 abstencions i un vot en contra.

Proposició de llei de modificació de la Llei 31/2002, de mesures fiscals i administratives (presa en consideració) (tram. 202-00034/07)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 31/2002, de mesures fiscals i administratives. Té la paraula per presentar-la, i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Santiago Rodríguez.

Senyores diputades, senyor diputats, estem... Senyores diputades i senyors diputats, els prego que si s'han d'absentar de l'hemicicle ho facin de manera ràpida i discreta.

Senyor Santiago Rodríguez, té la paraula.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, prenc la paraula per defensar la Proposició de Llei que hem presentat el Partit Popular de Catalunya per modificar la Llei 31, de l'any 2002, de mesures fiscals i administratives, en el sentit d'introduir un nou supòsit de desgravació fiscal de la quota íntegra de l'impost sobre la renda de les persones físiques.

El Partit Popular de Catalunya tenim el ple convenciment que la política fiscal d'un govern no serveix exclusivament per determinar la seva capacitat de despesa, sinó que fonamentalment és útil per fomentar actituds, per impulsar polítiques, per corregir desigualtats, és a dir, que poden tenir un impacte positiu sobre la societat. Suposo que no és aquesta cap novetat per als grups d'aquesta cambra, igual que tampoc no ho és el fet que hi hagi dos tipus de polítiques fiscals per fomentar actituds per part dels ciutadans. Una, la que consisteix en apujar els impostos per intentar fer desistir els ciutadans d'unes determinades actituds considerades negatives, però que, generalment, són majoritàries, generalment per l'absència d'alternatives viables; i l'altra, abaixar-los per fomentar l'adopció d'actituds positives i, per tant, també fer viables altres alternatives.

El primer tipus de política fiscal sol tenir com a efecte l'increment de la recaptació, encara que els ciutadans no variïn llurs actituds suposadament negatives, la qual cosa desincentiva l'Administració per cercar les actituds positives, mentre que la segona el que fa directament és incentivar actituds positives, i nosaltres, el Partit Popular de Catalunya, anem en aquesta segona línia, la de fomentar actituds positives, i aquesta Proposició de Llei, si volen modesta Proposició de Llei, n'és un exemple.

Què pretenem amb aquesta proposta? Doncs pretenem col·laborar en l'impuls de l'ús de les energies renovables. Quines? En aquest cas, avui concretament, l'energia solar fotovoltaica. Per què? Perquè l'energia solar fotovoltaica és una de les tecnologies amb més possibilitats de desenvolupament al nostre país, fonamentalment per tres motius. Primer, per les condicions d'irradiació de què gaudim i, per tant, per l'abundància d'un recurs energètic net com és el sol. Segon, perquè és la font d'energia en què els ciutadans, a títol gairebé individual, poden protagonitzar aquest canvi de model energètic tan proclamat i ho poden fer des de dues vessants: amb el seu ús, com a generadors per al consum propi, però també com a generadors per subministrar energia elèctrica a la xarxa. I, tercer, per l'existència a Espanya d'una indústria important que genera el 7 per cent de la producció mundial i paradoxalment exporta prop del 90 per cent de la seva producció, perquè aquí no té sortida.

Quins són els obstacles amb què topa l'energia solar fotovoltaica? Doncs, segurament molts i molt variats, però sobretot, al nostre criteri, és l'elevada inversió inicial

que requereix una instal·lació d'aquestes característiques, que alhora provoca que el temps de retorn sigui també excessivament elevat i, per tant, l'inici de l'estalvi real estigui massa allunyat en el temps.

Actualment es considera que el termini d'amortització d'una instal·lació d'energia solar fotovoltaica està en els vint anys, un termini excessivament llarg com per animar cap ciutadà, per motius estrictament econòmics, a invertir en una instal·lació ambientalment desitjable, és més senzill i barat, a curt termini, connectar-se a la xarxa elèctrica tradicional. La clau? Abaratir la inversió, i una deducció fiscal com la proposada en aquesta Proposició de Llei que sotmetem a la seva consideració, hi pot ajudar. D'entrada, premia fiscalment el ciutadà, cosa que permet reduir el temps de retorn de la inversió. Això, a la vegada, estimula la demanda i, per tant, obligaria a incrementar la producció; alhora, incrementar la producció significaria reducció de costos i la conseqüència final és que les noves inversions, en el futur proper, s'abaratirien.

Ajudes i subvencions, ja n'hi ha, ho sabem, analitzem-les. El programa d'ajudes per a l'aprofitament de recursos elèctrics renovables, ajudes fins al 30 per cent de la inversió. Ara bé, només hi poden accedir els titulars d'aquelles instal·lacions que tenen un excedent d'energia que aboquen a la xarxa. També en aquest mateix sentit l'Estat, a través del Reial decret 436/2004, hi contribueix incrementant el límit de potència de les instal·lacions susceptibles de rebre la prima màxima per quilowatt hora fotovoltaic. També s'incrementa aquesta mateixa prima, i s'incrementa la durada dels incentius, el topall de la durada dels incentius, que passa de 50 megawatts en el decret anterior a aquest que he esmentat, fins al 150 megawatts fotovoltaics instal·lats, estic parlant d'Espanya, és un reial decret, quan en aquests moments, actualment, hi ha instal·lats pocs més de 30 megawatts en tot el país.

També el Pla d'electrificació rural contribueix amb ajudes de fins al 50 per cent per a instal·lacions destinades al consum propi, però, és clar, només en els àmbits rurals de Catalunya. En resum, queden excloses de les ajudes totes aquelles instal·lacions fora de l'àmbit rural i que no tenen més pretensió, ni volen més complicacions que generar la pròpia energia que consumirà fins i tot, potser, només parcialment.

Val a dir també que aquesta única mesura que avui proposem, per si sola, probablement no permeti anar gaire lluny, però sí que pot permetre donar un pas que, de forma conjunta amb altres mesures de formació, d'informació, de suport a la recerca per tal de millorar les tecnologies actuals, pot fer que l'energia solar fotovoltaica pugui ocupar un lloc molt més destacat entre les energies renovables del que ocupa avui. I és que, ho repeteixo, juntament amb l'energia solar tèrmica, són les úniques fonts d'energia renovables que poden ser adoptades per la decisió individual dels ciutadans, i això permetria, també, universalitzar aquella nova cultura de l'energia de què tan sovint sentim parlar.

Per acabar, torno al començament. Hi ha dos tipus de polítiques fiscals. Aquesta que avui el Partit Popular de Catalunya els proposem és una. L'altra, la que no ens agrada, la que acostuma a no agradar als ciutadans, és la que

precisament aquest Govern proposa en l'esborrany de pla energètic, que ja no sabem si el Govern ha aprovat o no, però que aposta per la implantació d'una ecotaxa energètica que penalitzi el consum d'energies d'origen fòssil. Per cert, n'exclou l'energia generada a través de les centrals nuclears; és a dir, es tracta de penalitzar la majoria de ciutadans.

Senyores i senyors diputats, no els demanem ara –cada cosa al seu lloc, ja tocarà– que renunciïn a la seva política fiscal, a la dels recàrrecs de les gasolines, a la dels increments del cànon de l'aigua, a la de les disset noves taxes; els demanem que avui apostin per aquesta altra política fiscal, que té per objectiu generar actituds positives entre els ciutadans, i per això els demanem que tinguin a bé de prendre en consideració aquesta Proposició de llei del Partit Popular de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Per fixar la posició tenen ara la paraula els grups parlamentaris, i, en primer lloc, ho pot fer el Grup de Convergència i Unió, l'illustre senyor Antoni Castellà.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la proposta de modificació de l'anomenada Llei d'acompanyament que avui ens proposa el Partit Popular i que ens ocupa és interessant. I oportuna, possiblement. Interessant, senyor president, perquè, com deia el diputat Rodríguez, encara que, amb un pas petit, s'introduís un element de política fiscal com a instrument, per una banda, de benefici del ciutadà, i, per l'altra, com a element d'incentiu a la utilització de l'energia neta i renovable.

L'incentiu de la utilització d'instal·lacions proveïdes per fonts d'energia netes i renovables des del punt de vista elèctric en l'habitatge particular és un àmbit transcendent i necessari, defensat pel nostre Grup Parlamentari i per l'anterior Govern.

Fins ara, per això, hem elaborat polítiques adreçades bàsicament, com ens recordava el diputat en la seva intervenció, a línies de subvencions. I amb aquesta iniciativa s'introdueix la figura de l'incentiu fiscal via la deducció de l'IRPF.

Però deu estar d'acord amb mi, senyor diputat, que és una mesura petita, és una mesura molt tènue. És una mesura, a la vegada, que, malgrat que deia a l'inici que la idea ens sembla interessant, teníem seriosos dubtes, dins del Grup, de si acabàvem donant-hi suport o no. Dic «si acabàvem donant-hi suport o no» perquè no deixa de ser complicat el fet de donar suport a una mesura, com deia, tan petita sense que en aquests moments hi hagi o aquesta formi part d'un ventall d'altres mesures, d'un pla global des del punt de vista de l'energia, ni que fos pel que fa només a les renovables.

Per tant, creiem que en qualsevol dels casos tindrem oportunitat, en els propers pressupostos, de tindre un debat intens sobre aquest tema, sempre que –i aquí li dono la raó– tinguem pla d'energia. Tampoc des del nostre Grup sabem si al final tindrem o no tindrem pla d'energia.

I també aquests és un dels motius pels quals, senyor diputat, senyor president, nosaltres hi donarem suport, a aquesta iniciativa. Ho torno a dir, possiblement el que hauríem de tenir en aquests moments és la línia del Govern, un pla definit, i, per tant, posposar-ho al debat pressupostari. Però com que sabem que una vegada més el problema és que el Govern no governa, doncs, l'oposició, lògicament, ens veiem forçats, cadascú en el seu àmbit, a anar tapant, ni que siguin petits, els forats d'aquest vaixell.

I, per tant, torno a dir, aquesta és una de les motivacions per les quals, senyor president, nosaltres donarem suport a la iniciativa.

Avui, lamentablement, vivim un altre episodi, com deia, de la incapacitat dels membres del Govern de governar, un exemple més de paralització del país. I jo crec sincerament, senyor president, que els ciutadans, això, no s'ho mereixen. Ara, això sí, l'única resposta que se'n dona és pervertir el llenguatge: ara resulta que de la picabaralla, de l'esbatussada i de la traveta se'n diu «tema complex».

Jo, a vegades, senyor president, tinc la sensació que el president Maragall ens pren per beneïts a tots plegats, perquè, si un va repassant la premsa, resulta que hem tingut dia sí, dia no desautoritzacions entre el conseller Rañé i el conseller Milà; diputats d'Iniciativa per Catalunya i diputats d'Esquerra es manifesten en contra del Govern, o almenys d'una part del Govern, o no sé exactament de quina part del Govern es manifesten en contra o contra ells mateixos; el diputat Joan Puig, d'Esquerra, afirma que la protesta és perquè els socialistes i Montilla «n'aprenquin»; el senyor Zaragoza, dels socialistes, diu que almenys els socialistes saben «cap a on anem», referint-se als seus socis de govern, i el conseller primer insinua que el Govern té interessos foscos a Bescanó.

Clar, i això són temes complexos. Això no són baralles? I si això no són baralles, ja no sé com utilitzen el llenguatge.

En qualsevol dels casos, la conclusió és que no tenim pla d'energia i ho posposem dos mesos..., dos mesos, o quatre mesos, o no sé quants mesos, perquè amb això tampoc ens posem d'acord.

Sincerament –i acabo ja, senyor president– aquest Govern sembla que tota la seva acció la basi en un eslògan. I aquest eslògan és: «No deixis per a demà el que puguis posposar indefinidament.» I al final, senyor president, lamentablement, aquest Govern acabarà convertint Catalunya en un país amb passat, possiblement amb futur, però sense present, perquè el present ja no existeix.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre senyor Jordi Carbonell.

El Sr. Carbonell i Sebarroja

Gràcies, senyor president. El Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi votarem en contra d'aquesta admissió a

tràmit d'aquesta Proposició de llei. No ens estranya, lògicament, que, una vegada més, el Partit Popular estigui recolzat per Convergència i Unió.

Els motius pels quals votarem en contra cal que se sàpi-guen de manera clara i rotunda. En l'exposició de mo-tius d'aquesta Proposició de llei ja es comença a veu-re una mica el llautó: es parla de l'acord de finançament de l'any 2001, de trist record, el finançament actual, eh?, on recordaran vostès que Convergència i Unió i el PP van fer un acord de finançament que havia de ser per a tota la vida, que havia de donar suficiència a aquest Go-vern i a aquest país, on es va demostrar que les prome-ses d'aquell moment del senyor Artur Mas van ser abso-lutament fora de lloc. Després m'hi referiré.

I també l'exposició de motius del Partit Popular es basa en la capacitat normativa que té el Govern arran d'a-quest acord de finançament, eh?, i ens diuen que nosal-tres només ens dediquem a augmentar la pressió fiscal. Bé, jo penso que l'OCDE és un organisme prou cone-gut de tots vostès i a nivell mundial, que ens recorda l'augment constant de la pressió fiscal durant els go-vern del PP, però jo penso que no hem de parlar del passat, hem de parlar del futur.

Llavors nosaltres, com que parlem del futur, parlem de la responsabilitat que tenim en aquest moment per no acceptar propostes, deduccions indiscriminades i, per tant, no equitatives. Catalunya s'ha trobat amb una situ-ació financera desastrosa, que m'hi referiré, i, per tant, el Govern de Catalunya el que ha de fer i el que està fent són polítiques eficaces i justes de promoció de les ener-gies renovables.

Nosaltres, senyors de Convergència i Unió, tenim..., no hem trobat sobre la taula cap verdader pla d'energia en aquests vint-i-tres anys, i li puc assegurar que nosaltres el tindrem i aquesta cambra el votarà segur que favora-blement.

Però anem una mica a aquest exercici de responsabilitat que comentava. Bé, cal recordar a aquesta cambra que nosaltres ens vam trobar quan vam arribar a aquest Go-vern a primers del 2004 amb un exercici tancat, eh?, que es deia que hi havia un superàvit de 284 milions d'euros, superàvit. Es van fer els números ben fets; es va fer una auditoria seriosa –i això estic convençut que el Grup del PP també ho recolza– on es va demostrar que no hi havia superàvit, sinó que hi havia un dèficit de 1.177 milions d'euros, amb un desplaçament de la des-pesa de 2.900 milions d'euros. Jo només vull recordar –l'altre dia ho vèiem a la Comissió de la Sindicatura de Comptes– que fins a l'any 2015 el Consell Català de l'Esport es trobarà que no podrà fer quasi cap nova in-versió perquè ja està tot compromès des dels anys 2002 i 2003.

Parlem de l'endeutament. Un endeutament, ens vam trobar, del 12,7 per cent. Bé. I de la liquidació del 2002, que va ser el primer any del nou model de finançament, que vostès utilitzen per dir que tenim capacitat norma-tiva, però recordaran perfectament que el senyor Artur Mas ens va dir que tindríem unes previsions d'ingres-sos addicionals de 469 milions d'euros.

Saben quina ha sigut la quantitat final d'aquesta liqui-dació? Exactament la meitat, eh? I què ha hagut de fer

un govern responsable com aquest Govern de Catalu-nya? Fer un pla de sanejament, i, per tant, comprometre's que d'aquí al 2008 tindrem un dèficit controlat, al llarg d'aquests anys. I aquest dèficit l'estem complint. Els que han seguit, de vostès, la liquidació del pressu-post del 2004 han pogut comprovar que, aquest dèficit, l'estem complint i a més a més l'hem liquidat el 3,5 per cent per sota de les previsions.

Per tot això, senyor president, senyores i senyors dipu-tats, nosaltres considerem que és responsabilitat del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i estic conven-çut que de la majoria de la cambra, de refusar aquesta Proposició, que l'únic que pretén és reduir els ingressos d'aquest país i, a més a més, d'una manera poc eficaç, injusta i desproporcionada.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors di-putats.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor Sergi de los Ríos.

El Sr. de los Ríos i Martínez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, escoltant la intervenció del senyor Rodríguez, i, en de-finitiva, llegint l'exposició de motius d'aquesta Propo-sició de llei, realment tornem a trobar reproduïts certs arguments, certes afirmacions que em recorden més el debat de pressupostos, el que vam tenir ara, a finals del mes de desembre de l'any 2004.

De fet, eren certes afirmacions, ja retòriques, que inten-ten, doncs, incidir en tota una sèrie d'elements pejora-tius quant a quina és la política econòmica d'aquest Govern. I, en definitiva, sempre van donant voltes als mateixos temes, en el sentit que aquest Govern només pensa a augmentar la pressió fiscal, la pressió contra els ciutadans, a aquests ciutadans que, segons sembla, doncs, tenen pocs serveis, tenen poca inversió públi-ca..., que, de fet, és cert, hi ha un fenomen que s'anome-na el del dèficit fiscal.

I quan estem parlant de pressió fiscal realment ens fem la pregunta: «Paguem molts impostos o paguem pocs impostos?» Doncs, això s'ha de veure en funció del que rep el ciutadà, i aleshores podrem mesurar si hi han molts impostos..., si paguem molts impostos o paguem pocs impostos.

Parla d'una minsa política fiscal; el que és minsa és la capacitat normativa que tenim, el que és minsa és la ca-pacitat normativa que tenim en els impostos. Parlen recurrentment dels recàrrecs sobre les gasolines. Bé, ja hem parlat en aquest hemicicle..., anava a dir mil vega-des; potser no són mil vegades, però bé tres o quatre ve-gades hem parlat sobre aquest recàrrec de les gasolines, el perquè aquest Govern s'hi va veure obligat, perquè era l'única mesura que tenia a les seves mans per poder fer front al dèficit sanitari i a l'endeutament sanitari. Bé, en definitiva, tota una sèrie d'arguments que s'han anat reproduint en el que han estat tant l'exposició de mo-tius de la Proposició de llei com la mateixa intervenció.

En concret, i entrant en la proposta concreta, en concret ens parlen que en una part corresponent a la Generalitat de la quota íntegra de l'impost sobre la renda de les persones físiques es pugui aplicar una deducció específica del 15 per cent per les quantitats invertides en les instal·lacions proveïdes per fonts d'energia renovable i netes. És a dir, estem discutint això en aquests moments, malgrat aquesta introducció que he fet, que també ha estat el motiu d'introduir-la per part de qui proposa aquesta Proposició de llei.

Des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, davant d'aquesta proposta, ens agradaria, si més no, posar sobre la taula un parell de reflexions, un parell d'idees. La primera: entenem que cal un enfocament global sobre aquesta problemàtica, sobre aquesta situació, i no entrar en mesures aïllades, unes mesures aïllades que entenem que fins i tot poden no anar en la línia de l'objectiu, que és el foment de les energies renovables. I la segona reflexió: subvenció *versus* desgravació. Quina és la millor via per aconseguir, realment, aquest objectiu al qual em referia?

Parlant d'aquesta primera idea, entenem que seria més interessant una proposta global; una proposta global i no pas una sèrie de retocs puntuals. I, a més a més, en quin marc es produeixen aquests retocs puntuals?

Estàvem parlant de la modificació de la Llei d'acompanyament; una llei d'acompanyament, en concret la de l'any 2002, que ja, en diverses vegades també, hem estat comentat i ha sigut motiu de discussió en aquesta seu parlamentària, de, exactament, quina era la utilitat que es feia d'aquestes lleis d'acompanyament dels pressupostos, en aquest cas de la Generalitat, o també, en alguns casos, dels pressupostos generals de l'Estat. Eren unes lleis que eren uns autèntics calaixos de sastre, on cabia qualsevol tipus d'aportació des del punt de vista fiscal, administratiu, etcètera. Per tant, això encara ens porta a afirmar que aquesta proposta es tracta d'un retoc puntual a través d'una modificació d'una llei que en si mateixa ja és un calaix de sastre.

En concret, entenem que s'han de fer, per tant, propostes més àmplies i que tinguin molt a veure amb el que és la política d'habitatge, una política d'habitatge global. I, de fet, cal recordar que el Decret que es deriva del Pla d'habitatge 2004-2007 ja inclou ajuts als promotors d'habitatge protegit, entre 1.500 euros i 2.500 euros per habitatge, en funció de l'assoliment de diversos paràmetres de sostenibilitat, que és en el terreny en què ens estem movent quan estem fent aquests tipus de propostes.

Així mateix, els habitatges, s'ha de recordar que ja disposen d'ajuts per a les instal·lacions de producció d'energia elèctrica proveïdes per fonts d'energia netes i renovables, d'acord amb el que estableix el Decret del 14 de desembre, de regulació del Pla d'habitatge de Catalunya, que literalment diu que «en el cas de la instal·lació de noves energies alternatives, un 35 per cent, amb un màxim de 1.500 euros per habitatge o local...» Per tant, ja existeixen tota una sèrie d'instruments que, al nostre parer, van més en la línia d'assolir aquest objectiu que es marcava.

I, realment, aquesta és la segona idea i la segona reflexió a la qual em referia que volíem posar sobre la taula, que és la discussió sobre si subvenció o una desgravació fiscal per assolir aquest objectiu. Entenem que el millor instrument per incentivar és el de la subvenció, és el de l'ajut. La desgravació fiscal actual sobre els fets objectius, però *a posteriori*, un cop ja s'han produït. En canvi, la subvenció actua abans, i entenem que per assolir aquest objectiu millor seria fer-ho amb anticipació, no un cop s'hagi produït el fet objectiu.

Per tant, i en conclusió, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana no donarem suport a aquesta Proposició de llei. Entenem que cal afrontar el tema des d'un àmbit més global, no des d'un àmbit aïllat, com és el que pretén aquesta proposta. I, en definitiva, deixi'm dir unes paraules sobre el famós pla de l'energia, doncs, que aquí també el senyor Castellà n'ha fet esment. Precisament, és aquest enfocament global el que aquest tipus de mesures han de..., en aquest àmbit és on han d'especificar-se aquestes mesures. Un pla d'energia que ara està en exposició pública. De fet, tothom hi podrà col·laborar per veure quins punts poden ser millorables. Realment, ja hem deixat d'estar en aquelles èpoques del pensament únic, que el Govern actuava independentment del que deia el territori, de quina era la sensibilitat territorial, sinó que està obert –està obert. (*Veus de fons.*) Exacte, el pensament únic que vostès, quan governaven en el Govern espanyol, bé van ser uns clars partidaris d'aquest pensament únic. Per tant, no hi ha pensaments únics; el que hi ha és voluntat de diàleg i voluntat de sensibilitat territorial.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'il·lustre senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Rodríguez, nosaltres votarem en contra d'aquesta Proposició de llei, per les qüestions que ja han dit el senyor Carbonell i el senyor de los Ríos, però, en tot cas, jo li faré un parell d'apunts més per completar la proposta, no?, sobretot amb referència a la política d'habitatge, que és allò en què vostè feia una especial referència en la seva proposta.

Ja sap vostè que hi ha un decret que ja ha estat publicat, que està dintre del Pla del dret a l'habitatge 2004-2007 –una actuació importantíssima del Govern de Catalunya, que sembla que alguns no ho volen entendre–, que ja inclou ajuts als promotors d'habitatges protegits, entre 1.500 euros i 2.500 euros, amb la idea que deia el senyor de los Ríos, d'anar més a la subvenció que no pas a la desgravació, perquè és el que incentiva més l'aplicació d'aquest tipus de sistemes, sobretot a molts promotors que a vegades s'hi resisteixen i, si tenen aquesta subvenció, és molt més fàcil provocar portar a terme totes aquestes instal·lacions d'energia renovable.

I, a més a més, sap vostè que els habitatges ja disposen d'ajuts per a les instal·lacions de producció d'energia elèctrica proveïdes de fonts d'energia netes i renovables, d'acord també amb l'article 15, concretament, d'aquest Decret, i l'hi vull llegir perquè vegi que s'acosta molt, potser, a la idea que vostè plantejava. Diu: «En el cas d'instal·lació de noves energies alternatives, un 35 per cent de subvenció, amb un màxim de mil 1.500 euros per habitatge o local.» Home, jo crec que va molt en la línia que vostè plantejava, però molt més a la subvenció per incentivar, que no pas la desgravació, que és *a posteriori*. Val més tenir els diners a la mà, que no esperar que te'ls torni l'Estat, abans havent-los pagat tu, no?

Ho dic perquè aquesta..., quasi en tota la normativa europea s'incentiva molt més d'aquesta manera que de l'altra, però vostè, si té altres idees, no és que siguin excessives bones per aplicar aquí, no? I, sobretot, està a punt de sortir, no crec que tardi, abans de l'estiu sortirà el Decret pel qual es regula l'adopció de criteris d'ecoeficiència en els edificis, que també tindrà uns elements, també, importantíssims pel que fa referència als sistemes de producció d'aigua calenta sanitària, etcètera. És a dir, tot un seguit de propostes que estan dintre un marc general, que tenen sentit relacionades les unes amb les altres, que ens porten a fomentar l'ús de les energies renovables, a anar cap a un estalvi i una eficiència energètics que fins aquest moment no havien existit, i creiem que les seves propostes no fomentàrem això, sinó ans al contrari, i per això les rebutjarem.

I amb relació al senyor Castellà, que ha fet una intervenció en què, aprofitant que parlàvem d'alguna cosa que tenia a veure amb l'energia, parlava del pla d'energia, tan de moda ara últimament, doncs, home, permeti'm que li digui dues o tres qüestions. Potser ajudaran a aclarir-li aquest neguit que té amb el pla d'energia i amb les manifestacions que puguin fer diferents diputats d'aquesta cambra i diputades sobre aquest tema.

Hi haurà pla d'energia, aquest any es publicarà i s'aprovarà un pla d'energia de Catalunya que no tindrà res a veure amb aquell succedani que havien fet vostès, en l'anterior Govern, que era un succedani que no servia absolutament per a res –absolutament per a res– (*remor de veus*), i que, en tot cas... No, ho dic perquè els tècnics que ens ho han explicat ens han dit que allò i res era exactament el mateix, que era una paperassa... (*Veus de fons*.) Bé, escolti, bé, jo dic el que penso, bàsicament... I llavors a mi em sembla que és important.

Perquè em fa la sensació que vostès no s'han llegit aquesta proposta que ha fet el Departament d'Indústria de pla d'energia –que està penjada a la web, per cert, que poden vostès llegir-la–, si és que veritablement entenen el model, perquè el que està plantejant aquest pla d'energia és un canvi de model energètic: hem passat de la gestió de l'oferta, que feien vostès, a una gestió de la demanda, que és una cosa molt més moderna i molt més sostenible que fan a tot Europa. (*Remor de veus*.) Ho veu?, que si no m'escolten, no ho entendran mai. Facin un esforç, ja ho veuran... I després pensin el que vulguin, però intentin escoltar primer, i llavors diguin el que hagin de dir, no?

Ho dic perquè en aquest pla d'energia hi ha un apartat importantíssim que parla d'estalvi i eficiència energètica, allò que anomenem «la gestió de la demanda», que és la clau. Hem de fer uns veritables esforços per aconseguir aquest estalvi i aquesta eficiència, per no dependre tant dels combustibles fòssils, com en depenem en aquests moments, o també de l'energia nuclear. Recordin que en aquests moments el preu del petroli, del barril, és de cinquanta dòlars aproximadament. Hi han estudis que ens diuen que en poc temps podem arribar a vuitanta dòlars el barril. Si arribem a aquestes circumstàncies, podem estar en una situació de crisi importantíssima, comparable a la dels anys setanta, que ens ha de fer pensar que hem d'anar cada vegada més canviant el model, anar més a dependre de les energies renovables, i no pas únicament i exclusivament dels combustibles fòssils o de l'energia nuclear.

Ho dic perquè m'entenguin bé: no vol dir substituir tot una cosa per l'altra –ho dic perquè abans que ho diguin vostès, perquè, això, a vegades no ho entenen–, vol dir que s'ha de fer un pla de xoc, en aquest sentit, important, perquè això, doncs, pugui aconseguir-se. Models, a tot Europa; cap invent: models, a tot Europa, i, si no, podem seguir el model alemany, que és un model prou interessant pel que fa referència a gestió de la demanda.

O sigui, se'n recorden, que moltes vegades dèiem que calia una nova cultura de l'aigua i al final ho hem aconseguit? –bé, alguns encara no ho han entès, però, en tot cas, és important–, basada en l'estalvi i l'eficiència... Doncs, ara intentem que passi exactament el mateix: una nova cultura de l'energia basada també en l'estalvi i l'eficiència.

Bé, primer punt, eh?, aquest. El segon, el foment de les energies renovables; ho dic perquè podríem repassar el foment que han fet vostès, l'anterior Govern, sobre l'energia eòlica: una quantitat de megawatts que aproximadament són uns vint o trenta. Amb el que es planteja en aquest pla d'energia, evidentment, no té res a veure, però, bé, mentrestant vostès continuaran dient el que diuen, no? Amb un programa de tancament de nuclears que s'ha de concretar molt més; amb tot un seguit d'infraestructures elèctriques amb les quals, algunes, nosaltres no estem d'acord, i, a més a més, també amb un gran apartat sobre investigació i desenvolupament.

Nosaltres continuem pensant que s'ha d'acostar cada vegada més la producció energètica al consum, i no dependre de grans línies o de grans línies de transport, perquè la producció està situada molt lluny, com ara, en aquests moments, en el nostre país, la producció està situada en un 60 per cent o un 70 per cent en el sud, i la resta, doncs, escampada pel territori, i això tampoc és sostenible. Doncs, caldrà fer una nova distribució.

I a més hem de començar a pensar en la capacitat normativa amb relació... Eh que tenim també tot un seguit de normativa amb relació a l'aigua i qui n'abusa, de l'ús de l'aigua? Doncs, hauríem de fer exactament el mateix en el tema de l'energia.

I, sobretot, el que haurem de fer és una cosa que..., senyor Castellà, vostè segur que està d'acord amb mi que el Govern de la Generalitat anterior no va tenir potser la suficient capacitat i força per tal d'obligar Endesa i

les grans elèctriques a fer línies o renovar i modificar les línies de baixa i mitjana tensió, que són les que arriben a les indústries, les que arriben a les cases, perquè puguin funcionar, i molts d'aquests microtalls no són perquè no hi ha una línia de quatre-cents, sinó perquè aquesta mitjana i baixa tensió està en una situació deploable, mentre ells continuaven fent el seu negoci.

Li diré una cosa: fins i tot, miri, es podria fer estalvi i eficiència en una de les coses que potser no s'havien plantejat. Miri, si nosaltres ara féssim una veritable campanya –i vol dir posar-hi diners–, també amb relació a uns grans industrials que fabriquen electrodomèstics, una campanya de convertir tots els nostres electrodomèstics que ara porten una etiqueta –ho deuen haver vist vostès– A, B, C, D, E, i la A és la de màxima eficiència i de màxim estalvi energètic, podríem canviar els electrodomèstics i passar-los a A; ens estalviariem quasi un 15 per cent. Miri, de 23 milions d'electrodomèstics que es varen vendre a Espanya fa dos anys, només 600.000 eren d'etiqueta A. Això és exactament al revés a Alemanya, França o els països d'Europa. O sigui, aquí no han fet res, si aquí miren cap a un altre cantó i només gestionen l'oferta, evidentment, no farem polítiques d'estalvi, que no vol dir no poder encendre el llum o veure els partits del Barça amb espelmes o altres «tonteries» que s'han dedicat vostès a argumentar, molt ben argumentat, sobre que pensàvem nosaltres del pla energètic.

I acabo. Miri, el Govern ha pres una decisió importantíssima: passar aquest pla d'energia, sense una aprovació del Govern, a la participació ciutadana. Perquè hi ha dificultats, per part de molts ciutadans d'aquest país i institucions importants d'aquest país, molts alcaldes d'aquest país, doncs, que creuen que algunes d'aquestes infraestructures elèctriques no haurien de ser així o s'haurien de fer d'una altra manera. Doncs, tenen l'oportunitat de dir el que pensen, i el que pensen les institucions, què pensen els partits polítics, què pensen fins i tot vostès, sobre tot aquest tema. Quina diferència!, el que va fer l'anterior Govern, quan es plantejava la línia de les Gavarres, i les declaracions que va fer –ara no hi és–, bé... El senyor Oriol Pujol va dir: «Nosaltres sí que vàrem actuar; vàrem treure els Mossos d'Esquadra al carrer.» Aquesta és la diferència: vostès treuen els Mossos d'Esquadra al carrer; nosaltres fem participació ciutadana per al pla d'energia.

Gràcies, senyor president.

El president

Doncs, acabat el debat, iniciarem la votació.

(Pausa llarga.)

Posem, doncs, a votació aquesta presa en consideració presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Aquesta presa en consideració ha estat rebutjada per 51 vots a favor i 68 vots en contra.

Proposició de llei d'ajuts a les famílies amb fills i filles a càrrec (presa en consideració) (tram. 202-00048/07)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei d'ajuts a les famílies amb fills i filles a càrrec. Té la paraula per presentar-la, i en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorables consellers, honorable consellera, des de Convergència i Unió hem promogut i presentat al Registre d'aquest Parlament vint iniciatives per seguir impulsant la conciliació de la vida laboral, familiar i personal de les persones treballadores. Això ho fem d'una manera especial davant la paràlisi del Govern tripartit pel que fa a continuar, aprofundir i ampliar la política familiar del Govern de la Generalitat de Catalunya. Iniciatives parlamentàries que donen continuïtat a la nostra acció política, també acció de govern, en favor de les persones i les seves famílies, en favor d'aquesta conciliació laboral, familiar i personal.

Evidentment, aquestes propostes contrasten amb un govern que no governa, que no atén les necessitats de la ciutadania i de les famílies, un govern que només es dedica a anunciar el que és incapaç de fer.

La política social no es basa en l'anunci, en els gestos, en les paraules boniques però buides, en la publicitat. L'acció política, en tot, però més en l'àmbit social, es basa precisament en l'acció, en fer, no en proclamar el que no es fa; es basa en les realitats, no en la ficció o en la imaginació. La gent, les persones, les famílies, vivim de realitats, no d'anuncis ni proclames, i més quan el que s'anuncia passen els mesos, com deia, i no es fa. Això genera frustració, genera desconfiança en la política i en els polítics. Aquesta és la seva especialitat, és l'especialitat d'aquest Govern, i, d'una forma destacada, de Benestar i Família, on hi ha actuacions que les han anunciat cinc, sis, vegades, i encara ni tan sols hi han posat fil a l'agulla.

D'aquí aquestes vint iniciatives, aquestes propostes en positiu. Aquesta és la nostra manera de fer oposició: presentar el que faríem si governéssim. Si hi voten en contra, quedarà una vegada més en evidència que vostès, els qui donen suport a aquest Govern paralitzat, ni fan ni deixen fer; o, potser, ni volen fer.

Avui, a la nostra societat, ens cal seguir reforçant les estructures socials bàsiques, especialment la família, com a nucli primari d'estimació, de convivència, d'educació; com a generadora de cohesió social, de solidaritat intergeneracional i transmissora de valors; com a eix vertebrador de les relacions interpersonals. Les noves formes de família i les diverses situacions fan més necessària la implicació de tots els estaments, públics i privats, en el suport a les famílies.

Són diversos els factors que dificulten l'harmonització laboral, familiar i personal; els canvis de la societat en les darreres dècades no hi són aliens. La reducció del nombre de membres que integren la família que viuen junts, la incorporació generalitzada de la dona al mer-

cat de treball, les ganes de dur a terme una vida professional plena per part dels dos membres de la parella, la voluntat de ser pares i mares, la realització personal en qualsevol àmbit, comporten una situació on cal conciliar.

Així, la Proposició de llei que avui ens ocupa preveu incrementar els ajuts a les famílies amb fills i filles a càrrec. Per tant, és una de les vint propostes per què, precisament en aquest camp, volem incrementar els ajuts familiars, perquè, gairebé sempre, conciliar vol dir més despesa. La conciliació comporta més despeses en llars d'infants, en cangurs, en activitats extraescolars, etcètera. Per això, el Govern de Catalunya ha d'anar incrementant els ajuts per sufragar les majors despeses que tenen les famílies amb infants a càrrec.

En un article únic, aquesta Proposició de llei modifica la disposició addicional que defineix els ajuts per a aquest any 2005 en els pressupostos de la Generalitat. Així, la Proposició modifica la franja de zero a tres anys perquè passi de zero a sis anys i de 575 euros l'any a 800 euros; per a les famílies nombroses i monoparentals..., fer un canvi dels zero als sis anys i passar de zero a vuit anys, i, en lloc de 650 euros l'any, a 1.000 euros l'any.

L'altre canvi proposat, important, és que aquests ajuts s'han de fer efectius amb un pagament anual únic, que s'ha de meritjar sencer per anys naturals entre l'any de naixement i l'any que l'infant compleixi sis o vuit anys, respectivament; no com la normativa que s'ha fet des que hi ha l'actual Govern, per què, d'una forma encoberta, es retallen els ajuts en una paga, és a dir que al final del període, sigui el que sigui, s'ha retallat i s'ha perdut una paga sencera.

Vostès fan servir la imaginació per, en lloc de pensar com poden ajudar més, pensar com ho poden fer per escatimar ajuts a les famílies. Això té mèrit, fer servir la imaginació per a això, en lloc de veure com es pot ajudar més les famílies.

Jo crec que en aquesta Proposició de llei hi han d'estar d'acord. El mateix president Maragall es va passar tota la campanya electoral prometent ajuts fins als divuit anys, i encara quedaríem lluny; parlem de passar als sis anys, i en el cas de les nombroses, als vuit anys. Per tant, estem segurs que hi donaran suport.

Per tant, ara és l'hora de fer un gest, un gest autèntic, per això, un gest real. O potser és que el president Maragall prometia impossibles, en aquell moment? També els altres grups parlamentaris que donen suport al Govern varen prometre, en els seus programes electorals, ampliar les franges d'edat: Iniciativa per Catalunya proposava arribar als setze anys; Esquerra Republicana parlava dels sis i dels vuit anys, precisament. Per tant, doncs, estem segurs que hi donaran suport, i potser aquesta Proposició els ajudi a posar-se d'acord, i així, doncs, a poder fer una proposta conjunta, i, si no, pot servir a la ponència en el moment en què s'aprovi aquesta Proposició de llei.

La Llei 18/2003, de 4 de juliol, de suport a les famílies, disposa unes prestacions econòmiques de caràcter universal per infant a càrrec en l'article 10. Però, alhora, preveu, a la disposició addicional cinquena, que

aquestes prestacions es puguin estendre a altres col·lectius familiars i a altres franges d'edat. Per tant, la Llei ja preveia aquesta ampliació, i ara del que es tracta és de posar-hi fil a l'agulla, i, a més a més, de tenir en compte que si no ho fem ara ja haurà passat mitja legislatura i no hauré ampliat aquelles franges d'edat que ja el president de la Generalitat, el president Maragall, anunciava en tota la seva campanya electoral.

Jo no sé si la coneixen, aquesta Llei de suport a les famílies, perquè és aquella que fa disset mesos que el Govern ha de desplegar i encara, en data d'avui, no ho ha fet. Aquesta Llei està en vigor des del 16 de gener de 2004. Desplegar aquesta Llei és fer acció política real a favor de les persones, a favor de les famílies; és una llei que estableix bases i mesures concretes de suport i protecció a la família. Potser és que això a vostès no els interessa, però a les famílies catalanes sí que els interessa.

La seva política familiar és fer la política que no costa ni un euro, o la política que costa euros inútils, com canviar el nom de «Secretaria de la Família» per «Secretaria de Famílies». Això és política de la bona, política de la que fa emocionar la ciutadania de Catalunya, posar els noms en plural i les ajudes en diminutiu. Mentre el pressupost del Departament de Benestar i Família ha crescut un 13,4 per cent –consellera, ja que hi és, ha crescut, perquè vostè pertot arreu explica que no té diners, que no hi ha diners–, hi ha un 13,4 per cent més que l'any passat, i més, per tant, també, que a la darrera legislatura, que quan va acabar l'any 2003... Això, per tant, vol dir que hi ha més recursos: un 13,4 per cent més. Els ajuts a les famílies només han crescut un 4 per cent; el pressupost en publicitat de la Secretaria de Famílies ha crescut un 1.136 per cent –un 1.136 per cent–, el pressupost de publicitat de la Secretaria de Famílies. Potser és pel plural.

Han transformat la Secretaria de ser un organisme al servei de les famílies a ser un organisme publicitari al servei del Govern envers les famílies, de pur clientelisme polític. Mai s'havien enviat tantes cartes en tan poc temps..., i tants fullets que alguns alcaldes no saben què fer-ne i en tenen caixes plenes als seus despatxos i magatzems.

La seva política és de menys ajudes i més publicitat; potser que la millor publicitat és ajudar les famílies, que ja li ho reconeixen, si els les dona, sense fulletons, sense tríptics i sense tantes fotos de la consellera amb la secretària de Famílies.

També recordar que en el pressupost les ajudes a famílies i institucions sense finalitat de lucre han baixat un 29,12 per cent. Un 13,4 per cent augmenta el Departament; un 4 per cent les famílies; un 1.136 per cent la publicitat, i les ajudes a famílies i institucions sense finalitat de lucre han baixat un 29,12 per cent.

També podem citar els pagaments de via lenta que pateixen les famílies amb la nova Secretaria en plural. Com és possible que més de trenta mil famílies catalanes fins fa pocs dies no haguessin cobrat l'ajut de l'any 2004? Per cert, que encara hi ha famílies pendents de cobrar aquest ajut. És aquesta la voluntat d'estar a prop de la gent i dels seus problemes?

Davant d'aquesta situació, que va més enllà de la paràlisi, ja que significa un retrocés en l'avenç sostingut que amb Convergència i Unió anaven tenint les polítiques a favor de la família, demanem que aquest Ple doni suport a aquesta Proposició de Llei, que farà que les famílies amb infants a càrrec rebin ajuts dels zero fins als sis anys, i fins als vuit si són nombroses o monoparentals, com també augmentar l'import de l'ajut anual, i alhora que no se'ls escatimi cap ajuda, que cobrin tot el període sencer, l'ajuda sencera. Moltes famílies, quan ara han rebut els ajuts, amb molts mesos de retard, han vist com tenien l'ajut retallat.

Aquesta és una nova ocasió per variar el rumb de la política de família del Govern. És una oportunitat, que els donem, que els brindem, per explicar als ciutadans i ciutadanes que hi ha voluntat d'aproximar-se al que varen prometre en la campanya electoral. És fàcil prometre, és difícil fer-ho, i més quan es prometien impossibles.

És una bona ocasió per impulsar una nova mesura que ajudi a conciliar la vida laboral, familiar i personal dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. És una manera d'explicitar que han passat dels gestos, de les proclames, als fets. El país, la gent ho agrairíem.

Jo crec que, sobretot, aquí hi ha una filosofia de fons: és saber si es creu en la família o no s'hi creu. No s'hi creu més posant-la en plural. L'important, *la família*... –amb el model que sigui, perquè la família és el model que sigui–, del que es tracta és de creure-hi com a estructura social bàsica que cal reforçar per fer una societat cohesionada, una societat més convivencial, una societat transmissora de valors. I això és el que hem de fer. Si el Govern creu en les famílies, doncs, que es descari i ho demostrï. La forma de demostrar-ho és això: augmentant les franges d'edat, augmentant els imports, i, a més a més, no fent servir la imaginació per escatimar ajudes.

Aquest ha de ser el compromís d'un autèntic govern progressista. «Progressista» no ve de «progre»; «progressista» ve de voler fer progressar la gent, ve de creure en les persones, de creure en aquesta estructura familiar que és tan important per cohesionar, per fomentar la convivència.

I les coses no s'arreglen posant un plural. Nosaltres els demanem que, d'una forma singular, per una vegada, demostrin que volen ajudar la gent. I una manera ben sincera de fer-ho és donant suport a aquesta Proposició de Llei, que significarà a més la creació d'una ponència per treballar conjuntament de quina manera fem avançar aquests ajuts, que no es quedin ancorats, perquè es va fer una aposta decidida per fer-los possible i ara el que cal és una aposta decidida per fer-los créixer, perquè fer créixer la família és fer créixer la qualitat humana de la societat catalana.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Consol Prados.

La Sra. Prados Martínez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la conciliació de la vida familiar i laboral, és cert que és una de les demandes de les famílies actualment. Crec que en aquesta mateixa cambra ja hem parlat en diferents ocasions sobre aquest tema, recollint aquesta petició, o, més que petició, aquesta necessitat de moltes famílies.

A més de la conciliació de la vida laboral i familiar, vull també apuntar la conciliació amb la vida ciutadana, el dret a participar de la vida de la ciutat, del poble, del municipi, en definitiva, que també tots els membres de la família hi tenen dret, i és enriquidor i és beneficiós.

La conciliació és, en especial, una demanda, i vull remarcar-ho, i una necessitat de les dones que encara veuen com la responsabilitat recau sobre elles i que sovint comporta renúncies al mercat laboral, a una carrera professional, o fins i tot el fet de compaginar aquesta vida laboral amb un cert sentiment de culpa, per no gaudir amb comoditat de la vida familiar.

Famílies, dones que es fan càrrec de les altres persones que necessiten més cura, com són els infants, les persones grans o les persones amb discapacitat. D'això parla l'exposició de motius d'aquesta Proposició de Llei.

El nostre estat de benestar necessita afrontar aquestes demandes; tots hi estem d'acord. No és que es vulgui treure la responsabilitat que correspon a la família en la cura, en la protecció, en el benestar o en l'educació, sinó que el que hem de fer és buscar els mecanismes adequats per no carregar-hi tota la responsabilitat, limitant així altres funcions i altres aspiracions, que també hi tenen dret les famílies, i, com deia, especialment hi tenen dret les dones.

Les prestacions econòmiques a les famílies amb fills i filles a càrrec són un ajut, un reconeixement, un incentiu, són un respir, però no han de ser les úniques mesures per garantir la conciliació; quedaria coix. Necessaris són aquests ajuts, igual que necessaris són la xarxa de serveis, l'atenció a la infància amb una bona xarxa d'escoles bressol o el suport a la vida independent de les persones grans o de les persones amb discapacitat, xarxa que, en definitiva, és xarxa de serveis que ha de millorar la qualitat de vida i el benestar de les persones que, en definitiva, és millorar la qualitat de vida de les famílies i de tota la societat.

Però igual de necessari és també un compromís, per part de tots els agents socials i econòmics, per fer la vida de les famílies més agradable pel que fa a la conciliació, i que passa pel repartiment de les responsabilitats i les facilitats en el mateix mercat laboral.

I el Govern treballa amb aquest objectiu: anar augmentant les prestacions econòmiques, com ho ha fet amb les famílies nombroses i monoparentals, i l'augment de l'ajut als infants a càrrec, que també anirà augmentant en els propers exercicis –no en tinguin cap dubte; no facin demagògia–, però al mateix temps desplegar tota una xarxa de serveis, amb prioritat a la primera infància i al suport a les persones amb dependència, perquè han de ser mesures en paral·lel i perquè és entendre aquesta demanda de les famílies en el seu conjunt. I és

així com creiem que s'ha de fer el treball de suport a les famílies, entenent aquestes demandes en el seu conjunt i donant respostes molt més globals. Potser és més lent, és menys espectacular que el fet de presentar una proposició de llei com aquesta, que només busca el titular fàcil, però segur que serà més sostingut i donarà respostes molt més coherents.

La norma jurídica que el Govern vol utilitzar per desenvolupar la Llei 18/2003, de suport a les famílies, concretament el títol II, que és el que fa referència a les prestacions econòmiques, és mitjançant un decret i no mitjançant una modificació de la Llei de pressupostos, que és el que proposa el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que sempre estaria en funció de la vigència anual de la Llei de pressupostos. Creiem que la fórmula més idònia és aquesta, la del decret. Però en tot cas –en tot cas– en la seva proposta també hem trobat a faltar quines són les partides que retallarien o quines coses han de renunciar, perquè tots sabem prou bé que augmentar en un tema és disminuir en un altre.

Podem avançar que el decret sobre el qual treballa el Govern, a través de la Secretaria de Famílies i d'Infància, desenvolupa els articles de la Llei pel que fa a les prestacions, no limitat per allò que estableixen les lleis de pressupostos, sinó per un decret que desenvolupa la mateixa Llei. Estem parlant de les prestacions econòmiques de caràcter universal per infant a càrrec, per part, adopció o acolliment múltiple; la prestació a famílies en situació d'especial vulnerabilitat; prestació per adopció o acolliment; la prestació econòmica per a l'aplicació de tècniques de reproducció assistida, i la prestació per infants nascuts amb danys que requereixen atencions especials.

Cal destacar, com a novetat, la prestació per adopció i acolliment i la prestació en l'aplicació de tècniques de reproducció assistida; són dues realitats, també, prou importants, prou presents en les famílies. Destacar també que aquest desplegament del títol II de la Llei suposarà una atenció a més de 250.000 famílies.

En qualsevol cas, en definitiva, del que estem parlant, com en moltes altres ocasions, en altres casos, és d'una qüestió econòmica. Estem parlant..., aquesta Proposició de llei és una exigència de més prestacions i de més serveis, i el problema és que venim d'uns nivells molt baixos de prestacions que ara el Govern ha de i vol afrontar, ha d'afrontar i vol fer-ho, fer un gran salt respecte a la situació amb què es va trobar.

Els recursos són els que són, i la manera de fer front a les noves necessitats, que no han tingut prou atenció fins ara –que no han tingut prou atenció fins ara–, que venim dels nivells que venim, és des de la bona gestió, des de la definició de les prioritats polítiques i és també amb una major dotació de recursos.

És aquesta, la major dotació de recursos per a les polítiques socials, una de les grans raons de la necessitat d'un nou model de finançament. No és una excusa; és una raó de la necessitat d'un nou model de finançament: més polítiques socials.

I esperem, en aquest sentit, que tots els grups de la cambra ajudin en la seva bona resolució, perquè, d'una altra manera, seria d'una gran incoherència.

Per tant, per tot el que he exposat, el nostre vot serà contrari a aquesta Proposició de llei.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, senyores diputades, senyors diputats, des de la meua experiència de diputada, que no és llarga, tant a l'oposició, com donant suport al Govern, si bé des de l'oposició moltes vegades es poden fer propostes que des del Govern es veuen difícils de complir, però aquest no és el cas, no és el cas d'aquesta proposta, perquè aquest Govern ha mostrat, ha presentat i s'ha compromès, aprovant tota una sèrie de polítiques i compromisos, que la seva política està fermament compromesa amb les famílies i amb la conciliació de la vida familiar, laboral i personal, però les propostes d'aquest Govern van molt més enllà del que avui ens proposa Convergència i Unió.

Però també des d'aquesta experiència de diputada penso que, per davant de tot, hi ha la coherència; la coherència que des de l'oposició es facin propostes que responen a les polítiques que després es desenvolupen des del Govern.

Nosaltres, des d'Esquerra Republicana de Catalunya, pensem que hem seguit aquesta línia de coherència, cosa que –jo, personalment, però el meu Grup Parlamentari és al darrere del que jo penso, en aquest moment...– no ha fet Convergència i Unió.

Després de vint-i-tres anys d'estar al Govern hi ha coses que volen fer en molt poc temps des de l'oposició i que abans no els corria, a vostès, tanta pressa. Però a més a més s'obstinen a no reconèixer els avenços constants del Govern, i en concret del Departament de Benestar i Família, liderat per l'honorable consellera Anna Simó, que té un compromís ferm amb les ciutadanes i els ciutadans, i amb les famílies –en plural–, tot tipus de famílies, perquè no només parlem d'aquella família que segueix el model tradicional, sinó que cal fer canvis estructurals que permetin que les polítiques socials, les polítiques de suport a les famílies no siguin graciabes, sinó que hi hagi un compromís ferm i durador. I nosaltres parlem en plural, i això és un canvi simbòlic, però els canvis simbòlics són importants, senyor Cleries. Els canvis simbòlics són imprescindibles per fer passes endavant, perquè darrere dels canvis simbòlics hi han propostes, hi han accions polítiques. I, vostès, no només no van fer cap canvi simbòlic, sinó que a més a més no van fer cap avenç material tampoc.

La Llei 18/2003, del 4 de juliol, de suport a les famílies, va ser publicada al *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* el 16 de juliol del 2003. I, tal com disposa la Disposició final tercera i vostè mateix ha recordat, va entrar en vigor el 16 de gener del 2004. Cal recordar també que aquesta Llei..., o una proposta de llei que anava en aquesta línia va ser presentada pel Grup Parla-

mentari d'Esquerra Republicana de Catalunya en la cinquena legislatura, l'any 98, però també a la sisena legislatura. I no va ser precisament fins al 2003 que va ser aprovada aquesta Llei.

Per tant, és evident que el nostre Grup Parlamentari ha tingut molt interès que aquesta Llei sigui possible, que el nostre Grup Parlamentari ha presentat moltíssimes propostes en l'àmbit també de la conciliació, de les famílies, i que, per tant, nosaltres havíem plantejat coses que, pel que sembla, el Govern de Convergència i Unió ni tan sols s'havia plantejat en aquell moment.

Vostès parlen d'inactivitat del Govern. A mi em sembla no sé si desconeixement, eh? Possiblement una part, però també, evidentment, demagògia política important. De fet, aquesta Llei que està en vigor, com dèiem, des del gener del 2004, ja el mes de març hi ha una ordre de Benestar i Família on s'incorpora precisament la prestació econòmica universal per a totes les famílies amb fills i filles a càrrec menors de tres anys, que desenvolupa l'article 10 de la Llei. També s'incorpora la prestació econòmica universal per a les famílies, amb filles i fills menors de sis anys a càrrec, que siguin monoparentals o nombroses, que desenvolupa l'article de la Llei amb relació a la disposició addicional tercera i cinquena. El 16 de setembre hi ha una altra ordre on es desenvolupa la disposició addicional cinquena perquè incorpora la prestació econòmica sotmesa als ingressos familiars per a les famílies en situació d'especial vulnerabilitat, amb part o adopció múltiple, amb filles i fills menors de dotze anys. Hi ha una altra ordre, també del 31 de gener del 2005, que no només manté aquestes prestacions, sinó que n'augmenta les quanties i introdueix una nova prestació per a part, adopció o acolliment múltiple produït durant l'any 2005. Es desenvolupa l'article 11 de la Llei de suport a les famílies. Pel que fa als ajuts a les famílies amb infants nascuts amb danys que requereixen atencions especials, també hi ha una ordre del 2005, que desenvolupa aquest article 14 de la Llei. Hi ha un altre decret que desenvolupa els articles 15 i 16 d'aquesta Llei, de 14 de desembre, i per a l'any 2006, de fet, el Departament ja està treballant, mitjançant la Secretaria de Famílies –en plural– i d'Infància, en l'elaboració d'un decret que desenvolupi el títol segon.

I, en aquest sentit, és un departament que treballa. Vostès ho poden reconèixer o no, però és un departament que treballa, precisament, i no para. Ara, sobre la regulació, també, d'aquest marc de prestacions econòmiques que el Govern de la Generalitat, mitjançant el Departament, ha d'atorgar a les famílies amb filles i fills a càrrec, amb la finalitat de donar aquest suport econòmic i contribuir a l'esforç que fan les famílies amb l'arribada d'aquests fills i filles, i facilitar que lliurement escullin i puguin contribuir a la conciliació de la vida familiar i laboral.

Vostès ens han dit..., ens han parlat d'un augment en el tema de la publicitat. De fet, com vostès saben, perquè hi ha una resposta del Govern a partir d'una pregunta que vostès van plantejar, que després curiosament ens hem trobat també en una d'aquestes vint proposicions no de llei. Hi haurà una campanya de sensibilització sobre el tema de la conciliació d'horaris i, per tant, heus

aquí una campanya que Convergència i Unió no havia fet des del Govern i, per tant, hi ha hagut un augment de propaganda, evidentment, per fer coses en positiu.

A més a més, vostès, quan parlen de conciliació i parlen de les dones, és curiós, no?, que sempre lliguen els drets de les dones als drets de les famílies. Bé, hi han dones que no tenen famílies, hi han famílies que no els queden dones, hi ha de tot, no? (*Remor de veus.*) És a dir, les dones som, a més a més, ciutadanes amb drets individuals, cosa que a vostès a vegades sembla que els costa..., no?. I nosaltres el que estem intentant és donar valor i posar al centre de la política les dones.

Donar valor a les aportacions de les dones també vol dir trencar molts tòpics, trencar els tòpics que les dones ens anem incorporant al treball productiu..., bé, no ho sé, vostè ens ha donat lliçons de filologia, potser jo podré fer-ne d'història i dir-li que la revolució industrial, en aquest país, es va fer, sí, sobre els homes, però també sobre les dones i sobre les criatures. És a dir, des del segle XIX en aquest país les dones treballem, estem incorporades plenament al treball productiu, i el tema de doble jornada –el tema de doble jornada–..., vol dir que té alguna cosa a dir?

I, per tant, nosaltres hem de donar valor a les aportacions polítiques, socials, econòmiques de les dones i, a més a més, trencar, trencar aquests tòpics i fer possible polítiques que incorporin la perspectiva de gènere. Incorporant aquestes polítiques amb perspectiva de gènere..., vostès, no ho sé, sembla que no ho coneguin, no? Hi ha l'eix quatre del Pla d'acció i desenvolupament de les polítiques de dones a Catalunya, que serà fins al 2007, que precisament parla de la reorganització del temps i dels treballs per tal de fer de la vida quotidiana un eix vertebrador de les polítiques. I aquí es desenvolupa tota una sèrie de mesures que, precisament, el que afavoreixen és la conciliació de la vida familiar i laboral.

I es tracta precisament d'aquest canvi estructural de què jo li parlava i no pas només..., amb mínims ajuts, que vostès volen recollir en una llei, quan el que s'ha de fer és desplegar-ho reglamentàriament i fer els decrets quan calgui. I el que evidentment hem de fer és seguir desenvolupant aquesta Llei, que a més a més nosaltres hi apostem fermament, tenim un compromís, tant el nostre Grup Parlamentari com el Govern de la Generalitat, de seguir desenvolupant aquesta Llei, perquè el nostre compromís és amb la ciutadania de Catalunya, amb les famílies, tot tipus de famílies..., que, per cert, jo li agrairia un cert respecte, que no facin riure amb això de les «les famílies» en plural i en singular. Escolti, són «les famílies», hi han molts tipus de famílies. (*Remor de veus.*) I jo crec que s'agrairia, des d'aquest altre tipus de famílies, que se'ns guardés un cert respecte.

En tot cas, com vostès deuen haver pogut suposar... Ah, d'entrada també li volia dir una cosa. Casualment, ara hi ha hagut un descens en un tema pressupostari... Perquè abans, a la darrera legislatura, la persona més important en el Departament de Benestar i Família era el fotògraf, i això ara s'ha aclarit amb una càmera digital, que els tècnics i les tècniques de la Conselleria poden fer servir. I, per tant, hi havia un fotògraf a sou, eh?, que

va seguint tots els actes de la consellera, eh?... Per tant, això de les fotos possiblement s'ho haurien de fer mirar.

Nosaltres votarem en contra, evidentment, com vostè deu haver pogut suposar, i per diverses raons. Una, perquè el Departament de Benestar i Família ja està treballant en el desenvolupament d'aquesta Llei, i precisament en el desenvolupament del títol II, i a més ja li he fet esment d'algunes de les mesures que s'han desenvolupat, però també perquè pensem que les quanties no s'han de recollir en una llei, sinó que s'haurien de recollir en un decret, i en aquest sentit s'està treballant. En tot cas, nosaltres pensem que les polítiques no han de ser graciabls i, per tant, no han de quedar aquestes quanties cenyides exclusivament a la Llei de pressupostos, sinó que ha de ser un compromís ferm i que sigui un compromís de govern, de legislatura i que, per tant, permeti les famílies que no sigui en funció de la voluntat de cada dia, de com s'aixeca algú..., aquestes polítiques són possibles, sinó que sigui un compromís ferm i durador del Govern de Catalunya amb les famílies de Catalunya.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya...

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la diputada d'Esquerra Republicana que m'ha precedit en l'ús de la paraula ha dit que no volia donar lliçons de filologia, com deia que havia fet el diputat de Convergència i Unió i, en canvi, sí que ha fet, o ha volgut donar una lliçó d'història, no? Jo..., miri, nosaltres no volem donar lliçons de res, no? No tenim aquest tarannà, no? Però sí que som conscients, i segurament vostès també, no? –i si no estiguessin al Govern també compartirien el que nosaltres diem, no?–, que hi han famílies, avui en dia –posi-li el qualificatiu, i el nom, i el gènere, i el nombre de fills que vostè vulgui–, que tenen fills a càrrec, que han d'afrontar despeses molt elevades, derivades òbviament de la conciliació de la vida laboral i familiar, que tenen moltes despeses en escoles bressol, en cangurs quan l'escola bressol pública, doncs, acaba a una determinada hora i el pare, la mare o els dos han de continuar treballant, que ara acabaran..., l'horari de col·legi, el curs escolar, els pares continuen treballant i els nens han de fer activitats extraescolars...

Això no és, senyores i senyors diputats..., donar lliçons, no? Això és constatar simplement la realitat de la majoria de famílies del nostre país, no? És per aquest motiu que nosaltres considerem que és molt positiva la Proposició de llei d'ajuts a les famílies amb fills i filles a càrrec que ha presentat el Grup de Convergència i Unió, i per això ja anuncio que nosaltres hi votarem a favor.

I he de dir, i he de confessar-los que malgrat que el tripartit hi votarà en contra, jo em sento certament content del discurs que avui he escoltat en la representant, com a mínim, del Partit Socialista de Catalunya, no? Perquè si al nostre país s'estan donant ajuts a les famílies per tenir fills a càrrec és perquè en les darreres dues legis-

latures el Partit Popular de Catalunya va posar com a condició per donar suport als pressupostos de la Generalitat –del Govern de Convergència i Unió– a introduir totes aquestes ajudes i ajuts que avui estan sobre la taula. I òbviament, el Grup de Convergència i Unió –el Govern de la Generalitat, en aquell moment de Convergència i Unió– va acceptar aquestes propostes del Partit Popular, i si avui les famílies catalanes reben ajuts és perquè el Partit Popular, en el seu moment, ho va posar com a condició i Convergència i Unió va acceptar aquesta condició, no?

Dic que estic content, malgrat que vostès hi votaran en contra, perquè jo he recordat què deien els diputats del tripartit davant d'aquestes propostes de donar ajuts a les famílies –donar ajuts econòmics a les famílies–..., i vostès deien, senzillament, que no hi estaven d'acord, que això era donar almoïna, que aquesta no era la via, que vostès no volien... Hi votaven en contra de les propostes que feia el Partit Popular per incrementar i per donar ajudes a les famílies. Hi votaven en contra, senyora diputada. (*Remor de veus.*)

I ara vostès diuen que, és clar, que tot això és insuficient, que hem d'incrementar les ajudes, que tinguem confiança perquè en el futur vostès incrementaran aquestes ajudes que quan vostès estaven a l'oposició deien que eren almoïna i que eren absolutament..., que no servien per a res, no? Per tant, per tant, jo li dic que malgrat que vostès votaran en contra d'aquesta proposta que creiem que és positiva, deixi'm com a mínim que reconegui que aquest canvi de discurs, quan un és a l'oposició i ha d'oposar-se a tot perquè sí, i és al Govern..., deixi'm que li digui, doncs, que ens omple de satisfacció, no?

Nosaltres, en aquesta legislatura, ja hem fet propostes en la línia en què va aquesta Proposició de llei, no? En les esmenes al pressupost de l'any 2005 ja vam demanar increments d'ajudes a famílies amb fills en edat compresa entre els zero i tres anys, un increment també per a les famílies nombroses i també increments en ajuts a les famílies monoparentals amb fills en el tram d'edat compresa entre els zero i els sis anys, no? També vam fer esmenes que anaven molt més enllà del que presenta aquesta Proposició de llei, que reclamaven que s'incrementessin els ajuts a les famílies que tinguessin nens fins als setze anys, no? Demanàvem un increment d'una partida de 350 euros, en un únic pagament, per a aquestes famílies que tinguessin nens en edats compreses entre els set i els setze anys. I també en aquesta mateixa legislatura el Partit Popular de Catalunya ha presentat una proposició de llei d'ajuts a les famílies amb fills entre set i setze anys, que va comptar amb el suport de Convergència i Unió i que malauradament va ser rebutjada pel tripartit, no?

Miri, jo acabo amb unes petites xifres, no?, perquè la representant del Grup Socialista ha dit una cosa que, si m'ho permet, trobo certament..., dic divertida si no fos perquè hi han moltes famílies que ho passen malament, no? Vostè ha dit que hi votaran en contra perquè, és clar, Convergència i Unió planteja aquests increments però no diu quines partides s'haurien de retallar, no? Ha dit això, també ha dit que òbviament si no es pot ajudar més les famílies és perquè tenim un sistema de fi-

nançament que és molt dolent –abans també s’ha comentat, en l’anterior punt de l’ordre del dia–, sistema de finançament, novament, que va comptar amb el suport de totes les comunitats autònomes governades pel Partit Popular i totes les comunitats autònomes governades pel Partit Socialista, però és el sistema de finançament que tenim. Perquè crec que tot s’ha d’acabar.

Però és clar, miri, vostè diu: «De quines partides retallariem?» Jo li ho puc dir. Miri, en el pressupost actual tenim 6.000 milions de pessetes –6.000 milions de pessetes– amb aquest sistema de finançament que és tan dolent, eh?, per a publicitat i propaganda del seu Govern. (*Veus de fons.*) En euros? 36 milions d’euros, 36 milions d’euros, senyor Ferran. (*Remor de veus.*) 6.000 milions de pessetes. En propaganda, és a dir, a en fer publicitat del que fan o del que no fan, és a dir, la foto dels consellers inaugurant..., inaugurant no sé ben bé què, no?

Vol que li expliqui de quines partides més podríem treure diners per ajudar les famílies? Miri, en el pressupost actual, 3,5 milions d’euros en croquetes, en protocol. (*Remor de veus.*) Sí, sí, és que és així. Miri, 582 milions de pessetes, 3,5 milions d’euros en despeses de protocol, és a dir, dinars, sopars, *festejos varios*, en definitiva, croquetes. Amb aquests diners –amb tot el respecte per a les croquetes–, amb aquests diners es podria fer molta política social. Es podrien fer molts ajuts a les famílies, molts, amb el sistema de finançament aquest que vostès diuen que és tan dolent.

Vol que continuem? Continuem. Miri, 57 milions d’euros –només aquest any, eh?–, 57 milions d’euros, senyor Ferran, 9.400 milions de pessetes, en estudis tècnics. És a dir, a pagar a persones perquè facin estudis, per exemple, vull imaginar-me, de com ajudar les famílies. Escolti, 9.400 milions de pessetes es podrien destinar a donar ajuts a les famílies. Jo crec que aquí..., vostè diu: «De quines partides?» Fixi’s quants milions d’euros surten per ajudar les famílies amb fills a càrrec.

I si em permet li posaré un exemple, que segurament no és del Departament de Benestar Social, però sí que és del de Salut. Quan va arribar aquest nou Govern, aquest Govern catalanista i d’esquerres, i totes aquestes coses que es qualifiquen, per no dir clarament que és el Govern de la Generalitat, no sé si tenen una mica d’angoixa o no de dir-ho, però, en tot cas, el Govern tripartit va dir: com que anem malament de calés, com que no tenim recursos el que farem serà eliminar els ajuts que donem perquè la gent pugui accedir a una creueta. No tenim calés per fer això! (*Veus de fons.*) Miri, escolti, això és una decisió del Govern de Catalunya publicada i absolutament clara.

Vostès recorden que el senyor Maragall se’n va anar a Macau a fer-se una fotografia amb l’estelada, amb la selecció catalana, una fotografia simplement, no?, ara que es parla del fotògraf del Departament i aquestes coses... Bé, amb aquella fotografia del senyor Maragall a Macau, podríem haver subvencionat set mil creuets a catalans i catalanes –set mil creuets–, escoltin-me, facin els números. Per tant, si vol podria esgotar tot el temps parlant d’on trauria els calés per ajudar les famí-

lies; no ho faré, però estic segur, senyores i senyors diputats, que vostès saben perfectament que això que planteja Convergència i Unió i que hem plantejat des del Partit Popular en diferents ocasions és possible. Si no ho volen fer, simplement és perquè no tenen voluntat política.

Jo, honorable consellera, li agraeixo que estigui present en aquest debat, li puc donar el suport del Partit Popular de Catalunya, dels quinze diputats, perquè, si s’escau, en els propers pressupostos puguem fer tots plegats un esforç perquè el seu Departament creixi, perquè es pugui destinar òbviament no a croquetes, sinó a ajudes a les famílies, que són realment qui les necessiten.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d’Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Comas.

La Sra. Comas d’Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, consellera, conseller, bé, el nostre Grup votarà que no en aquesta Proposició de Llei. Que em diguin que ja s’ho esperaven, bé, ho argumentaré, però no vull deixar de fer-ho a partir d’algunes referències que ha fet el senyor Cleries i també de comentaris que ha fet el representant del Partit Popular, que m’han semblat enormement frívols, per cert.

Bé, ha anunciat el senyor Cleries que té vint propostes per impulsar les polítiques familiars i la conciliació, però com que ha adoptat la política de fer oposició a partir de ser gota malaia, les presentarà una per una. Per tant, avui ens en presenta una, i el proper Ple ens en presentarà una altra, i així successivament. Amb la qual cosa, és clar, ja anirem sentint el seu discurs, cansadament repetitiu, que diu sempre el mateix i que finalment també ens cansa a nosaltres haver-li de contestar, pràcticament, sempre el mateix.

Vostè avui ha fet aquí una crítica a les actuacions de la Secretaria de les Famílies, a més a més amb un argument molt contradictori, és a dir, per una banda, parla de paràlisi, però, per altra banda, les coses que es fan no li agraden. Per exemple, ha dit que s’envien molts fulletons de publicitat a no sé quants llocs, i això no li agrada. Senyor Cleries, publicitat o informació? Aquest fulletó: «Ajut per a les famílies amb nenes i nens», és publicitat o és informació? És ben sobri, eh? «Per a les persones que estan en situació de demanar un ajut. Formació per als pares i mares de Catalunya amb infants de tres a setze anys.» Per cert, activitats que resulten de desplegar la Llei de suport a les famílies. Publicitat o informació? O és que s’han de fer aquestes activitats sense informar? Clandestinament? Perquè ningú ho sap?

«Temps de família.» Publicitat o un recurs per a les famílies per poder fer activitats i, per tant, orientacions a pares i mares en la seva relació amb els seus fills. Publicitat, informació o diàleg, propostes, instruments per a les famílies? Per tant, és clar, digui les coses com són, no les tergiversi, si us plau. També ha dit: «Es creu en

la família o no s'hi creu?» Miri, perdoni, vostès, de Convergència i Unió, que sempre es posen la família en la seva boca com si fos la seva bandera únicament i exclusivament, durant molts anys, molts, molts de govern han donat molt suport moral a les famílies, però escassíssim, per no dir gens, suport material. I no va ser fins a l'any 2003 que es va aprovar una llei de suport a les famílies, fins a l'any 2003!, després de més de vint anys que vostès governessin, que va ser una llei aprovada per unanimitat, a partir d'uns principis que tots volíem i, per tant, no es posin la bandera de nou de suport a les famílies, que només la tenen vostès, quan hi insisteixo, vostès el que han donat fins ara és suport moral, però molt poc de material.

I també no volia deixar de dir que, és clar, gent de la seva Federació s'està negant a tractar com a iguals els homosexuals, per exemple. I, per tant, miri, no m'estranya la seva brometa que el molesti parlar de «famílies», en plural, quan a nosaltres no ens molesta, al revés, ens fa sentir orgullosos d'estar presents justament en un govern que ha sigut valent de tirar endavant condicions d'igualtat per a tothom.

Però ara ja referint-me a les qüestions concretes. No vull parlar de filosofia, vull parlar de qüestions concretes. Què ens presenten avui, aquí? El senyor Cleries i el senyor Sirera, que ha marxat, han fet un càlcul del que representa d'increment pressupostari per al 2005 aplicar el que vostès presenten. Han fet el càlcul? Segur que no; jo sí que l'he fet, perquè vostès estan dient d'aplicar-ho tot en bloc, de sobte. Ens diuen que 183.244 famílies, que són les que han demanat els ajuts a càrrec del 2004 –i ho poso com a referència, no parlo, per tant, en abstracte, en concret– passen de 575 euros actuals a 800.

Miri, això és un increment –parlo només d'increment– de 41.229.900 euros. A més a més diu que ho rebin, no només els que tenen fins a tres anys, sinó fins a sis anys, per tant, comptem 180.000 famílies més. Això implica un increment de 144 milions d'euros i a més a més diu «les famílies nombroses», passem de 650 a 1.000 euros. Molt bé. Famílies nombroses i monoparentals, quantes han demanat ajuts l'any 2004? 31.579 famílies nombroses, 2.032 monoparentals, en total 33.611, això, l'increment d'aquest pas seria 11.763.850 euros i, per altra banda, incrementar-ho fins als vuit anys, com vostès proposen implica una despesa addicional de 2 milions d'euros, en total, tots els increments, ho dic bé, 198.993.550 euros; dit en antigues pessetes 33.098.597.171 pessetes d'increment, per a aquest any, per a aquest exercici pressupostari. I vostès han governat? Vostès han governat i proposen això?

I, per altra banda, tenint en compte que quan parlem de suport a les famílies implica prestacions econòmiques en què nosaltres estem d'acord; conciliació de la vida familiar i laboral i, per tant, les mesures que cal dur a terme per tirar endavant aquesta conciliació; i, per altra banda, tot el que fa referència a dotar de serveis les famílies, nosaltres, el nostre Grup hem dit sempre que estan d'acord amb les prestacions directes, pensem que cal també establir prioritats i que abans d'universalitzar més amb més franges d'edat les prestacions di-

rectes, cal fer realitat els serveis i cal fer realitat les mesures de conciliació.

I miri, amb aquests 198 milions d'euros que vostès proposen d'increment, nosaltres pensem que, en canvi, poden servir i molt bé per fer escoles bressol, per fer centres per a la petita infància i per combatre les desigualtats entre famílies, perquè potser ens sembla més important justament fer mesures que tendeixin a eliminar desigualtats a les famílies, que donar ajuts universals a totes les famílies, siguin rics o siguin pobres.

Torno a insistir: nosaltres estem d'acord amb les prestacions econòmiques com un element important, però no oblidem que aquests increments que vostès estan demanant s'apliquen a rics i a pobres, i nosaltres pensem que més que donar més diners als que són rics, i no els representa cap problema tenir un fill, també cal pensar, sobretot cal pensar en la gent que té moltes necessitats i que, per tant, cal corregir les situacions o desigualtats. I no és això el que vostès proposen, vostès estan proposant donar més diners als que ja en tenen.

I, per tant, abans de..., i és aquesta la nostra posició, abans d'incrementar més aquests ajuts universals, pensem que cal fer una política important de dotació de serveis, cosa que vostès no van fer, de serveis a les famílies; estem parlant de serveis a les famílies i mesures que serveixin per corregir les desigualtats entre famílies.

Per tant, per totes aquestes raons molt substantives, però molt concretes, és a dir, per una banda, de filosofia, de prioritats, però molt concretes, perquè quan es governa, senyor Cleries, quan s'aprova una llei en aquest Parlament que després s'ha d'aplicar, cal veure si s'és realista o no, i vostès ens presenten un increment que vostès saben que no és realista. Això sí que és fer publicitat, senyor Cleries, això és fer propaganda, però propaganda d'aquelles de mal gust.

Gràcies.

(Veus de «Molt bé!»)

El president

Moltes gràcies. Senyor Cleries, potser vol intervenir?

El Sr. Cleries i González

President, era per unes contradiccions que s'han produït.

El president

Té un minut.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies.

El president

Perdoni, senyor diputat, és que, de veritat, sincerament, quan un debat d'aquestes característiques porta el terme que s'ha portat, en què en la defensa d'una llei es parla de tot menys de la llei, en fi, això és una interpellació més, no? I s'ha parlat de coses que no tenen res a veure amb..., vull dir que podríem estar discutint aquí si és contradicció o no és contradicció...

El Sr. Cleries i González

No, però és que em diu...

El president

En qualsevol cas, senyor Cleries, és igual, té un minut i, si us plau, acabin el debat, qui hagi d'intervenir més, però no ens acostumem a fer coses que no toquen, una interpellació és per fer una cosa, una de defensa d'una llei és per fer-ne una altra. Té un minut.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, president. Només dir que en aquesta Proposició hem de modificar una llei, perquè l'actual Govern ha regulat aquestes ajudes a través de la Llei de pressupostos i, per tant, no podem modificar un decret, perquè el decret no existeix. I, a més a més, dir, ja que ens parlen de realisme, que prometre ajudes fins als divuit anys era realisme? Nosaltres posem unes ajudes molt més ajustades, i lamento que per anar contra aquesta Proposició de llei s'hagin de remuntar al segle XIX, com ha hagut de fer la senyora Carme Porta.

I parlar de «la família», en singular, vol dir parlar de totes les famílies, siguin com siguin, homes, dones, de la forma que siguin; ho he dit, tots els models de família; posar-les en plural no vol dir res; parlar de «família» vol dir parlar de tots els models de família.

Moltes gràcies senyor president.

El president

A vostè. Si no hi ha cap més intervenció, cridem a votació.

Posem, doncs, a votació la presa en consideració de la Proposició de llei d'ajuts a les famílies amb fills i filles a càrrec, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Aquesta presa en consideració ha estat rebutjada per 53 vots a favor i 69 vots en contra.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de l'aigua (tram. 300-00964/07)

El quart punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política de l'aigua, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula per a la seva exposició l'il·lustre senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, la interpellació que el nostre Grup li farà sobre la política de l'aigua versarà no tant sobre un tema que és preocupant, com és el tema de la sequera, que evidentment vostè sembla que ja ha demanat comparèixer a la Comissió de Política Territorial i Medi Ambient per donar les explicacions pertinents sobre el seu contingut, el perquè i en quin nivell de converses ha estat amb els diferents sectors afectats..., i, per tant, si de

cas, m'hi referiria en aquell moment, el dia 15 ja enraonarem sobre aquesta qüestió.

El que sí que ara avanço és que li haig de transmetre que tenim queixes per part dels diferents sectors afectats, en aquest cas no enraono només de sectors afectats com puguin ser les distribuïdores, sinó també estem enraonant de sectors com els agrícoles o ramaders, que ens han expressat les seves queixes sobre, no tant potser el contingut final del decret, sinó més del nivell de converses prèvies que hi va haver o de no converses prèvies que hi van haver per part de la seva conselleria. Però això, si de cas, ho deixarem per al proper mes de juny quan presenti vostè a la Comissió aquest decret.

El que nosaltres volem tractar és la política tributària de l'aigua. És un tema que ens preocupa. Evidentment, tot això va començar ja el mes de desembre quan vostès, el Govern va trametre una sèrie de propostes a la llei de pressupostos, a la llei de mesures que l'acompanyava, en la qual també sembla que molt acord dintre del seu mateix Govern no hi havia perquè hi van haver de fer, els diferents grups que donen suport al Govern, una sèrie d'esmenes —una d'elles nostra, que van agafar els mateixos grups que donen suport al Govern, i una altra esmena que van haver de fer els mateixos grups que donen suport al Govern— sobre la nova tributació del cànon de l'aigua; tributació que afectava dos sectors, tant l'ús domèstic com l'ús industrial, els usos industrials, i que també sembla que a la seva conselleria, a l'hora d'elaborar aquestes propostes per a la Llei de pressupostos, tampoc va haver-hi un excessiu consens amb els diferents afectats i, fins i tot, sembla que cap consens dintre del seu mateix Govern.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

En aquell moment es va aprovar l'elaboració del tercer tram del cànon de l'aigua, un tercer tram, nou tram per a usos domèstics que nosaltres ja vam criticar i, per tant, ara no entraré en el que en aquell moment ja va expressar la nostra diputada Belén Pajares a l'hora de defensar la Llei de mesures. El que sí que volem és saber com s'ha aplicat. Es va aprovar una esmena, ho torno a repetir, que va aprofitar, el Grup del tripartit, del Partit Popular per endarrerir la seva entrada en vigor fins a l'1 d'abril. I, per tant, nosaltres el que voldríem saber... També amb un decret, i vostè ho sap, senyor conseller, que va haver de sortir a explicar que aquell decret... —i després amb un posterior reglament, tampoc molt ben encertat—, que va haver de sortir a corre-cuita dos dies abans d'acabar el termini amb un reglament per donar solució a una tramitació molt difícil per part dels ciutadans. Ens agradaria saber com ha funcionat, com els ciutadans s'han pogut ajustar a les bonificacions que es contemplaven dintre d'aquest decret, quin cost està suposant als ciutadans aquest nou tram de l'aigua, si efectivament això és dissuasori o no, com vostès diuen, del malbaratament de l'aigua que fan molts ciutadans de Catalunya, que nosaltres no compartim. Per tant, en aquest àmbit, nosaltres volem que ens informi de la situació actual, com ha anat, i després, si de cas, li comentaré una proposta que vam fer nosaltres al Parlament de Catalunya que va ser rebutjada fa poc pels membres del tripartit.

Un segon àmbit va ser –un àmbit també molt discutit, i nosaltres tampoc li vam donar suport, i sembla que els grups de la cambra tampoc li donaven massa suport–, era amb relació a l'eliminació l'any 2009 dels cànons de reducció a les entitats empresarials o pels usos industrials. Un cànon que nosaltres entenem que és gravós, aquesta eliminació d'aquests coeficients reductors, evidentment, tenint en compte la situació en què ens trobem l'economia catalana, que jo crec que és evident que és una de les comunitats autònomes amb una problemàtica de deslocalització més important ja arreu d'Espanya. També va ser una proposta que tampoc va generar, que jo sàpiga, excessiu consens dintre dels diferents sectors implicats.

I, alhora, nosaltres..., aquí hi havia un mandat per part del Parlament de Catalunya que deia que tenia, el Govern, tres mesos per arribar a acords amb les meses sectorials dels diferents àmbits, per veure com es podien reintroduir una altra vegada aquests coeficients reductors, però, en un àmbit de permanència, que és el que nosaltres creiem que ha de ser; en un àmbit de permanència per a aquelles empreses o per a aquelles activitats empresarials que ja fan un ús eficient de l'aigua.

Nosaltres entenem perfectament i compartim que aquelles empreses –i el sector també ho diu– que no fan un ús eficient de l'aigua, que no fan un ús racional de l'aigua, evidentment, no han de tenir dret a aquests coeficients reductors. Això potser és el que ens diferencia del que hi havia abans, evidentment, que a aquelles empreses que no feien aquest bon ús eficient de l'aigua no se'ls treien aquests coeficients reductors. El que no podem entendre és que ara de cop i volta, sense cap tipus de negociació al mes de desembre, es faci l'eliminació total l'any 2009 d'aquests coeficients reductors.

Perquè, a vegades, fa la sensació que les activitats econòmiques no paguen l'aigua. I no és així. Les activitats econòmiques, els grans consumidors fan un esforç molt important i contribució molt importantment al finançament de l'ACA, perquè no només parlem del tram general, sinó que també parlem del tram especial; un tram especial que ha crescut en els últims anys d'una forma exponencial molt important i que està gravant d'una forma molt important les seves mateixes activitats econòmiques i la seva mateixa capacitat productiva. Nosaltres jo crec que hem d'estar aquí per defensar i no intentar impedir la seva aprovació econòmica.

Som conscients que vostès ara mateix estan en una fase de negociacions. Nosaltres hem deixat dos mesos, perquè era l'1 d'abril quan havia de finalitzar el termini, acabar el termini. Hem, també, de reconèixer que hi ha voluntat per part del Departament, també ho hem de reconèixer. El que simplement volem és saber en quina situació ens trobem, si efectivament serà possible poder arribar a acords amb aquests sectors, sectors realment preocupats, com nosaltres, i jo crec que com tota la cambra. Si efectivament vostès tenen vocació d'aprovar o modificar aquest cànon de l'aigua, aquest decret que regula les aigües de Catalunya amb vocació de permanència per a aquelles empreses que facin un ús eficient de l'aigua, ja sigui en qualitat ja sigui en quantitat, jo crec que això és evident que ho podem compartir tots. Vostès han de fer un esforç per arribar a un acord amb

les diferents meses sectorials que hi ha obertes sobre l'aigua, sobre els usos industrials, per poder solucionar aquest problema que vostès, jo crec que sense consens, van generar el mes de desembre.

Una tercera part és que, al mes de maig de 2005, durant aquest mes, a començament de maig, quan vaig buscar una mica dintre de la seva web vaig trobar un document realment –quan el vaig llegir– preocupant, que és el document dels experts sobre les possibles noves tributacions o nous impostos o noves taxes o nous cànons que es volen aplicar per poder fer un finançament de l'ACA; realment un document que, quan el vam acabar de llegir, li haig de dir la veritat, honorable conseller, que és un document *ad hoc* per justificar el que vostès volen fer, permeti'm que li digui... –després si de cas ja li trauré textos concrets en què ho diuen d'una forma clara–, vostès presenten un document base i en base a aquest document vostès volen que els experts els justifiquin una sèrie d'aplicacions com, per exemple, el cànon de disponibilitat; un cànon amb què, pel fet de captar l'aigua, tornem a gravar les empreses i tornem a gravar els ciutadans. Perquè, evidentment, les empreses distribuïdores, com vostè comprendrà, el que faran és transmetre, repercutir en els ciutadans aquesta nova apujada que es produiria amb un cànon de disponibilitat.

Que ja el mes de desembre, quan aquí amb la Llei de pressupostos, i quan vam enraonar amb els diferents departaments, ja li vam dir, honorable conseller, i ho vam dir al seus representants, que nosaltres no estàvem d'acord en l'aplicació d'aquell cànon de disponibilitat. I li feia esment que nosaltres creiem que, evidentment, hi ha uns altres mecanismes per al finançament de l'ACA, i sí que hi ha una part d'aquest document que sí que hi donem suport, i després li ho explicaré.

Evidentment, vostè és conscient que aquest cànon de disponibilitat farà que aquestes empreses –que abans m'hi he referit amb l'eliminació del coeficient de reducció– tornin a ser gravades una altra vegada, amb casos paradoxals com el CAP de Tarragona, en els quals amortitzen..., la gent de l'Ebre, el que és la depuració. Tot el cicle de l'aigua, a part de l'apujada dels cànons de la part especial, la part general i ara, a sobre, el cànon de disponibilitat, doncs, escolti, jo no sé molt bé què podem fer amb aquestes empreses, les estem indirectament asfixiant, i les dades les tinc aquí amb la quantia econòmica que això suporta.

Després tenim documents, que últimament han sortit a la premsa i que vostès han expressat públicament, en els quals han dit les fuites que hi han d'aigua dintre de les mateixes canalitzacions, amb aquestes pèrdues, que, per tant, les empreses distribuïdores hauran de gravar sobre els ciutadans, perquè evidentment ells ho han de gravar als ciutadans, perquè pagaran aquest cànon en la seva totalitat, però després evidentment haurà d'anar al rebut final sobre tota l'aigua que s'hagi captat en el seu moment.

Ens preocupa, perquè les mateixes associacions de veïns de Catalunya van fer un discurs, un manifest molt clar, el mes de novembre de l'any 2004, en el qual van dir clarament que no estarien disposats a pagar un cànon de disponibilitat. No volem entrar una altra vegada, honorable conseller, en una guerra de l'aigua. Se'n

recorda, vostè, de la guerra de l'aigua el que ha suposat per a l'ACA? Per a l'ACA ha suposat una pèrdua de més de 4.000 milions de pessetes amb rebuts impagats per part dels ciutadans, que nosaltres no compartim.

Evidentment, volem que ens expliqui què pensa –ja que se m'acaba el temps, després, si de cas, continuaré– de tot el que diuen els experts. Si vostè fa seu aquest document, si farà el cànon de disponibilitat, si no el farà, si aplicarà noves taxes. Fins i tot una cosa molt preocupant que diu també el document: «Hem de començar», diu, «que els ramaders i els agricultors comencin a pagar l'aigua», ho diu. Home, jo crec que això seria important aclarir-ho. Jo crec que aquest document no només és qüestió de penjar-lo a la web, sinó d'explicar-lo, perquè s'està creant una certa preocupació, o una gran preocupació, en molts sectors implicats en la vida econòmica catalana.

Per tant, si de cas, volem que ens expliqui amb grans trets tres qüestions: tercer tram de l'aigua, coeficients reductors i l'informe dels experts que s'ha publicat a la seva web.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Llobet. El conseller de Medi Ambient i Habitatge, senyor Milà, té la paraula.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Salvador Milà i Solsona)

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, la seva és una interpellació una mica, diríem, de col·loqui, perquè en definitiva no concreta res. I, en tot cas, jo sí que li vull concretar una proposta, que és que presentarem en el seu moment, com ara li explicaré, un informe detallat respecte al nou marc de gestió i finançament del cicle de l'aigua a Catalunya. I, per tant, em permetrà que ara li apunti, li doni resposta a tres preguntes o quatre que vostè ha fet, i li apunti algunes dades de cap a on anirà aquest document de marc de gestió i finançament del cicle de l'aigua, que tenim previst discutir en el Govern a primers de juny en una de les sessions deliberatives, i que després seguirà tot el seu procés. Però anem al concret.

Respecte a l'aplicació del tercer tram de l'aigua domèstica i especialment a la possibilitat de les famílies que tinguin més de tres membres de poder-se acollir a les reduccions, recordaran que en una interpellació anterior quan vam parlar d'aquesta situació havíem vist que en sis anys a penes uns pocs milers de persones ho havien fet. A primers de maig –perquè són les úniques dades que he pogut treure just abans de venir aquí– ja hi havia prop de 24.000 famílies de Catalunya acollides a la reducció –24.000, 23.800 etcètera, perquè calculo que a hores d'ara ja deuen ser al voltant de les 24.000, perquè faltaven molt pocs centenars. Això, amb poc temps i amb una facilitat de tramitació que no vull reiterar, perquè vaig explicar que simplement via Internet la majoria ho han assolit.

L'aplicació d'aquest tercer tram, efectivament, funciona amb èxit, no tenim..., només s'ha facturat el primer trimestre de l'any. Les companyies subministradores en-

cara no han fet la liquidació a l'ACA. Per tant, ja tindrem ocasió de veure'n els resultats, els resultats des del punt de vista econòmic. Des del punt de vista de sensibilització per l'estalvi segur que està funcionant, perquè la gent ha pres consciència de la importància de distingir aquests trams.

I, sobretot, vull assenyalar un efecte positiu complementari, que és que les companyies distribuïdores i molts ajuntaments han anat adaptant a poc a poc, també, el seu esglaonat de tarifació al mateix esglaonat. I aquí el que ho pot moure una mica és el tema dels mínims, que aquesta és una qüestió que no afecta, com vostè sap, el cànon de la Generalitat, sinó que cada ajuntament marca un mínim de tarifació.

Respecte al tema de les disposicions addicionals vuitena i novena, crec recordar, de la Llei de pressupostos, a veure, es van realitzar, des del 13 de gener fins al 31 de març, les reunions previstes amb tots els sectors interessats, a través de Foment del Treball, de pimes - Sefes, de Cepyme, és a dir, de tots els sectors interessats; es van centrar les actuacions amb participació de representants d'Economia i Finances, Indústria i Medi Ambient, i el CEMA, el Centre per a l'Empresa i el Medi Ambient; es van realitzar reunions sectorials, àmbit per àmbit, al voltant del ram de l'aigua, és a dir, el tèxtil –ram de l'aigua–, els adobers, el sector químic, i crec que el tercer sector..., no sé si són les elèctriques o... No, no són les elèctriques. Són... (*Veus de fons.*) Adobers, químiques i tèxtil. Bé, doncs, ja han sortit totes. Molt bé.

Aquestes sessions de treball s'han tancat amb un document que es va consensuar, per a què ens vàrem donar un marge per redactar-lo, però avui ja li puc dir que el document ja està tancat i tindrà data de 31 de març, perquè tots vàrem acordar que l'únic que estava pendent... Bé, és a dir, ja hi vàrem quedar d'acord, la feina era de redactar-ho en aquest moment. Ahir l'equip del Departament donava el vistiplau a la proposta que han consensuat. Aquest document marc de l'acord ha d'anar acompanyat d'una proposta de reglament per veure com s'apliquen aquests coeficients i com s'aplicarà, i a partir d'aquí ho elevarem al Govern perquè es pugui signar el conveni corresponent, tal com diu la disposició addicional, i puguem portar la quantificació econòmica a l'apartat corresponent a polítiques sectorials que contemplarà aquest document sobre el nou marc de gestió i finançament del cicle de l'aigua a Catalunya, que té un apartat que correspon als sectors industrials, al domèstic, reequilibri territorial..., és a dir, a les polítiques sectorials que el Govern i el Parlament decideixin.

A més, hem tingut contactes específics amb la química de Tarragona, que és al que no m'havia referit anteriorment. Al sector químic vam acordar fer una taula específica de negociació amb la química de Tarragona, perquè el sector és molt singular. Hi han propostes molt interessants, però que afecten, a més, el conjunt de la gestió de l'aigua, el CAT, el Consorci d'Aigües de Tarragona, que, efectivament, té una complexitat, perquè s'havien pagat portades, i ara del que es tracta és de veure les reserves estratègiques que té el sector industrial, com les conserva i com es poden utilitzar altres fonts alternatives, com aigües depurades, etcètera. Per tant, jo crec que s'ha trobat un bon àmbit de treball.

Sí que vull puntualitzar dues coses: que hi havia reducció progressiva temporal dels cànons reductors, ja hi era en la Llei vigent –ja hi era en la Llei vigent. L'únic que es va proposar, i que continua vigent, perquè això és el que diu l'actual text aprovat pel Parlament, és que aquest període s'escurés; s'escurava el període i s'aplicaven aquests elements correctors. El que després es vulguin decidir o no unes polítiques sectorials permanents en l'àmbit de la competitivitat de la progressivitat per a aquests sectors industrials, això serà el Parlament, a l'hora de discutir el text, la modificació del text refós de la Llei d'aigües, que també portarem aquí, sobre tributació i gestió, el que haurà de suggerir si això s'incorpora com una mesura de conjuntura econòmica per què en cada moment el Govern, o el Parlament, pugui anar acordant..., en funció de l'evolució dels diferents sectors econòmics. L'únic que hi ha és una reducció del termini i una proposta d'aplicació d'uns criteris d'eficiència, d'ús eficient i d'estalvi que puguin redundar en unes reduccions.

Respecte al tema de com i per on aniran els problemes de finançament, vostè es referia a la contribució dels sectors. Dintre d'aquest document, que, com veu, ja està, evidentment en esborrany, en l'última fase per poder-ho portar al Govern, hi ha algun quadre que pot ser interessant, avui. (*L'orador mostra un document a la cambra.*) Per exemple, no s'ha parlat prou del fet que de l'any 2000 al 2004, mentre que el sector domèstic l'any 2000 consumia el 55 per cent dels hectòmetres cúbics facturats, en pagava el 57; que el 2002, mentre continuava consumint un 55 per cent de l'aigua, en pagava el 61, mentre que el sector industrial, que el 2000 consumia el 45 per cent dels hectòmetres facturats, en pagava el 43, i el 2002, que consumia el 45 per cent de l'aigua facturada, pagava només el 39 per cent de l'import. És una satisfacció poder dir que el 2004, mentre que el sector domèstic consumeix el 57 per cent dels hectòmetres cúbics facturats, paga el 57 per cent dels hectòmetres cúbics, i la indústria, que consumeix el 43 per cent, en aquest moment, dels hectòmetres facturats, en paga el 43 per cent. Jo crec que això també és progressivitat, perquè en aquests anys –en aquests anys– el que hi ha hagut, i potser els ciutadans de Catalunya no ho saben prou, és una subvenció creuada: són els consumidors domèstics que han estat subvencionant, a través del cànon, el sector industrial. Ara tenim una situació que crec que ningú podrà discutir, que és d'equilibri i justícia: tant factures, tant pagues.

Respecte als temes, també, de la facturació i preus de l'aigua, quan presentem aquest estudi, podrà veure vostè un quadre comparatiu molt interessant amb diferents països, i no només països, sinó, fins i tot, regions europees. Catalunya, com a preu mitjà, té 1,18 euros/metre cúbic. És el més baix, absolutament, d'Europa. I si em diu que hi han diferencials de renda, que també es pot plantejar, si mirem França i les regions més properes, mentre que a Catalunya és 1,18 euros per metre cúbic, a França és 2,93. I si desindexem, és a dir, si ho poséssim equivalent al nivell de vida, Catalunya continuaria essent, evidentment, ens posem al nivell de Catalunya, 1,18, i França estaria al 2,37. Per tant, no vull dir amb això que hàgim d'arribar a aquests nivells europeus. Constato, simplement, que hi ha, efectivament, un llarg

recorregut, perquè, si veiem com han evolucionat durant aquests anys els preus de l'aigua i l'IPC a Catalunya, vostè veurà que mentre que l'IPC ha estat aquí, el preu de l'aigua ha continuat sempre per sota de l'IPC. (*L'orador assenyala les dades en el document.*) Això no vol dir que s'hagi de fer un salt brusc, però sí que s'ha de reordenar la gestió de l'aigua aplicant aquests criteris de sostenibilitat.

I l'informe dels experts és això, és un informe dels experts, en el qual, evidentment, es van sotmetre uns escenaris, es va dir que es consideressin quines podien ser diferents modalitats de finançament i de gestió de l'aigua, i jo li garanteixo que, d'aquest document d'experts, el que n'acabi acollint el Govern respecte a les diferents possibilitats de finançament anirà anant en les línies que ja els pressupostos d'enguany han apuntat, que són: aportació del pressupost de la Generalitat global, cànons i polítiques sectorials, polítiques de competitivitat industrial, polítiques de reequilibri territorial, polítiques de compensació als ajuntaments, etcètera.

Això és, a grans línies, el que podrem presentar en aquest nou marc de gestió i finançament del cicle de l'aigua a Catalunya, que li asseguro que té abundantíssimes informacions i propostes molt interessants, com hi ha, i ho tindran ben aviat, un cop hagi passat pel Govern, una avaluació de les demandes d'inversió que aquest país té en el conjunt de l'àmbit de l'abastament, del sanejament, del manteniment del medi fluvial, de neteja, bé, de manteniment de lleres, etcètera. Tot aquest conjunt està perfectament avaluat i programat fins al 2014.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor Llobet, té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. Llobet Navarro

Bé, honorable conseller, evidentment, home!, si creu que la meua intervenció era per fer un col·loqui, doncs, tampoc em sembla malament. Evidentment, nosaltres interpel·lem, no?, i el que volem és saber. Evidentment, estem a l'oposició, i, home!, molta informació no ens dóna, el Govern, i l'hem de trobar, doncs, això, bussejant dintre les webs, i, llavors, endur-nos algun ensurt, recuperar-nos, i dir: «Escolta, preguntem al conseller què és el que passa», no?

Abans deia el senyor Boada: «És que vostès no entenen encara la nova política de l'aigua.» Miri, escolti, si la nova política de l'aigua és l'informe dels experts, no, no l'entendem, no la compartim.

Escolti, podem estar d'acord en unes altres coses, i, evidentment, compartim la preocupació pel finançament de l'ACA, la compartim. L'altre dia, fa poc, a la Sindicatura de Comptes vam introduir nosaltres una esmena que va ser aprovada per tots els grups polítics, en la qual demanàvem un informe de la situació financera, no només del 2003, preocupant, evidentment, sinó també del 2004, el 31 de desembre de 2004, perquè, realment, ens preocupa, perquè veiem que aquest any la situació fi-

nancera de l'ACA no ha anat a millor, ha anat a pitjor, i ens preocupa.

I, evidentment, nosaltres també compartim una part del document dels experts, i li dic, per dir-li una cosa en què sí que estem d'acord..., és el contracte programa, evidentment. És un ús, és un bé bàsic de la població, com hi ha més béns bàsics a la població, com fer col·legis, fer ambulatoris, fer carreteres, i és evident que en aquest contracte programa faci un esforç, el Govern, de prioritzar una sèrie de despeses dintre del seu Govern a l'hora de fer inversions per ajudar a fer aquestes obres hidràuliques a l'ACA, al Departament de Medi Ambient, al que és l'Agència Catalana de l'Aigua. Aquí hi estem d'acord, evidentment. Jo..., és aquí on han de treballar i trobaran el suport del nostre Grup Parlamentari. Que això no s'havia fet abans? Evidentment, jo crec que hem de treballar en aquesta línia.

Però jo crec que tant l'ús domèstic com l'ús industrial ja estan suficientment gravats. Trobem, de moment, un compromís per part del Govern, per tant, de finançament de l'ACA en aquest sentit, i, llavors, a partir d'aquí, si no ens en sortim, veurem quines noves polítiques impositives podem trobar, però, d'entrada, provem aquesta via que fins ara no s'ha provat.

Bé, estem contents, evidentment, que vagin en bona evolució les diferents mesures sectorials en els diferents sectors i també en el CAT, que, sincerament, li he de dir que em preocupava, molt especialment per la seva pròpia idiosincràsia, vostè mateix ho ha reconegut, no? Evidentment, és un sector, bé, que ha fet un gran esforç –un gran esforç– en la política de l'aigua, en tot el cicle complet de l'aigua –en tot el cicle complet de l'aigua–, i fa un bon esforç i fa un ús molt eficient de l'aigua, tant en quantitat com en qualitat, i, ara, la part de la possible eliminació dels coeficients reductors, a part de l'augment de la tarifa especial..., si, a sobre, fiquem un cànon de disponibilitat, a què ells mateixos hauran de fer front, doncs, home!, no ajudem massa un sector que, a vegades –a vegades–, també no passa per moments econòmicament boians, unes vegades sí, unes altres no.

Vostè feia abans diferents comentaris amb relació al número de famílies que s'han acollit al nou cànon, a la bonificació de més de tres membres. Ha donat una xifra de 24.000 famílies; és una xifra molt similar a la que es va aconseguir durant el Govern de Convergència i Unió, unes 24.000; d'unes dues-centes i escaig mil famílies de més de quatre membres, 26.000 i escaig van aconseguir..., i ara en tenim 24.000. Per tant, això vol dir... (*Veus de fons.*) Noves, 24.000 més 26.000, 50.000. De les dues-centes i escaig mil..., ens trobem, llavors, més de 200.000 famílies que no estan avui en dia gaudint d'unes bonificacions que es mereixen.

Nosaltres vam fer una proposició no de llei fa poc al Parlament de Catalunya en què instàvem el Govern a cercar mecanismes, i ho farem a la Moció subsegüent, perquè aquestes famílies que avui en dia compleixen aquests requisits..., perquè quan s'acullin a aquests requisits, amb una major informació i difusió per part del Departament, tinguin efectes retroactius de l'1 d'abril del 2004, perquè és un dret que es mereixen. I, per tant, no poden haver-hi 200.000 famílies a Catalunya, com a mínim –com a mínim–, que no rebin aquest ajut que

es mereixen. I això es pot fer. La retroactivitat, quan beneficia els ciutadans, legalment es pot permetre. I aquí es va votar en contra..., per part de tots els grups polítics. Sincerament, no ho vaig entendre molt bé. Però, bé, jo crec que amb aquestes famílies que ens queden...

Jo, escolti, expliqui'ns-ho una mica més: faran o no..., aplicaran el cànon de sanejament, de disponibilitat, o no l'aplicaran? Faran que els usos ramaders i agrícoles paguin o no paguin l'aigua que no té efectes contaminants? Ho faran o no ho faran? Quantes taxes més pensen vostès que poden aplicar en aquest document que diu que preparaven?, perquè jo en tinc aquí un reguitzell: taxes sobre abocaments; nova taxa de fertilitzants; tinc..., activitats turístiques; expliqui'ns com està el tema de la innivació; impost turístic i estacionalitat; cànon d'impost d'equilibri de preus de l'aigua; impost directe al rec agrícola; impost directe a l'activitat econòmica de distribució de l'aigua; impost... Escolti, un reguitzell d'impostos i nous cànons..., que nosaltres volem saber si, efectivament, vostès, en aquest document que sembla que elaboren i que nosaltres no coneixem, evidentment, contemplaran totes aquestes mesures de política impositiva i tributària, que ja li avanço que nosaltres no hi donarem suport, perquè sí donem suport a aquell contracte programa suficient per finançar una agència, com és l'ACA, que, evidentment, té problemes econòmics greus.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Llobet. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Bé, algunes informacions complementàries al que he dit. Els comptes de l'ACA del 2004 varen passar pel Consell d'Administració de primers de maig, i, per tant, tots els membres del Consell i tothom que hi pugui estar interessat els veurà, i crec que mostren una recuperació, sobretot, de l'activitat inversora important, molt important, i molt significativa. Però ja els presentarem amb tot el detall públicament.

A veure, sobre entendre o no entendre quins són els objectius del contracte programa, sobre el qual agraeixo que vostès comparteixin aquest concepte de fer aquest contracte programa que Catalunya necessita en l'àmbit del cicle integral de l'aigua, una de les coses que veurà, però que no em vull retenir ara de poder-la-hi comentar molt per sobre, és que han fet una caracterització de l'estat del conjunt del sistema hidràulic a Catalunya, del sistema hídric, més ben dit, perquè això és no nova cultura de l'aigua, sinó directiva marc de l'aigua que està vigent i que ens obliga a nivell de tot Europa a tenir el que se'n diu l'«informe Impress», que és el conjunt de pressions sobre el medi.

I què hem de fer durant aquests anys, quan jo li parlava d'aquesta actuació programada fins al 2014? És que potser el país no és prou conscient que a les conques de Catalunya tenim identificades cent setze masses d'aigua superficial, un 47 per cent de totes, amb uns impactes de 1.721 quilòmetres de riu, 45 per cent, i 6.566 quilòmetres de conca associada amb impactes greus o severs

en el seu bon estat ecològic; per tant, que s'hi ha d'actuar, sobre aquests. O que a Catalunya tenim 4.306 quilòmetres quadrats d'aigües subterrànies afectades –o susceptibles de ser afectades– per nitrats que subministren –o haurien de subministrar i no poden– 1.468.000 habitants, a 321 municipis de Catalunya. O que aquesta aigua afectada, contaminada o, en tot cas, afectada per nitrats o susceptible de ser-ho, representa quasi vint-i-dos hectòmetres cúbics d'aigua; això vol dir més que el que produeix la dessaladora de Tordera quan estigui ampliada.

Tot això són afectacions que tenim. O que en aquest moment hi han 383 municipis a Catalunya que tenen encara sistemes de depuració insuficient, o 327 municipis que no disposen de cap sistema de depuració, o que tenim encara obres no programades sense fons de cohesió per a 300 municipis, que corresponen a una població d'1.012.000 habitants, etcètera. Tot això és el que hem hagut de fer per posar al dia un programa d'actuació amb un horitzó, ho repeteixo, 2014, i assignar els recursos necessaris.

D'on vindran aquests recursos? Escolti, d'impostos, cap. Impostos..., en tot cas serà a través de la fiscalitat general del país que faci l'aportació. El que hi ha en el cànon de l'aigua, malgrat que se'n digui «fiscalitat ambiental», és: a, recuperació del cost, internalització del cost d'un servei, com l'electricitat, com el combustible, com qualsevol altre, i del que es tracta, com he volgut ensenyar breument amb aquest quadre, és que procurem, per raons de justícia, d'equitat i de distribució, que cada sector, cada consum, cada intensitat de consum assumeixi els seus costos. D'aquí una política de redistribució de costos en funció del cost realment generat.

El segon aspecte és desincentivar la contaminació, és a dir, fer pagar la descontaminació quan hi ha una major càrrega contaminant; estimular el que no contamina, el que hi posa menys càrrega contaminant, i ajudar aquell que estigui en fase d'adequar-se. Per tant, la política que se'n diu «de fiscalitat de l'aigua» és una política de directiva marc de l'aigua: aplicació de costos i incentiva-ció de les bones pràctiques. I això és el que proposarem.

En el sector d'agricultura i ramaderia, ens hem cansat de dir-ho –i, això, ho posa el programa de govern–, que el correspon durant aquest mandat és fer el pla nacional d'eficiència o de bon ús del reg, que vol dir, bàsicament, comptar, conèixer, estimular noves pràctiques... I no es parla de cànons; per tant, no continuïn insistint amb aquesta història. No, una altra cosa és que els experts, els científics, els tècnics, diguin: «Escolti, aquí hi han uns costos que en aquest moment seran uns, seran els altres..., no estan encara internalitzats.» Però primer de tot s'ha de tenir el pla de bona gestió de l'aigua, determinar quines són les càrregues que s'hi posen de fertilitzants o no, etcètera. Quan es tingui tota aquesta informació, es podrà fer una bona planificació i una millora dels consums de l'aigua, que també vostès veuran, quan es presenti el pla de nova gestió i tributació de l'aigua, com es determinen, quins són els impactes en els diferents sectors. Per tant, no estem parlant d'aquesta qüestió.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el sector lacti (tram. 300-00965/07)

El cinquè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre el sector lacti. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, com vostè sap, aquesta és una interpellació sobre el sector lleter, que en dic jo –me l'han transcrit al *Butlletí Oficial* com «el sector lacti», no passa res; estic acostumat a parlar del sector lleter–, bé, una interpellació que arriba en un moment, doncs, d'una certa incertesa, motivada per una crisi que en podríem dir «estructural», és a dir, una situació que no és pas nova d'ara, és una situació que ve de lluny, una situació que, d'altra banda, podríem concretar en dos aspectes concrets i força determinants, no?: d'una banda, bé, la caiguda del preu de la llet pel productor, la caiguda del preu de la llet que ve marcada, doncs, per la indústria, i per una altra banda, doncs, els recents canvis en el sistema de quotes, uns canvis que afecten de manera directa el repartiment d'aquesta quota i, per tant, l'adquisició i la venda d'aquesta.

Dues circumstàncies que no són menors, en absolut, però que també poden situar en una posició, doncs, incerta explotacions familiars lleteres del nostre país que, no per aquesta circumstància únicament, sinó per un conjunt de circumstàncies, podria contribuir, dic, al tancament per falta de viabilitat econòmica, per aquestes circumstàncies i per altres motivades pel seu entorn, no?, i també, lògicament, per la demografia i per l'envelliment dels mateixos titulars de l'explotació.

Bé, la situació actual del sector lleter, com vostès saben, doncs, té una radiografia molt concreta, no? És a dir, en aquests darrers deu anys, han desaparegut el 64 per cent de les explotacions lleteres, han passat de 3.558 el 1995 a 1.234 actuals, unes xifres que també posen de manifest que existeixen moltes explotacions massa reduïdes per ser viables, i aquesta és la raó per la qual s'ha produït també aquest tancament tan important. Hem de dir que hi ha hagut un tancament d'explotacions molt important, però amb moltes menys explotacions es produeix tanta o més llet que la que es produïa deu anys endarrere.

Per altra banda, tenim un sector seriós, un sector que treballa bé. Tenim uns noranta-un mil caps productius; per tant, aproximadament, unes sis-centes mil tones de quota. I en el conjunt de la l'Estad espanyol el sector lleter representa el 3 per cent del conjunt de les explotacions lleteres de l'Estat; el 8 per cent de les vaques; el 10 per cent de la producció.

D'altra banda, és ben cert que aquest és un sector que ha fet un gran esforç de modernització. El Departament

d'Agricultura contribueix que el sector pugui fer aquest esforç de modernització; una modernització, de manera molt especial, a l'hora de poder obtenir, de poder adquirir genètica, és a dir que ha procurat obtenir, comprar la millor genètica, per obtenir els millors exemplars, perquè aquests exemplars puguin ser de la màxima i d'alta rendibilitat; per tant, un sector que ha fet també una gran inversió en innovació, en instal·lacions, etcètera.

Però les raons principals, avui, d'aquesta crisi o d'aquesta situació estructural que pateix el sector, que viu el sector, malgrat que és una activitat amb molt bon potencial de mercat, es deuen principalment, com deia al principi, a la caiguda dels preus, a la pressió, segurament desmesurada, de les grans empreses industrials i a la insuficiència de quota, la qual cosa perjudica, lògicament, la viabilitat de les explotacions familiars lleteres, no?

El sector lleter català difícilment podrà suportar polítiques de preus com les que planteja la indústria convencional, no? I, per tant, aquí hi ha d'haver esforços, com el que està fent el Departament d'Agricultura, perquè es produeixin fusions, sobretot, especialment, en el camp del cooperativisme –recentment en tenim uns certs exemples que estan reeixint–, perquè estic convençut que el model cooperatiu és un model de futur en tot el camp del sector primari, però en el camp del sector lleter encara més, no?

És a dir, la indústria convencional catalana, com a tal, no existeix, eh? Podem parlar d'una indústria estatal, espanyola, però sí que en aquesta indústria cooperativa Copirineu està fent un esforç importantíssim; Cadí, la Cooperativa Cadí, exactament igual, i després, doncs, Lleters de Catalunya i altres fórmules que avui dia tenim damunt la taula i que estic segur que suposen el futur.

Però el paper de la indústria convencional que a l'hora de marcar el preu, doncs, propicia canvis sobtats a l'hora de comprar i pagar la llet al ramader, uns criteris motivats, bàsicament, doncs, subjectivament i sempre –no cal dir-ho– favorables a la part compradora..., per tant, una política de preus que contribueix a aquesta situació de desencís de part del sector.

El segon aspecte que a l'inici de la meua intervenció plantejava i que afecta directament el reforçament del sector o bé la seva debilitat és el recent canvi en els criteris de repartiment de quota, en el qual, doncs –jo estic convençut que tots ho veiem de la mateixa manera–, hi ha una posició d'estat, una posició catalana, no?, de tots els grups parlamentaris, de tots els partits polítics, en defensa del que és la necessitat de la quota. Pot semblar una paradoxa, però tampoc massa anys endarrere, doncs, hi havia moltes veus que criticaven el fet que hi poguéssim haver una quota: «Com pot ser que se'ns limiti la voluntat de produir? Volem produir per guanyar-nos millor la vida, per fer més competitives les nostres explotacions.» Avui, jo crec que a Catalunya ningú dubta de la bondat de la quota, no?

Certament, en el transcurs dels debats comunitaris que han tingut lloc a propòsit de la reforma amb profunditat de la política agrària comuna, els anomenats «ajuts directes» van adquirir un pes ben notable, un pes molt destacat, no? I la seva gestació dins l'Agenda 2000, a fi-

nals dels anys noranta, va originar pressions antagòniques, moltes vegades, entre els partidaris i els detractors d'aquests ajuts i que va culminar, el proppassat mes d'agost, amb l'inici dels pagaments. Per tant, la Unió Europea diguem-ne que ens fa la impressió, a vegades, que és lluny, que parla de determinades qüestions i ens podria semblar que no arribaven, però al mateix temps és implacable i, per tant, arriben les determinacions que pren.

Aquesta mena de protecció comporta, entre altres derivacions, una significativa alteració del sistema anterior, no? L'ajuda al sector lleter, fins ara, actuava a través dels fons especials garantits, dels preus indicatius d'intervenció de la mantega i de la llet en pols, de les restitucions, etcètera. Ara ha estat substituïda per una ajuda força diferent, que actua via pressupost anual comunitari. La seva concepció quedava ja definida en anunciar-la com una protecció a les rendes del productor. I, en paral·lel, el nou sistema incidirà de manera molt substancial en la quota lletera: primerament, perquè esdevindrà un factor de càlcul per fixar la quantitat de l'ajut i, d'altra banda, perquè la perllongació o l'extinció del règim de quotes serà competència de la normativa actualitzada, i això és molt important –és molt important. La veritat és que el recent i intens moviment en l'àmbit de la quota ha forçat el ramader, recentment, a prendre decisions ràpides, eh?, a prendre decisions d'abast important amb molta rapidesa, amb una celeritat inusual, la qual cosa, d'altra banda, com deia, confirma que la reforma va de debò.

Per tant, honorable conseller, jo estic convençut que compartim la conveniència de mantenir aquest sistema de quotes, que ens cal el manteniment del sistema de quotes, perquè l'establiment de les quotes ha permès un mercat intern en el si dels estats i, per tant, també a casa nostra molta gent ha pogut plegar en el seu moment, doncs, de manera digna, s'ha pogut retirar, s'ha pogut jubilar gràcies a la venda de les quotes; unes quotes que, a més a més, probablement ha comprat l'explotació del costat, ha comprat el seu veí, que això li ha permès poder produir més i, per tant, guanyar-se millor la vida i, per tant, doncs, que la seva explotació sigui més viable. Pensem, doncs, que avui per avui és el millor sistema, el més òptim, per contenir els excedents de producció i per mantenir els preus, entre altres consideracions.

Bé, el cert és que en aquesta campanya 2005-2006 la possibilitat de transferir quotes, és a dir, de compravendes, doncs, va restar tancada el 30 de novembre, eh?, quan quedaven encara quatre mesos perquè finalitzés la campanya i algunes operacions encara estaven en fase de negociació, no? La situació es complicava molt més encara pel fet d'estar-se gestant una nova legislació en què se suprimien de manera definitiva les transferències entre ramaders. I, per tal d'atenuar les conseqüències negatives d'aquest fet, el Ministeri d'Agricultura el que va fer va ser reobrir l'autorització de comprar quota, però limitada únicament, només, a un període de vuit dies.

Bé, sigui com sigui, el cert és que, a partir de la present campanya, en cas d'abandonaments la quota ja no es podrà vendre a particulars i serà el Ministeri qui la comprarà i qui la recol·locarà mitjançant criteris que ara ma-

teix encara desconexem; per tant, mitjançant criteris que caldrà, doncs, tractar, caldrà desplegar, i caldrà veure com es fa, no?

És per això, honorable conseller, que és molt important definir bé uns criteris, cal que el Ministeri, cal que l'Estat defineixi bé aquests criteris, uns criteris que nosaltres hi hem de poder dir la nostra, conjuntament, n'estic segur, de manera unànime, doncs, els grups que donem suport al Govern i els que estan a l'oposició, perquè de manera unànime puguem defensar el nostre model, el que ens interessa a nosaltres, i, per tant, que els criteris no castigui la nostra capacitat de producció i, per tant, l'enfortiment del sector i del conjunt del nostre territori. Per tant, cal defensar aquesta posició unitària que el Govern consideri convenient i que estic convençut que tots els grups de la cambra també.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ausàs. L'honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, senyor Antoni Siurana, té la paraula.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Antoni Siurana i Zaragoza)

Moltes gràcies, senyor president. Diputats, diputades... Senyor Ausàs, diputat Ausàs, la intervenció coincideix plenament amb el criteri de la conselleria en el tema del sector lacti.

A vegades, un pensa, a vegades, que la política agrària comunitària hauria de tindre un altre nom. La política d'Europa, de la Unió Europea, està dita «política agrària», però en el fons el que mira, el que està intentant és que el seu consumidor, el consumidor de producte alimentari produït al territori, tingui unes garanties de volum i un preu cada vegada més assequible. Jo crec que hi ha més preocupació per l'IPC que per les rendes dels pagesos i dels ramaders.

Vaig contestar aquest tema de la pregunta..., del sector lacti ja en una pregunta que el diputat senyor Josep Grau m'havia fet el 19 de maig. I vaig fer una resposta en aquest sentit, no?, escrita. A finals de gener d'aquest any els productors de llet van presentar, a través de les organitzacions professionals, una política que hi havia del sector industrial, que venia aplicant sobre el tema de les tarifes, del preu de la llet, vaja.

El preu de la llet va entrar, com és habitual, a l'estació de la primavera en crisi. Ja sabeu que tenim l'estacionalitat de la producció i el consum. I, per tant, estem movent-nos en uns paràmetres, d'alguna forma, de poc marge de maniobra. Hi ha un excés de capacitat de producció, d'elaboració làctia en el país..., a Catalunya creixent, a més; hi ha noves fàbriques de llet, i, en canvi, hi ha un descontentament amb el preu.

El descontentament amb el preu se tractava que a partir de l'abril s'havia rebaixat el preu en un 0,018 cèntims el litre; a partir d'aquesta primavera ja tornava a baixar 0,012 euros el litre; el febrer ja hi havia hagut un 0,018, i, per tant, en total hi havia un 0,03 euros el litre, o sigui unes cinc pessetes per litre de llet.

Això venia després d'una temporada en què hi havia hagut un preu de la llet durant l'any 2004 correcte en el sentit de tindre un petit marge de benefici, l'industrial, el productor lleter, el ramader, i, en canvi, ara teníem de cop i volta cinc pessetes. Això venia, a més, més complicat, perquè en aplicar l'ajuda de la PAC se reduïa aquesta, diguéssim, component de càstig del preu en tres pessetes, que quedaven incorporades com si el sector productor les rebés de tot l'esglaó..., de tot l'esglaonat del que és la industrialització de la llet.

El dia 29 de març vam convocar immediatament la taula sectorial. Hi havia també anunciat el pla de reestructuració del sector per part del Ministeri d'Agricultura de l'Estat, i, per tant, aquesta taula sectorial va posar èmfasi a poder arreglar o poder tindre una política comuna entre productors i indústria; indústria que és la mateixa compradora d'aquests clients i que, per tant, hi ha una fidelització d'aportació, i que aquesta taula sectorial és impossible que sigui una taula de preus, o sigui, és una taula en tot cas d'opinions sobre l'estructura del que s'està produint, no?

L'anàlisi d'aquesta situació conjuntural se va fer a fons, tan a fons que a partir d'aquesta reunió, n'hi va haver una altra el 4 d'abril de 2005; l'altra..., n'hi va haver una el 8 d'abril d'aquest any, i a proposta del DARP se va crear una comissió d'anàlisi i seguiment dels preus de la llet. Per què? Perquè tots sapiguem on som.

Què passa ara? Ara passa que tenim una quota, quota que cobreix les necessitats d'abastiment, l'espanyola d'Espanya i, en general, l'europea de tot Europa, que no provoca excedents. La Unió Europea s'estalvia l'estoc de la muntanya de mantega de què sentíem parlar els anys seixanta, no?

En canvi, què passa? Que com que aquesta quota està fixada l'únic procés que permet marge de maniobra al ramader és augmentar la seua competitivitat a base de treure més llet amb menys vaques i amb explotacions més intenses, produint una reestructuració del sector.

Si enfoquem el tema que la solució de la nostra agricultura és econòmic, només podem atendre aquelles explotacions que són eficients. Si és un problema territorial, haurem d'atendre, per la via de la política territorial, unes altres ajudes que no facin tant referència a la viabilitat de l'explotació, sinó a una voluntat de permanència de l'agricultura i la ramaderia en aquella zona.

Barrejar les dos coses és un problema, perquè, com vostè molt bé ha dit, amb la tercera part de les explotacions ramaderes produïm més litres de llet que els que produïm fa deu anys, no? Per tant, hi ha hagut una enorme modernització del sector que els permet ser més competitius. Competitius aquí dintre, però també tenint la mirada al costat: França té preus de llet més barats que nosaltres en aquests moments, i, per tant, la nostra possibilitat..., la possibilitat de proveir-se, els industrials, de llet del sud de França, amb un preu més barat, compensa potser els costos de transport que originaria la distància. Per tant, estem en un mercat globalitzat en què és impossible evitar aquestes transaccions.

Situació real del tema: que hi havia, i hi era, i existia un mercat negre de la llet, de l'excedent de la quota; que

hi havia una voluntat de..., que hi havia una realitat d'especulació amb els preus de la llet que d'alguna forma posava en qüestió aquest procés de modernització, perquè perjudicava els grans industrials, que tenien molta dificultat, i a més creava entre territoris, entre autonomies, les compensacions de bossa de llet, de quota de llet molt grans.

El Ministeri ha proposat una reestructuració. Nosaltres hi hem incorporat tots aquests aspectes que vostè ha mencionat abans: de tindre una capacitat autonòmica de repartir la quota, de tindre la possibilitat d'incidir-hi.

Estem d'acord que hi ha d'haver, fruit d'aquesta comissió d'anàlisi i de seguiment, una política que ens permeti als productors i a la conselleria fer un pla del que és la reestructuració làctia a Catalunya. Perquè la història nostra és complicada en aquest sentit. Fixeu-vos que nosaltres teníem les grans fàbriques de producció de llet, històriques: la Ram, la Letel, l'Ato, etcètera. No n'hi ha cap de capital català en aquests moments, i la majoria són de cooperatives o de pseudocooperatives, en aquest sentit.

I la nostra defensa té de ser la capacitat d'organitzar el nostre món cooperatiu i imbuir al sector de producció que es té d'implicar en la comercialització si vol tindre un marge de maniobra més gran.

Perquè, què ens passa? Que Catalunya, respecte a la resta de l'Estat, és més dependent del preu de la llet. Hi ha un consum alt de llet fresca i, per tant, d'alguna forma es té més dependència directa de les oscil·lacions que té l'estacionalitat de la llet, perquè aquesta és la que s'utilitza amb més proximitat, no? I, en canvi, amb els transformats, hi ha molt marge de maniobra per l'eficiència..., com ho han demostrat amb la transformació de producte làctic que hi ha al nostre territori.

Diríem, tenim la voluntat aquesta; sabem que som més eficients: Catalunya té una quota de producció aproximada, per explotació mitjana, d'explotació, de 454.000 quilos, mentre que a Galícia la quota de 95.000 quilos –454.000, 95.000 quilos–, i a l'Estat és de 155.000 quilos.

Per tant, l'eficiència del nostre model hi és. Si nosaltres ens posem d'alguna forma en la conjunció de concertar, el sector i l'Administració, les polítiques que podem fer, crec que podem evitar que aquesta política perversa, una mica, de la Unió Europea, que permet d'alguna forma bloquejar el creixement d'aquesta producció làctia, no afecti els industrials, que modernitzant les seves explotacions ho poden fer perfecte.

I, independentment d'això, haurem de tractar les explotacions menors de muntanya, que hauran de tindre unes altres vies d'ajuda per poder-les fer viables.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller...

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Gràcies, senyor president, per haver-me autoritzat a sobrepassar el temps.

El vicepresident primer

El senyor Ausàs té la paraula per al seu torn de rèplica.

El Sr. Ausàs i Coll

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., honorable conseller, plena coincidència amb l'exposició que vostè ha fet. Certament és un problema important, i ho deia abans, el problema del preu de la llet, però aquí tothom hi ha de posar de la seua part, també el sector hi ha de posar de la seua part.

Vostè ho deia i jo abans ho apuntava també en la meua intervenció: no tenim indústria lletera autòctona. Hem anat tancant portes –hem anat tancant portes. Amb capital català, doncs, ni la Ram, ni l'Ato, ni la Letel, ni El Castillo, ni..., etcètera. Per tant, cal reforçar el teixit de la indústria lletera catalana, perquè avui no existeix a Catalunya cap indústria lletera que faci tot el procés; és a dir, cap indústria lletera de recollida, de transformació, de comercialització, que sigui autòctona, que sigui amb capital plenament català. I, per tant, jo crec que també, des de l'Administració, s'ha de continuar impulsant, afavorint el model cooperatiu, no?

La indústria catalana pròpia, com deia, no existeix, però sí que tenim diversos models cooperatius: hi ha un seguit de petites cooperatives disseminades pel conjunt del territori que no fan tot el procés de recollida, de transformació i de comercialització; són punts de recollida majoritàriament, no?, que després venen la llet a una altra indústria. Però tenim també una realitat cooperativa que cada vegada es fa més gran: Copirineu creix; Cadí, a la Seu, creix i s'ajunta amb altres models cooperatius que penso que és des d'aquí que es pot impulsar, perquè el preu de la llet també varia de manera molt i molt important.

En fi, rellegint la memòria de la cooperativa Cadí, que vostès entendran que és..., ni que sigui per la proximitat d'on jo sóc, el 2004 la cooperativa Cadí va pagar la llet al soci ramader de l'Alt Urgell i la Cerdanya a 34,91 cèntims d'euro el litre, que supera la mitjana europea en 4,76 cèntims d'euro el litre, eh?; o sigui, vuit pesetes per damunt de la mitjana europea. I hem de dir que l'Estat espanyol justament està molt per sota de la mitjana europea. Per tant, el model cooperatiu funciona; és una aposta clara, és una aposta decidida, pel territori i, a més a més, per tenir una indústria amb futur.

Per tant, estem parlant d'un sector lleter català que, també impulsant el model cooperatiu, doncs, hem de recolzar per moltíssimes raons. La primera: home, perquè produeix productes que són bàsics, productes que són importantíssims, productes..., en fi, uns aliments de nutrició molt i molt importants, com és la llet, com és el formatge i els seus derivats.

Però després també convé impulsar aquest sector, doncs, perquè..., bé, perquè bona part del nostre país manté, com vostè deia, conseller, la seva població, fixa la seva població al territori, el seu equilibri precisament rau en aquestes explotacions disseminades pel conjunt del territori, especialment, doncs, disseminades per les capçaleres de les nostres valls. Per tant, també és molt important per al reequilibri del país i també de manera molt especial per a aquelles zones desafavorides i de muntanya.

Per tant, doncs, jo no vull allargar-me més; sí que, doncs, agrair la seva intervenció i expressar la coincidència amb la necessitat de tenir una postura unànime, una postura única, una postura consensuada del conjunt de les forces polítiques del país, per tant, del Parlament de Catalunya, a l'hora de defensar el model català, a l'hora de defensar els nostres interessos, a l'hora de repartir la quota que des de la Unió Europea i des de l'Estat espanyol ens arribarà.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ausàs. Honorable conseller, té la paraula.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies, senyor diputat, pel to de la seva intervenció i per la coincidència en el diagnòstic i la responsabilitat que tenim. No és fàcil entendre que, havent-hi una sobre capacitat d'elaboració de producte làctic en totes les factories que hi ha a Catalunya, no hi hagi una tensió de preus a l'alça.

El mecanisme que evita això és el transvasament de llet d'altres zones, segurament una llet que, d'alguna forma, deu ser, en aquest sentit, més barata per diferents circumstàncies; la francesa, per l'acord de la interprofessional en aquest sentit. I, d'alguna forma, lluitar en un mercat com és el nostre, excel·lent consumidor de producte làctic, amb una dispersió, diguéssim, de factories en el tractament d'aquesta llet, no?

Per això hi estem d'acord absolutament. La capacitat de fusió de cooperatives per poder fer un model que cada vegada sigui defensor de productes singularitzats i millor és bàsica —és bàsica. I hauríem de fer que, en comptes de la posició de protesta de la falta de preus d'una indústria determinada, tinguéssim l'alternativa perquè la cua d'associats al Cadí, doncs, fos llarguíssima.

Què passa? Que l'exigència de qualitat, proximitat i la gran necessitat de dimensionar aquestes factories de forma..., al mercat que tenen i no passar-se ens fa ser prudents en el procés aquest, però haurem de fer-lo; haurem de fer un procés que ens permeti concentrar esforços de cooperatives, buscar una fidelització del mercat català i garantir la transformació de productes cada vegada amb producte més elaborat que ens permeti incorporar valor afegit al llarg del procés de transformació del producte làctic al consum, a l'alimentació, no? Amb la participació del sector. L'error és limitar-se a ser productor; l'error és simplement quedar-se amb fer una granja eficient i no participar del mecanisme que després comercialitza aquesta producció, no?

Quin avantatge hi ha hagut? Home, que aquests processos en aquests anys de modernització han permès que, en concentrar la producció d'aquestes granges, hi hagi més marge de benefici. I, per tant, aquest senyor que ha portat la llet a Cadí, com vostè indicava ara, ha tingut un bon marge de benefici a la seva explotació que li permetrà continuar creixent i ser eficient, no?

Hem de buscar, a més, que això pugui ser traslladat, el model cooperatiu, no sols només a l'explotació conjun-

ta i a la comercialització, sinó també a l'aportació del que és el pinso i la producció pròpia i autòctona de forratge també de forma conjunta, com fa una cooperativa de la Seu d'Urgell i que és un model, la Pirenaica, que realment és un model que és positiu per poder racionalitzar l'explotació agrària, garantir les rendes del pagès i garantir una eficiència en la transformació en producte ja elaborat, que és el producte làctic.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

No sóc pessimista en el sentit de l'aplicació del pla de reestructuració, perquè crec que la capacitat de direcció i la millor professionalitat del sector al final farà que les quotes d'aquests petits productors no viables en el model del mercat internacional, facin cap a Catalunya i puguem créixer en aquest sentit. Seria bo perquè és un sector molt important per al manteniment del territori i també per al manteniment de les rendes agràries, i per al manteniment d'una activitat a tot el llarg i ample de Catalunya que és molt important per a tot el país.

Moltes gràcies per la seva interpellació, que m'ha permès, també, coincidir en aquest sentit que hem de fer uns esforços conjunts en comptes d'anar a buscar la confrontació per una política de preus en un moment determinat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, honorable conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre política energètica (tram. 300-00966/07)

El sisè punt de l'ordre de dia és la interpellació al Consell Executiu sobre política energètica, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula per a la seva exposició l'il·lustre senyor Oriol Pujol.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, no els amagaré que la interpellació era per debatre i plantejar opcions, mesures, recursos econòmics i alternatives a la ja reconeguda, encallada, política energètica del Govern de Catalunya. Però és evident que han passat coses.

També és evident que, amb la dinàmica empresa per vostè, senyor conseller, cada dia que passava vostè tenia menys marge de maniobra, menys opcions.

I és també per això que vam presentar una esmena a la Moció d'Esquerra Republicana del darrer Ple, on l'urgíem a presentar el pla. L'urgíem a acabar, per entendre'ns, amb la rateta en què vostè mateix s'ha col·locat. Haver-ho supeditat tot, durant disset mesos, qualsevol decisió energètica, al pla de l'energia és un error.

Però en tot cas, dit això, més error és la decisió que van prendre vostès dimarts. Senzillament, han decidit no decidir. Han acordat no tenir opinió. Li lleigeixo l'editorial d'un diari gironí afectat molt directament, per entendre'ns, i així vostè ho captarà ràpidament. Aquest

diari gironí en l'editorial d'ahir deia: «Si anem al diccionari de l'Institut d'Estudis Catalans llegirem que “governar” significa “dirigir els afers”, i “dirigir” significa “fer funcionar seguint una línia de conducta”.» No fa falta que continuï; el deixa verd, aquest editorial.

Perquè de línia de conducta, quina?, quina línia de conducta? I dirigir? Bé, a vostè, això ja l'ha superat totalment, però, clar, hi ha altra gent que podria dirigir en el Govern, i el conseller primer, que alguna funció de coordinació té, ha preferit i ha optat per coordinar-se o per entendre's amb l'altre conseller d'energia, el que no hi és ara, aquí, assegut. I el president de la Generalitat..., bé, tampoc opta, tampoc decideix, tampoc deu tenir opinió.

Escoltin, vostès han optat per dilatar el fet, per guanyar temps, per guanyar més temps, no sabem ben bé per què: disset mesos i ara quatre mesos més. I en el fons molt em temo, francament, senyor conseller, que vostès no han optat ben bé per res; senzillament la incapacitat se'ls ha menjat.

Comença a ser un clàssic, això de la incapacitat, però és normal quan en el Govern conviuen models completament confrontats i contradictoris que generen un profund desgavell. En el cas d'Esquerra Republicana, fins i tot és un desgavell i unes contradiccions entre ells mateixos, perquè han passat del «sí» al «no», del «no» al «sí», amb tota la facilitat del món.

El conseller Bargalló, el conseller primer, el desembre del 2004 deia que estava a favor de la interconnexió de la línia; ara no hi està, ara ja no hi està. Però és que a més a més diu una cosa sorprenent, que requerirà resposta: «El Govern té interessos a Bescanó.» O bé, destacats membres d'Esquerra Republicana que diuen: «Escolti, no, aquest problema no va amb nosaltres; no som titulars de cap dels dos departaments.»

Però també incoherent i confrontada i contradictòria, la seva posició, la dels socialistes, senyor conseller. Vostès van alimentar durant molts anys la cultura del no. L'han estat alimentant durant molts i molts anys, la cultura del no. I ara resulta que no la poden aplicar, normalment i efectivament no la poden aplicar la cultura del no. I el senyor Montilla, el ministre Montilla, des de Madrid, executa la política energètica. Això sí: vostè, socialista, callat; el president de Catalunya, socialista, també callat.

I més interessant i impregnat d'una suposada coherència –suposada coherència– és el plantejament dels inexistents, suposo que m'estan escoltant, d'Iniciativa per Catalunya Verds, amb el seu conseller d'energia al capdavant, que és realment qui li està fent un pols, a vostè. Perquè finalment el pols és en virtut d'un model, d'una suposada coherència en relació amb un suposat model. «Fora nuclears!», hem de tancar les nuclears. Però tampoc volem cicles combinats, perquè són emissors de CO₂ i no podem complir Kyoto. I volem renovables i volem eòlics, però no n'autoritzen! –no n'autoritzen!–; el conseller *de facto* d'energia no n'autoritza, només se n'ha fet un, el del parc de la serra de Rubió, autoritzat i empès ja en època de Convergència i Unió, com molts d'altres que estan autoritzats i a punt per ti-

rar endavant i que vostès tenen aturats des de fa mesos i mesos.

O el mateix model, per exemple, el de l'ACA. (Pausa.) No, no; vostè, potser no; l'altre conseller d'energia. O potser els problemes que l'ACA està generant als petits productors amb minisalts hidràulics.

Clar, és un model radicalment diferent, però hi ha una cosa que no pot passar per alt a ningú, i que ells últimament oculten. Cal evidenciar també en aquest model que Iniciativa per Catalunya no vol el TGV. Se'n recorda, d'això? No el vol, el TGV!

I dic «suposada coherència» perquè, clar, Iniciativa per Catalunya és que és Govern! És al·lucinant, senyor conseller! Iniciativa per Catalunya és també al seu Govern! I li ho ha de recordar al seu secretari d'organització, el senyor Zaragoza, que li ve a dir: «Escolti, qui està governant ha de ser sensat.» I això ho diu el senyor Zaragoza a Iniciativa per Catalunya.

Escolti'm, no s'enganyin. Malgrat que ens ho posen molt fàcil, fer el ridícul d'aquesta manera no ens alegra gens ni mica. Miri, quan un fa el ridícul com el va fer el conseller Milà, el conseller d'energia *de facto*, evidenciant que no havia entès que quan el conseller Bargalló deia que la unitat de cohabitació no era un helicòpter... (Pausa.) La unitat de cohabitació que deia el senyor Bargalló era la família, no l'helicòpter. El conseller Milà això ho va entendre malament, i va fer el ridícul ell. Allà ell, amb el seu prestigi.

Però, clar, parlar d'energia –parlar d'energia– és massa seriós i massa estratègic –massa seriós i massa estratègic. La decisió que no han pres ens aboca a, com a mínim, tres riscos –tres riscos–, senyor conseller.

El primer i el prioritari: Catalunya continua sense model energètic; o el que és pitjor, *de facto*, amb el model d'Iniciativa per Catalunya Verds, que ja ens anuncia i ens anuncia avui el conseller de Medi Ambient, i energia, que el debat, no quatre mesos, no, permanentment obert –permanentment obert.

Segon risc important, per la política. Escolti, en el període de confusió que vostès van encetar dimarts es frivoltza el tema de l'energia. Suposo que el conseller Saura, que tampoc hi és, muntarà un bus de participació. Però és que no només es frivoltza el tema de l'energia, sinó que s'estimula la cultura del no, i s'ubica els representants de les institucions públiques en una situació absolutament compromesa per la virtut o per situació de no tenir opinió: el conseller d'energia, vostè en aquest cas, el titular, no té opinió; el president de la Generalitat no té opinió.

Però hi ha un tercer risc, i aquest tercer risc, senyor conseller, és per a vostè. En part es posa de manifest, i ja li ho he dit diferents vegades en la interpellació, que *de facto* el conseller d'energia és el senyor Milà. Però si vostè ara diu –ho ha escrit– que la línia és urgent, què dirà, vostè, al setembre? Si se'n surt, ens haurà fet perdre quatre mesos a tots, i tindrà tots els seus socis molt enfadats, cosa que no sé si el Govern de què vostè forma part es pot permetre.

I si no se'n surt al setembre? Escolti'm, m'imagino que la seva resposta repetirà aquell clàssic de «la culpa és

de Convergència i Unió», fins i tot intentarà explicar-me, doncs, les bondats d'un procés de consulta, la transparència, etcètera. M'imagino que vostè anirà per aquí. No ho sé. Faci el que cregui que hagi de fer. Em sorprendrà si va per aquí, perquè li preguntaré: «Escolti, durant disset mesos, vostè, no ha fet un procés de consulta? Disset mesos, que ha estat sol al seu despatx remenant papers?»

I tampoc em valdrà, i ja li ho anticipo, allò que demagògicament ha fet algun diputat d'Iniciativa per Catalunya aquest matí de dir que no, és clar, que això és radicalment diferent del que venia fent Convergència i Unió, que treia els Mossos al carrer per acabar línies elèctriques. Si vol anar-hi, vagi-hi; cap problema.

Escolti, miri, li ho explicaré detalladament, si puc, però no tindrè temps. La línia de les Gavarres creua molts municipis, i era absolutament necessària: per qualitat, per quantitat de subministrament a Costa Brava centre. Es va estar debatent i negociant el plantejament durant tres anys –tres anys. I es va quedar encallat a Llagostera. Després de tres anys de negociacions, després de mesos de tribunals, es va tenir la possibilitat d'actuar i es va actuar, i es va protegir els operaris que l'havien de desplegar en aquell tramet de Llagostera. Per què? Ho repeteixo: tres anys i Mossos d'Esquadra! Per què? Perquè un alcalde impregnat de la cultura del no havia revoltat el poble. I, en tot cas, li ho puc dir molt clarament: si no els agrada la línia, desmuntin-la –desmuntin-la.

Escolti, vostè em pot respondre per la via de «la culpa és de Convergència i Unió», «escolti, ara nosaltres sí, que som..., eh?, que som transparents, que farem consultes», etcètera. Si creu que ho ha de fer, faci-ho.

En tot cas, jo li demano algunes coses que sí que m'agradaria –que són clares i concretes– que vostè, si és possible, ens vagi responent.

Vostè es referma en l'opinió d'aquest nou pla que ha aparegut penjat a la web de la Generalitat de Catalunya? És la seva opinió? Se'l creu? El continua avalant? És el seu pla? Primera pregunta.

Segona pregunta. Mentre durin aquests quatre mesos, com evolucionarà la ja aprovada Sentmenat - Bescanó? Està aprovada; el ministre Montilla..., ha estat publicat això en el BOE... Aquesta línia teòricament està aprovada; com evolucionarà? I el procés d'informació pública de la Bescanó - frontera, que està encetat, com evolucionarà?

Tercera pregunta. Mentrestant, l'edílica autoritzada, i que durant disset mesos ha estat aturada, disset mesos aturada –i li vull repetir que en l'únic parc que s'ha aprovat, el de la serra de Rubió, eh?, vostès no hi han intervingut en res–..., què passarà mentrestant amb l'edílica autoritzada ja en època de Convergència i Unió?

Quarta pregunta. Mentrestant, els cicles combinats autoritzats s'aturaran? Perquè li vull recordar que Esquerra Republicana va presentar una resolució al Congrés de Diputats, a Madrid, instant la paralització dels dos cicles combinats que van a la Plana del Vent. Per sort, vostès i nosaltres ens hi vam oposar.

Cinquena pregunta. Mentrestant, el pla Corona i el pla Tramuntana, senyor conseller, que es van acordar en època de Convergència i Unió amb la companyia Endesa, que suposa un desplegament important d'inversions i de despesa a Catalunya, es tiraran endavant? Continuaran tirant-se endavant? Li vull recordar quatre dades, només. El pla Tramuntana, aprovat a l'època de Convergència i Unió, suposava 450 milions d'euros...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Pujol i Ferrusola

...per a l'escenari –acabo, senyor president– de l'any 2006. 450 milions d'euros, que són dos mil quilòmetres de xarxa elèctrica de mitja tensió, dos-cents quilòmetres d'alta tensió, trenta-nou subestacions i setanta-cinc transformadors. El pla Corona, que és metropolità, i el pla Tramuntana, que és per a tot Catalunya, quedaran també aturats?

I una última pregunta –són sis preguntes, conseller.

El president

Això de la sisena pregunta...

El Sr. Pujol i Ferrusola

Acabo ara mateix. El senyor Boada i el senyor Bargañó –acabo ara mateix–, el conseller Bargañó, han acusat el Govern de tenir interessos a Bescanó. Quina informació en té i quins interessos són, si us plau?

El president

Té la paraula l'honorable conseller, senyor Rañé.

El conseller de Treball i Indústria (Sr. Josep M. Rañé i Blasco)

Gràcies, senyor president...

El president

Perdó, senyor conseller, és que el senyor Postigo demana la paraula. No l'havia vist...

El Sr. Postigo i Garcia

Sí, per unes al·lusions directes i personals. I amb molta brevetat. Senyor Pujol, vostè parla que es va encallar a Llagostera... –evidentment no estic parlant en la condició d'alcalde, perquè aquí vinc a fer de diputat, però–, «que es va encallar a Llagostera perquè hi havia un alcalde, amb la cultura del «no», que va revoltar el poble». Jo només li recordo que l'anterior alcaldessa del meu municipi era de Convergència i Unió, també, i hi estava en contra. L'oposició al traçat d'una concreta línia era de tot el consistori –de tot el consistori–, de tot el poble, i d'altres pobles que en tot cas llavors van entrar a la negociació, però jo –si vol, amb més detall li ho puc explicar a fora– crec que hem avançat i la cosa està canviant molt i que, en tot cas, la manera de fer del Grup que vostè representa, doncs bé, a Llagostera va tenir els seus resultats i...

El president

Senyor Postigo...

El Sr. Postigo i Garcia

...estan on estan, i aquí també.

El president

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Treball i Indústria

Sí... *(El Sr. Boada i Masoliver demana per parlar.)*

El president

Senyor Boada...

El Sr. Boada i Masoliver

Senyor president, és que ha fet unes al·lusions directes, també, a unes declaracions que havia fet jo, el senyor Pujol. Senyor Pujol, jo en cap moment vaig dir que tenia...

El president

Senyor Boada, té la paraula.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, perdoni, senyor president. Senyor Pujol, no vaig dir en cap moment si tenia interessos o no en el tema de la interconnexió. El que sí que he dit moltes vegades és que tenia els dubtes dels interessos que tenia, quan vostè era secretari general del Departament d'Indústria.

El president

Senyor conseller, ara sí.

El conseller de Treball i Indústria

Sí, gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, senyor Oriol Pujol, crec que en el temps que ha esmerçat –la seva era una interpellació sobre política energètica, dues paraules: «política», «energètica»– majoritàriament ha parlat de les coses de la política. Dels temes energètics...; és a dir, ha parlat tant de la política, de les coses entre partits i coses per l'estil, que al final les coses de l'energia les ha hagut de dir quan el llum ja era vermell, ja se li havia acabat el temps i aleshores ha començat a parlar dels temes d'energia. Jo intentaré fer-ho al revés. Perquè, com vostè, la seva major preocupació és intentar oferir una determinada imatge dels temes de la política, doncs jo ho explicaré al revés, eh?

I, en aquest sentit, li haig de dir, en primer lloc: el Govern, el dimarts, el que va fer és oficialitzar un procés de converses amb el conjunt de la societat a partir d'una proposta; és a dir, hi han normalment dos o tres maneres de prendre decisions, unes, aquelles en què no s'escolta ningú i s'han de posar al final les coses en base a una posició forçada i exigir allò que possiblement és lògic però que no s'ha consensuat, haver-ho d'imposar

per la força del dret i per la força dels cossos de seguretat. Aquesta és una manera d'actuar.

Hi ha una altra manera d'actuar, que és cridar a un procés de participació, sense haver fixat les responsabilitats del Govern, sobre què vol i què diu, però sense fer trampes, deixant obert i amb claredat... Perquè així ho diu la primera part de la resolució de l'Acord del Govern del dimarts passat, que el que fem és llançar una imatge molt clara al conjunt de la societat, de dir-li: «Aquí hi ha un pla que determina objectius estratègics que el Govern ha pres en consideració i que durant dos mesos, juny i juliol, obre un procés de participació, de discussió, que complementa el retorn d'allò que hem vingut fent durant un determinat temps.»

Durant el període en què tenim responsabilitats el que hem fet és analitzar tècnicament les necessitats de Catalunya des d'una perspectiva concreta: tècnica, situació existent, plantejaments, objectius, creixement de la demanda, etcètera. Tècnicament hem mantingut converses amb més de vuitanta entitats: Greenpeace, ecologistes, ajuntaments, sindicats, patronals, promotors d'energies edíliques, etcètera, i escoltat la seva opinió.

I, amb tot això, el Govern ha elaborat un document, que posa a la consideració de la societat. No és començar de zero, no és fer un debat esotèric sobre l'energia. És un document sobre el qual «recabem» el retorn, les opinions i si en els que hem estat parlant s'hi veuen reflexos o no. El Govern ni dimiteix, ni ajorna, ni res de res. Obre un procés de discussió amb la societat, en base a una proposta.

Els objectius –els objectius– és el fonamental. Els mitjans, els mecanismes..., hi tenim molta més flexibilitat. I fins i tot jo sempre he dit que, com a postura democràtica, un ha de reivindicar el dret que el convencin del contrari del que pensa. Em sembla que és una actitud sana reivindicar el dret que a un el convencin del contrari del que està pensant, però que el convencin, que li demostrin que està equivocat i que hi ha una opció millor. No tenim... Aquest és un mètode científic, amb el qual jo crec que ningú no hi pot tenir problemes: proves una cosa, l'experimentes i, si veus que no funciona, rectifiques. Però, evidentment, no ens podem posar primer a plantejar aquest tema.

Estem amb un plantejament obert, des d'aquesta perspectiva. Hi ha altra gent que, com que es creu en possessió de la veritat, no acceptarà mai la idea que..., només es pot fer el que ell diu. Jo intento no ser d'aquest col·lectiu..., que em sembla que permet i té el grau de flexibilitat...

Ara, haurem de convenir, tots, quines són les peces bàsiques de la política estratègica en el tema energètic. I a Catalunya les peces bàsiques són treballar a quatre nivells i àmbits d'actuació. El primer, l'estalvi i l'eficiència. Perquè som un país dependent d'unes fonts energètiques que, a curt termini, si no estan en risc de desaparició –perquè seria fer un alarmisme que no es correspon a la realitat–, sí que està tenint una evolució econòmica molt forta i que, previsiblement, ho serà més. I que, per tant, pot anar en contra de la nostra competitivitat com a país si depenem excessivament de recursos que no tenim i que pujaran de preu. Per tant, l'in-

telligent, l'econòmicament positiu, mediambientalment intelligent i socialment..., possiblement, serà necessari que treballem molt, perquè el consum energètic està basat, en el 50 per cent, en el consum domèstic i en el transport, on els ciutadans hi tenim molt a fer. És una peça bàsica aconseguir –com deia fa pocs dies–, ara estem en 14 milions de tones equivalents de petroli, que el 2015, en lloc de les vint que consumirem si no fem res, ens quedem en divuit. És un objectiu important, que necessita d'un pla d'estalvi i eficiència en l'ús dels recursos que no tenim.

Segon tema. Diversificar les fonts, aprofitar al màxim els recursos que tenim, totes les energies de caràcter renovable amb les quals..., és veritat que ens hem trobat amb més de 800 megawatts autoritzats des de fa més de sis anys, alguns, i no posats en marxa perquè no s'ha gestionat adequadament –no disset mesos– sis anys. Ha sigut ara, amb l'acord amb Red Eléctrica, que hem trobat el mecanisme on poden evacuar aquests parcs eòlics que es van autoritzar però que no es va gestionar on podien abocar l'electricitat que produïen.

Per tant, energies renovables per aprofitar al màxim el que tenim, passar del 2,6 al 8 per cent amb un gran esforç. I si algú ens dóna més idees, li ben prometo que estem disposats a estudiar-les, sempre i quan siguin viables, possibles, efectives i eficients.

Tercer nivell, les infraestructures de generació, de transport i distribució. Les infraestructures de generació, els criteris són clars: s'ha d'intentar cercar, sempre que sigui possible –no sempre ho és–, que la generació sigui al més a prop possible d'on es consumeix, per haver de transportar el mínim possible d'energia, perquè amb el transport en perdem. I per això estem plantejant cinc cicles de gas combinat, més els quatre –dos en funcionament, dos autoritzats–, que aniran tirant endavant i que seguiran els processos que correspongui. I alguna d'aquestes instal·lacions, possiblement, haurà d'anar a prop dels centres de consum.

Transports o infraestructures de transport. Tenim un dèficit evident. Vostè sap perfectament que –i si no, ja li ho dic jo– la primera subestació del segle XXI que s'ha inaugurat a Catalunya va ser el 2004. Quatre anys sense fer-ne cap, com a mínim; cap subestació. La primera, el 2004. N'hi ha quinze en construcció, i les trenta-nou del pla de Tramuntana s'acabaran en els temps i terminis, gestionant-lo amb «carinyo», com s'han de fer les coses, amb atenció, amb discussió, amb converses amb els ajuntaments, en els llocs, en els emplaçaments, com s'han de fer aquestes coses. És clar, li sona de res, la frase aquesta: «Això no ho promoguem ara perquè ara no podem tenir problemes, després de les eleccions ja ho farem», li sona aquesta frase? Doncs aquesta és la que va fer que en quatre anys no es fes ni una subestació a Catalunya. Aquesta és una frase que ha estat repetida, reiterada, i que ha produït un efecte que les coses són urgents ara perquè no es van fer abans. Sap quan es va fer l'últim tram de línia d'alta tensió a Catalunya? L'any 82 –l'any 82–, de 400.000. L'última línia de 400.000, de l'any 82.

Per tant, quan un planteja que hi han coses que són urgents perquè no s'han fet, plantejem intentar recuperar

temps perdut. Què és el que plantejem amb la línia d'alta tensió, o els objectius? Miri, tenim dos coses, que les diu el pla: alimentar el sistema ferroviari i dotar de més interconnexió el sistema elèctric català. El lloc per on ho fem el podem discutir. L'alimentació de l'AVE i la major interconnexió són necessitats de Catalunya, i això, el que hem de fer és treballar per aconseguir-ho. El lloc és discutible, però el fet i l'objectiu és un objectiu de país, que crec que estem en l'obligació de poder fer, i fer bé.

El president

Té la paraula l'il·lustre senyor Oriol Pujol.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Gràcies, senyor president. Només..., jo posaré això aquí (*l'orador mostra un full a la cambra i el posa en el faristol*), el senyor Boada, si té alguna explicació, que la digui a aquest diari, i que s'aclareixi amb aquest diari. Jo només he fet que llegir el que deia aquest diari.

Bé, en tot cas, vostè no m'ha respost a res –vostè no m'ha respost a res. Jo li he fet sis preguntes, sis preguntes força concretes. Bé, no em respon massa cosa, no? Fa un gran discurs al voltant d'aquest procés, que ja estava anunciat que me'l faria, no?, sobre les bondats de la transparència i de la consulta que ara endeguen, aquests disset mesos perduts... (*Veus de fons.*) Pallasso no ho sé, conseller –pallasso no ho sé, conseller...

El president

Els demano que ens centrem en la interpellació. Honorable conseller, no té la paraula. Senyor Pujol, si us plau, centri's en la interpellació.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Aquest procés de consulta i de transparència...

El president

Ajudaria molt que no..., havent vist el document que vostè ha expressat, el posés en el lloc que pertoca, que no és decoració de la cambra.

El Sr. Pujol i Ferrusola

D'acord. (*L'orador treu el full del faristol.*)

El president

Moltes gràcies. Pot continuar.

El Sr. Pujol i Ferrusola

En tot cas, si aquest procés és tan bo, el podríem aplicar..., si aquest procés de consulta i de transparència és tan bo, aquest del no-opinió, eh?, i d'anar agafar l'opinió de la gent, és tan bo, escolti, per què no ho fem amb l'aigua també? Per què no sotmetem a un procés de participació l'increment del cànon d'aigua? Per què no sotmetem a un procés de participació l'increment de peatges? Per què no sotmetem a un procés de participació el pla d'autovies?

Escolti, això és una presa de pèl. No a mi –no a mi. Jo crec que, en el fons, vostè, molt em temo que està prenent el pèl als que ens escolten, i això queda registrat en un diari de sessions, i s'enregistra fins i tot en audiovisual. Em sap molt greu el paper que li fan fer, senyor conseller, em sap greu, no?

Miri, escolti'm, des del desacord amb aquest nou pla, perquè jo sí que me l'he llegit..., però jo li vull fer una proposta amb relació a sortir de la rateta, d'aquest camí sense sortida de «pla, sí», «pla, no», en què vostè mateix s'ha col·locat. Miri, nosaltres, amb les bases que apareixen al pla, que són les mateixes que a l'anterior, pràcticament, hi estem absolutament d'acord, ho compartim, senyor conseller: estalvi i eficiència, infraestructures i diversificar a fons, incrementar renovables, fomentar recerca i desenvolupament i incrementar les competències d'energia. Escolti, hi estem d'acord. Creiem fins i tot –i vostè hi estarà d'acord, crec– que és bo i necessari d'una vegada que hi hagi un pla que emmarqui i concreti i empenyi aquests cinc punts.

És clar, tenir el marc fóra bo per resoldre algunes situacions que vostè mateix..., i vostè sap i a vostè li han denunciat que comencen a ser alarmants. És a dir, tenir un pla animaria els cogeneradors, que suposen el 14 per cent de l'energia que es produeix a Catalunya, aquests cogeneradors que generen a prop d'on es consumeix... No sé quantes cogeneracions s'han fet en els darrers disset mesos, no ho recordo; però això animaria aquests cogeneradors a resoldre un problema molt greu que tenen, que vostè sap..., com a mínim, el sap tan bé com jo.

Jo crec que un clima positiu de tenir el pla, una vegada aprovat, també desencallaria projectes eòlics. També permetria empenyer algunes altres línies necessàries: empenyeria els projectes de recerca i desenvolupament; empenyeria la xarxa de gas, que queda incorporada en el pla; empenyeria, continuaria empenyent, entenc jo, el pla Corona i el pla Tramuntana, aquests plans d'inversió en infraestructures elèctriques que es van acordar en l'època de Convergència i Unió amb Endesa; empenyeria fins i tot, jo crec, els nous cicles combinats.

Escolti, si vostè ho veu igual –que jo crec que ho veu igual– i assumim –jo crec que és poc o menys el que està passant, el que passa és que no ho acabem de tenir prou clar– que el problema és la interconnexió, el seu problema, el problema del Govern és la interconnexió, si assumim que és això... Jo li llegeixo les paraules que vostè va pronunciar aquí fa molt poc; a una diputada d'Esquerra Republicana, li deia vostè –li llegeixo el *Diari de Sessions*–: «Miri, vostè em parla d'un tros de trenta quilòmetres en la xarxa de distribució de Catalunya, i jo li parlo de les necessitats de Catalunya. Vostè em parla de les necessitats de l'AVE, i jo li estic parlant del pla d'energia de Catalunya.»

Jo ho comparteixo, això. Escolti, li faig una proposta: aïllem el problema, aïllem-lo; el seu problema, aïllem-lo, tirem endavant el pla de l'energia, aïllem el problema de la interconnexió, escolti, i al setembre, si s'ha resolt, l'hi incorporarem, i si no, no l'hi incorporarem. És una proposta que entenc que dóna sortida a un seguit d'interrogants que fa disset mesos que el sector energètic i el país tenen sobre l'esquena. Aïllem el problema, tirem endavant el pla.

Altrament, si no va així, conseller, li repeteixo que mantindrà la crisi de govern oberta. I la crisi de govern oberta, avui el senyor Milà, el conseller Milà, ens feia entendre que voldria que fos permanent, perquè vol que aquest procés de consulta sigui permanent. I a més a més, al setembre, si actua així, conseller, vostè pot quedar del tot desqualificat. I aleshores, si vostè fos coherent, potser hauria de pensar a plegar, o potser algú li ho hauria de fer saber, perquè, per molts *Entre línies* o «De prop» que fem, aleshores, al setembre, no serem a temps de fer-lo a vostè coneixedor i reconegut com a competent en matèria d'energia.

Gràcies, senyor conseller, senyores i senyors diputats.

(*El Sr. Puig i Godes demana per parlar.*)

El president

Senyor Puig... És que no sé per què...

El Sr. Puig i Godes

Sí, senyor president, només per demanar al senyor conseller si vol deixar que consti en acta que ha titllat de pallasso un diputat d'aquest Parlament.

(*Pausa.*)

El president

El senyor Rañé té la paraula.

El conseller de Treball i Indústria

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats... Senyor diputat, crec que vostè té un judici i ha expressat una opinió que s'acosta, en molts dels casos, a l'objectiu que hi ha darrere el pla de l'energia. És a dir, el que vostè ha dit és que el pla de l'energia és un document que orientarà les actuacions d'aquest Govern, del conjunt, i és un pla estratègic. No fem..., jo crec que es faria..., i no seria bo que cap govern plantegés que, totes i cadascuna de les decisions, les sotmetés a referèndum.

Aquest seria un procediment, jo crec que excessivament assembleari, que faria que haguéssim de discutir el paper de les cambres, de les eleccions, etcètera; per tant, no estem amb això, la qual cosa no és contrària que, sobre temes estratègics de país, amb els quals... I aquesta és una de les voluntats claríssimes d'aquest Govern, quan hem obert dos mesos d'aquest període d'elaboració per acabar concloent, perquè som conscients que una part molt important de l'èxit d'aquest pla de l'energia que necessita Catalunya, una part molt important de l'èxit dependrà d'actituds personals, de canvis d'hàbits i conductes de les persones, i que el debat de l'energia, el debat de l'ús de les fonts energètiques, del subministrament i de la demanda dependrà del fet que milions de ciutadans tinguem una concepció diferent amb relació a l'energia. Per tant, el procés també és part del camí, el procés de debat és part del camí, perquè amb aquest procés s'obre un debat sobre aquests elements.

I pensi vostè –que crec que qualsevol ho pot fer, fins i tot Convergència i Unió– que aquí no estan cridats els

opositors a tal o tal mesura: estan cridats tots els ciutadans de Catalunya a donar la seva posició sobre aquest tema.

Per tant, aquest és un procediment que ja estava previst, i l'únic que hem fet és un plantejament molt clar: llençar un missatge als ciutadans que el Govern ha pres en consideració aquest document, que n'és el fil conductor, i en el qual veig que amb Convergència hi han moltes coses de coincidència en les línies estratègiques –la qual cosa trobo molt positiva, perquè, com més gent estigui d'acord amb les línies estratègiques, més fàcil serà de posar-lo en marxa–, i demanar l'opinió, perquè vostè pot estar d'acord amb les línies estratègiques i potser no estar d'acord amb no sé quina cosa. Escolti, hi ha una pàgina web, hi ha un mecanisme, planteji les coses... El Govern prendrà la decisió que ajudarà que allò que vostè ha dit es faci, i es faci bé, i es faci ordenat, i formi no tan sols un element puntual, sinó un conjunt que permeti resoldre les actuacions i les necessitats de Catalunya.

És completament fonamental? Catalunya s'ensorrarà si no té la interconnexió? El pla, el que defensa és que és bo per a Catalunya incrementar el cabal d'interconnexió. I li dic això des d'una perspectiva molt clara, des d'una perspectiva en què el mateix pla el que estableix és que la generació elèctrica a Catalunya sigui suficient per abastir les necessitats elèctriques de Catalunya. I algú diria: «Home, si ens ho fem tot aquí a casa, per què necessitem estar connectats?» Perquè l'electricitat –ho he dit moltes vegades– és una cosa que es consumeix fresca, al moment; un cop feta, no es pot emmagatzemar. I les demandes són canviants segon a segon, minut a minut. I, per tant, si algun dels dispositius de generació ens fallés, si en algun moment la demanda fos superior a la capacitat d'oferta de la generació d'energia a Catalunya, és bo per a Catalunya tenir sistemes, assegurances de connexió que ens permetin evacuar o demanar aquest tema.

Per això és bona la interconnexió –per això és bona la interconnexió. Si l'hem de fer amb una traça concreta que està plantejada o hi hem de buscar alternatives, és una opció que es pot fer; però el que no podem negar és la realitat que es produeix. No és bona per a tal o per a tal, ni perquè ho digui *fulanito* o *menganito*. És bo per al conjunt de Catalunya tenir l'assegurança que fem un esforç a produir l'energia que necessitem, que fem un esforç d'estalvi per no necessitar-ne més del compte, però també que ens assegurem que no se'ns pugui produir una punta de demanda o d'oferta excessiva que produeixi problemes tècnics al nostre sistema.

Per això, el problema no és del lloc per on passa en concret, sinó que, si estem d'acord que s'ha de fer formant part d'un pla que planteja estalvi, renovables, investigació, infraestructures, amb un plantejament com aquest, el lloc per on la fem –permeti que li ho digui– és bastant el de menys si assegura quantitat, qualitat, estabilitat, que són els objectius de fons en un marc econòmicament sostenible, mediambientalment sostenible i socialment acceptat. Aquest és l'objectiu del pla.

Parlar amb la societat no és dolent. Per a inversions que es faran per a cent anys, per a inversions que tindran un període de maduració de set, sis o cinc anys...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Treball i Indústria

...destinar –i amb això acabo– dos mesos a parlar amb la societat és una cosa que aquest Govern creu positiva i no és un desgavell, per molt que ho digui l'oposició –que ja entenc que ho faci, perquè per això la societat els ha col·locat en aquesta posició.

(*Remor de veus.*)

El president

Se suspèn...

El conseller de Treball i Indústria

Hi ha unes eleccions que diuen...

El president

Senyor conseller, hem acabat.

Se suspèn la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i es reprèn a les quatre de la tarda i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident primer, les secretàries primera i segona, el secretari tercer i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa l'oficiala major i la lletrada Sra. Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller primer, el conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, la consellera d'Interior, el conseller d'Economia i Finances, les conselleres d'Educació, de Cultura, de Salut, els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i Indústria, de Comerç, Turisme i Consum, la consellera de Benestar i Família i els consellers de Medi Ambient i Habitatge i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Declaració institucional amb motiu del Dia Internacional de les Dones per la Pau i el Desarmament (tram. 401-00019/07)

I ho farem amb la lectura de la Declaració institucional amb motiu del Dia Internacional de les Dones per la Pau i el Desarmament.

«Declaració institucional amb motiu del Dia Internacional de les Dones per la Pau i el Desarmament:

»Des de l'any 1981, el 24 de maig se celebra el Dia Internacional de les Dones per la Pau i el Desarmament. Amb motiu d'aquesta data, el Parlament de Catalunya ha rebut dones que, des de moviments socials i institucions diverses d'arreu del món, han fet aportacions a la

pau. Aquesta és una mostra de la importància que la nostra institució dóna al paper de les dones en els conflictes armats.

»Reconeixem que sovint, massa sovint, les dones són víctimes de la violència extrema dels conflictes i reconeixem el seu paper en la construcció social, política i econòmica després dels conflictes. Sabem que la quotidianitat es recupera i és possible en bona mesura gràcies al paper de les dones, des del diàleg i la recuperació dels espais de vida i desenvolupament individual i col·lectiu.

»Tanmateix, aquest paper actiu de les dones en situacions de conflicte no sempre ha estat reconegut com a tal, i en les taules de negociació les dones encara no tenen reconegut el paper que els pertoca. L'any 1995, a Beijing, els acords presos pels estats membres de les Nacions Unides a la Plataforma d'Acció ja van recollir entre els seus objectius estratègics de vital importància que es reconegués el paper de les dones en la resolució de conflictes. Els dits acords volen impulsar l'increment del nombre de dones en les taules de negociació de pau, promoure formes no violentes de resolució de conflictes i promoure la contribució de les dones en el foment de la cultura de la pau, entre altres objectius. Tot i els acords, cal reconèixer que aquestes propostes no s'han implantat amb fermesa.

»És per això que l'octubre del 2000 el Consell de Seguretat de les Nacions Unides aprovà la Resolució 1.325, en la qual mostra la seva preocupació pel fet que la població civil, especialment dones i infants, sigui víctima dels conflictes armats. També es fa ressò de la manca de reconeixement del paper actiu de les dones en la resolució de conflictes, tot reafirmant-lo i subratllant la importància que participin en igualtat i intervinguin plenament en totes les iniciatives de foment de la pau i la seguretat.

»És per això que, avui, la Resolució 1.325 del 2000 pren de nou importància. Tenint present la diversitat de conflictes entre pobles i en el si mateix de molts pobles, on els drets humans són vulnerats, aquest Parlament vol fer-se ressò d'aquesta situació i, mostrant alhora el seu rebuig més contundent a la violència, desitja que la pau, per mitjà dels processos i els treballs necessaris i fermes per assolir-la, pugui ésser una realitat.

»El Parlament de Catalunya, com a espai polític per al diàleg i la paraula, vol expressar la seva voluntat perquè la perspectiva de gènere sigui present en la resolució de conflictes i perquè la Resolució 1.325 sigui aplicada pels diferents governs en les seves pràctiques de pau.

»Palau del Parlament, 26 de maig del 2005»

Preguntes

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'actual situació política a Catalunya (tram. 317-00144/07)

Farem seguidament les preguntes al president de la Generalitat, i la primera, en nom del Grup Parlamentari

d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la formula l'il·lustre senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, estem molt interessats que ens expliqui el seu recent viatge a l'Orient Mitjà, i sobretot volem saber-ne les raons, els objectius i el resultat.

De totes maneres, no podem passar per alt els incidents tan magnificats per alguns sectors polítics i mediàtics. Només li demanem rigor en el servei de protocol per evitar nous errors i, sobretot, un sentit de la responsabilitat i d'estat en totes les seves actuacions. La delegació que vostè presidia era representant de Catalunya a l'Orient Mitjà, i per això calia actuar com a tals.

Però per a nosaltres el tema està acabat. No volem abonar les actituds farisaïques d'algunes institucions ni les visions apocalíptiques dels partits de l'oposició, sovint mancats d'arguments polítics.

Senyor president, els objectius del seu viatge tenien un contingut social i polític molt important. Aplaudim la seva iniciativa de relançar l'anomenat «procés de Barcelona», que ha de culminar en la cimera euromediterrània que se celebrarà a Catalunya la propera tardor. Una vegada més, el nostre país serà el centre d'un esdeveniment que busca la col·laboració en tots els àmbits entre els països de la Mediterrània, però, sobretot, busca crear un espai de pau, cooperació i desenvolupament, iniciativa que va en la mateixa línia del Fòrum Social de la Mediterrània, que se celebrarà a Barcelona a mitjans de juny i que, des de la societat organitzada, persegueix els mateixos objectius, però des d'una perspectiva alternativa.

Volíem també que fos vostè un ambaixador de la pau, un defensor de les resolucions de les Nacions Unides i, alhora, mitjancer en el conflicte entre Palestina i Israel, perquè som conscients que Catalunya no és un estat i no té els mecanismes propis d'un subjecte de dret internacional, però d'això també en podem treure un avantatge i tenir un paper clau tant en política de cooperació com en diplomàcia paral·lela, i en especial en la resolució dels conflictes.

Avui encara queden molts murs per abatre, com el mur de la vergonya al Sàhara Occidental, o els murs que fan d'Europa una fortalesa per evitar l'entrada de persones immigrants, o el mur indigne de Palestina, que bloqueja camins, però també bloqueja vides i projectes, i que empitjora la vida del poble palestí.

Esperem, doncs, que el soroll fariseu i apocalíptic dels de sempre no li impedeixi avui, en la sessió de control, explicar la feina que ha fet el Govern a l'Orient Mitjà. Nosaltres, en concret, volem saber, i suposo que també molts ciutadans de Catalunya solidaris amb Palestina, quines actuacions va fer vostè com a president davant del Govern israelià per evitar que continuï violant el dret internacional i les resolucions de les Nacions Unides.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. Pasqual Maragall i Mira)

Senyor diputat, agraeixo les seves paraules. Efectivament, com vostè ha dit, no ens correspon, no som un estat, fixar postura amb relació a les resolucions de les Nacions Unides, però sí que podem dir la nostra respecte de la seva aplicació i sobre el criteri del nostre poble.

Nosaltres diem, amb l'Estat espanyol, que no acceptem ni l'annexió de Jerusalem Est ni l'ocupació de Gaza i Cisjordània, i aquesta postura ha quedat clara en tot moment durant el viatge al Pròxim Orient, tant en les entrevistes amb els dirigents israelians com palestins.

Em vaig entrevistar amb el president Moshe Katsav, president d'Israel, que em va assegurar, i vull que ho sàpiga, que el mur era una mesura provisional, afirmació que no havia sentit amb tanta claredat mai abans. I això és important, això és molt important. Però no per això vam deixar d'expressar-hi la nostra disconformitat; hem expressat també el suport a la retirada de Gaza, sempre que sigui total i que no sigui el primer pas per tancar-hi tots els palestins, com algunes veus o algunes opinions, no sé si intencionades o no, sospiten.

Senyor diputat, nosaltres mantindrem el diàleg amb Israel, un bon diàleg amb Israel. Tenim contactes fluids amb els ministres Olmert, que vostè sap que és el vice-primer ministre, i Simon Peres, amb el qual també vam estar.

En resum, nosaltres no som decisius, però nosaltres som ben rebuts i escoltats, i aquesta dinàmica creixerà, crec, en l'horitzó del 27, 28, de novembre proper.

I deixi'm dir –si em queden tres segons i vostè m'ho permet– que m'agradaria expressar aquí la nostra, la meva personal, condemna pels atemptats de Madrid, per l'atemptat de Madrid, tot i que no hi ha hagut víctimes greus; la nostra condemna total i absoluta, des de la unitat contra el terror, que he pogut refermar en aquest moment parlant uns segons amb la presidenta de la comunitat madrilenya, Esperanza Aguirre.

Moltes gràcies, senyor diputat.

El president

Bé.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre si considera positiva per als interessos de Catalunya la imatge que transmet la Presidència de la Generalitat (tram. 317-00143/07)

La següent pregunta, la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. La pregunta és exactament si considera positiva, el molt honorable president de la Generalitat, per als interessos de Catalunya la imatge que transmet la Presidència de la Generalitat.

I, encara que no sempre és possible, no?, li ho posaré més fàcil, per evitar l'eventual desconcert que ja passa altres vegades, no?, en altres sessions de control. La hi formulo d'una altra manera: creu que vostè i el seu govern donen una bona imatge interna i externa i contribueixen al prestigi de Catalunya i de les seves institucions?

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, la imatge projectada al Pròxim Orient la considero enormement positiva. Reforça la projecció exterior de Catalunya com una gran regió d'Europa, i no ho dic només perquè ara mateix el diari *Le Monde*, de París, ens ho ha refermat en motiu de la concessió del Premi Internacional Catalunya a Claude Lévi-Strauss, sinó perquè ens ho van dir també allà, israelians i palestins. Aquesta és la imatge que nosaltres projectem, una imatge, en tot cas, positiva.

El president

El senyor Piqué pot repreguntar.

El Sr. Piqué i Camps

Gràcies, senyor president. Senyor president, lamento dir-li el que ara li diré: baixi de l'estratosfera i torni al món real. Que la imatge que donem és una imatge prestigiosa, això no ho diu ningú –ningú. I deixi'm que li digui que la seva política de projecció exterior és un autèntic desastre. Es fa sense criteris clars, està plena d'improvisacions, no hi ha professionalitat, i, normalment, es perd en mesures de consum intern per a interessos partidistes poc compatibles amb el rigor i la seriositat amb què s'han d'abordar les relacions internacionals. I això no ho dic jo, sinó que ho diu tothom –tothom.

Aquest darrer viatge a l'Orient Mitjà és un magnífic exemple del que dic. És difícil fer-ho pitjor. Sé molt bé que vostè té la capacitat d'anar-nos sorprenent a l'hora de no tenir límits en aquest sentit, però sí que li hagi de reconèixer un èxit notable –notable–, i és la seva contribució al moviment ecumènic. És difícil trobar més sintonia i més unanimitat en totes les religions monoteistes del món a l'hora de criticar el que vostès han protagonitzat: els catòlics, els protestants, els musulmans, els jueus... Està bé, és una contribució al moviment ecumènic, però no crec que sigui una contribució al prestigi de Catalunya.

També li haig de dir una altra cosa: vostè, senyor president, és el president de la Generalitat, i ha de mantenir sempre la dignitat de la institució. Vostè no és un turista qualsevol, i no pot fer ni tenir actituds pròpies de

turistes que obliden que vostè representa el conjunt dels ciutadans de Catalunya. Sé que ha tingut col·laboracions inestimables (*rialles*), però vostè és el president de la Generalitat, i li ho dic amb tota la seriositat i amb tota la preocupació –i amb tota la preocupació.

També li haig de dir que no pot ser que cada vegada que el president de la Generalitat surti a fora es generin conflictes institucionals, una absurda guerra...

(Sona el senyal que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

Senyor Piqué...

El Sr. Piqué i Camps

Acabo, senyor president. Una absurda guerra de banderes, per exemple. No pot ser que s'hagi perdut completament el sentit del viatge i que, més enllà d'entrevistes protocol·làries, i vostè sap que jo ho sé, això no contribueix en absolut...

El president

Senyor Piqué...

El Sr. Piqué i Camps

...a l'èxit de la cimera euromediterrània que jo vull. Per tant, li demano una reflexió molt profunda...

El president

Senyor Piqué...

El Sr. Piqué i Camps

...i que a partir d'ara les coses s'organitzin d'una altra manera, que destitueixi els responsables...

El president

Senyor Piqué...

El Sr. Piqué i Camps

...i vostè com...

(El president retira l'ús del micròfon a l'orador.)

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor Piqué, entenc perfectament el seu interès d'allargar-se en un tema que va ser durant un temps objecte de la seva professionalitat, però li haig de dir amb tota franquesa que em decep la poca alçada del judici que l'exministre d'Afers Exteriors expressa aquí. No li ho prendré en compte –no li ho prendré en compte. Vostè vol reduir el viatge al Pròxim Orient a una colla d'anècdotes, i això no li escau.

Miri, el prestigi de Catalunya no depèn d'una foto. Vostès, Convergència i Unió i PP, quan manaven en els darrers anys, en els darrers vuit anys, no van millorar especialment les posicions de Catalunya i Espanya en el Mediterrani, en absolut. I ara que no manen, ni aquí ni a Madrid, tiren contra el Govern que fa el que vostès no van saber fer. A Israel, a Palestina i a Jordània em vaig entrevistar amb tres caps d'estat: el rei Abdalà, el president Katsav i el president Mahmud Abbas. Vostè va ser ministre d'Exteriors i hauria de saber el que això costa, i hauria d'haver-ho reconegut.

Catalunya vol contribuir al procés de pau, com fa deu anys, i ho farà. Ara Barcelona +10, que serà una ocasió enormement important, i vostè ho sap. Més que fa deu anys. Aleshores havien matat Rabin uns dies abans de la cimera i és per això que vam fer-li l'homenatge que vam fer, com li vam fer també al president Arafat. Formen part, ja ara, de la nostra història, de la nostra història comuna mediterrània i, per tant, es mereixen un homenatge que Catalunya els va fer i que no quedarà ennegrit per moltes fotos que s'hagin publicat.

El president

Bé.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00145/07)

Té la paraula, per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. D'entrada, pel que fa al capítol, diguem-ne, anecdòtic, deixi'm dir-li que la polèmica al voltant del viatge al Pròxim Orient demostra una vegada més que Catalunya, pel fet de no tenir estat, té una difícil homologació internacional, i que el protocol que, com deia el president Tarradellas, és l'expressió plàstica del poder, sense una situació de plena normalitat nacional i simbòlica, sempre –sempre– comportarà problemes. La prova és que l'acció exterior del Govern de la Generalitat està plagada, des de 1980 fins ara, de tota mena d'incidents que així ho testimonien.

Dit això i deixant de banda algunes polèmiques innecessàries i estèrils, segons la nostra manera de veure les coses, nosaltres també fem un balanç positiu del viatge. Sobretot en tres direccions que s'han posat de relleu. La primera, el fet d'oferir cooperació, suport per al relançament del procés de pau, com a condició necessària per a l'estabilitat de la zona, la seva prosperitat, el benestar del conjunt de la ciutadania de la Mediterrània oriental. La segona, pel fet d'haver promogut el diàleg amb les autoritats i la societat de l'Orient Mitjà sobre el «partenariat» euromediterrani, en tant que espai de pau o de civilització i també de comerç i de cultura, donant, evidentment, la nostra particular visió i també participant activament de la seva preparació. I en tercer lloc, també, pel fet d'haver enfortit els contactes bilaterals amb Israel a nivell institucional, a nivell comercial, a ni-

vell tecnològic, i també amb el futur Estat de Palestina, reforçant la cooperació per al seu desenvolupament.

En concret, vostè ha parlat de les accions diplomàtiques amb relació al procés de pau. I, per tant, després del viatge li voldríem demanar quina és l'estratègia del Govern per contribuir a la solució pacífica del conflicte israelianopalestí? Què fa la Generalitat per donar suport a l'Autoritat Nacional Palestina i la població palestina, en general? Creu possible que tot això es pugui conciliar amb el dret d'Israel a la seva existència i seguretat? I, sobretot, senyor president, vistes algunes insuficiències, palesades durant aquest viatge, i també el futur nivell competencial que pot assolir Catalunya a partir del futur Estatut, no creu que ha arribat l'hora que el Govern de Catalunya disposi d'un departament propi de relacions exteriors?

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, no ens fem il·lusions; la situació que vam constatar és una situació de tensió, d'una enorme tensió. És cert que hi han elements positius, com he dit abans, Israel se'n va de Gaza aquest estiu i aquest és un factor enormement positiu, però ja he dit, també, que alguns sectors israelians poden plantejar, aleshores, anar reduint la presència palestina a Cisjordània i a Jerusalem, i això no seria positiu.

Això no vol dir que no s'hagi d'estar amatent, com vostè ha demanat, al dret d'Israel a tenir el seu propi Estat i a tenir-lo en pau, evidentment. Hi han temes de preocupació que es refereixen a la pròpia evolució interna de la població palestina en el terreny polític; els sectors radicals palestins han guanyat força. A les darreres eleccions municipals s'ha vist i les eleccions de l'estiu, legislatives, ens ho esclauran. Observadors catalans hi tornaran a ser, com hi van ser el gener passat. El Govern vol contribuir a la solució pacífica del conflicte i coopera amb Palestina en tres fronts: urbanisme, rehabilitació del barri East Al Nasser; educació i salut, l'hospital de Beit Sahur i la reconstrucció del centre mèdic de Nuseirah, que vam poder veure. I tecnologia, el laboratori, que també vam visitar, d'anàlisis fitosanitàries que permetrà l'exportació de productes agrícoles propis des de Palestina.

Cap altre país –cap altre país– no ho està fent amb tanta dedicació, amb tanta constància i amb tants efectes positius i concrets. Vostè, finalment, em pregunta per una futura conselleria. Crec que són importants els objectius i són importants els resultats, més que no pas la forma institucional que donem a la nostra política, però per descomptat no em tanco a millorar quan calgui els instruments d'aquesta política encertada.

El president

Bé.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les perspectives que s'obren després de la visita a l'Orient Mitjà, de cara a la celebració de la Segona Conferència Euromediterrània (tram. 317-00147/07)

La següent pregunta, la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Consol Prados.

La Sra. Prados Martínez

Gràcies, senyor president. Molt honorable president de la Generalitat, fa deu anys, el 1995, es va celebrar la primera Conferència Euromediterrània, on es va establir com a gran eix de treball el «partenariat» i on la declaració de Barcelona va significar un compromís per crear un espai de seguretat i desenvolupament, conscients dels grans reptes que té la regió i de la necessitat de punts de trobada i de compromisos compartits entre els països de la ribera nord i sud.

Deu anys després, aquest procés necessita un nou relançament i l'oportunitat és la Conferència que es celebrarà a Barcelona el novembre vinent. Els reptes són molts, com la defensa dels drets humans i la democràcia, la inversió social i el creixement econòmic, la gestió de la immigració, la política mediambiental, la política de seguretat. Catalunya ha de mirar a Europa, però ha de mirar, també, especialment, la Mediterrània, com a espai natural de veïnatge, de relacions socials i econòmiques i com a espai que necessita l'aposta política, ferma i contundent, per tal d'aconseguir un marc de pau i desenvolupament en totes les seves vessants, que és en benefici de tothom.

Aquesta, potser, ha de ser la nostra principal aportació. La política exterior del seu Govern, visualitzada en els viatges que ha realitzat per diferents països mediterranis, és prova d'aquesta mirada, d'aquesta mirada compromesa cap a la Mediterrània: el Marroc, Algèria, Turquia, que han servit per aprofundir en les relacions socials i econòmiques i que culmina amb la visita a l'Orient Mitjà, fet que considerem de gran transcendència.

Som conscients que sense una veritable sortida de pau al conflicte d'Israel i Palestina i de seguretat de tota la regió, la construcció de la Mediterrània com a espai de progrés i de desenvolupament i més enllà el diàleg entre civilitzacions, no és possible o, si més no, amb totes les seves garanties.

És per això, senyor president, que volem conèixer quines són les valoracions sobre la seva visita a l'Orient Mitjà i, especialment, quines perspectives s'obren de cara a la celebració del procés de Barcelona + 10, la segona Conferència Euromediterrània.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyora diputada, jo estic d'acord que Europa no té la força que hauria de tenir al Mediterrani; no hi ha dedi-

cat els esforços i no hi ha posat l'interès que, probablement, seria necessari per a la bona fi de les polítiques que necessita aquesta àrea del món i que necessitem nosaltres.

Espanya pot jugar un rol important i l'està començant a jugar, i Catalunya hi pot ajudar. Aquest era, en definitiva, l'objectiu polític del viatge. El Mediterrani ha de tornar a ser alguna cosa més que no pas aquell mar pel qual passen els vaixells de guerra que van als conflictes de l'Orient Mitjà.

El president Zapatero va dir-ho clarament, va dir: «juguem a dues bandes: l'Atlàntic i el Mediterrani». És bo que a Catalunya s'insisteixi en la segona de les dues bandes, amb especial atenció al Magrib, sí, però no solament, tot i la seva importància. És cert que Algèria té un excedent invertible de 50.000 milions de dòlars en cinc anys i és bo que els nostres empresaris ho sàpiguen. I és bo, també, que en aquest escenari hi han nous actors: Turquia, que ja va manifestar en la guerra d'Iraq la seva independència de criteri, per primer cop; és una potència mitjana amb enormes possibilitats d'influència en la regió. I és per això que vam estar interessats a visitar el president Erdogan i convidar-lo a venir a la cimera. El president Erdogan em va assegurar la seva presència a Barcelona + 10. I aquest viatge ha estat positiu, aquest viatge que acabem de realitzar ha estat positiu en la mateixa direcció del que hem estat fent durant un any i mig, després de molts anys de no fer-ho. S'obre un nou període i serem molt actius i els fruits polítics d'aquest viatge i d'aquesta política els veurem, en tot cas, el proper novembre.

El president

Bé.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre l'actualitat política dels darrers dies (tram. 317-00146/07)

La següent pregunta, la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas. Té la paraula.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, jo no li criticaré els objectius d'aquest viatge, perquè els podem compartir, sí que li he de dir que, de tota manera, no faci judicis temeraris sobre coses que s'havien fet abans, perquè un dia, amb més calma, sense dos minuts i mig de temps només, li explicaré com es va condicionar l'últim semestre de la Presidència del president del Govern espanyol, senyor Felipe González. I un dels dos gran temes va ser, precisament, la política mediterrània, per impuls de Convergència i Unió.

També li he de dir que si avui Catalunya té un nom i té un prestigi arreu, també en el Pròxim Orient, és gràcies que durant molts anys es va fer una política de prestigi del nostre país per part de governs de Convergència i Unió.

Vostè, tornant d'aquest viatge, es va disculpar davant l'arquebisbe de Barcelona, perquè havia ofès els sentiments íntims de molta gent. Però a part de gent ofesa en els seus sentiments més íntims, hi ha molta més gent que va quedar avergonyida per un comportament que, com a mínim, podem qualificar d'impropi per part del president de la Generalitat. I, per tant, jo li demanaria, si davant d'aquesta evidència que no es pot negar, a més a més de disculpar-se davant de l'arquebisbe, vostè vol aprofitar aquesta sessió plenària per disculpar-se també davant del poble de Catalunya.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, m'ha sorprès la seva menció del condicionament que el Govern de Convergència i Unió diu va fer de la part final del Govern del senyor Felipe González, estem parlant del semestre de 1995. Si per condicionament vol dir que van permetre que durés una mica més perquè es pogués fer la cimera de Barcelona, això haurà estat una confessió que mai havia sentit fins ara.

En tot cas, no crec que li haguem d'agrair, perquè hauria sigut absolutament contrari als interessos de Catalunya, no solament d'Espanya, de Catalunya, que haguessin actuat d'una altra manera. Jo ja he demanat excuses, com vostè sap perfectament; les torno a demanar i les torno a pronunciar. Li haig de dir que realment va ser una actitud que no venia a tomb de res, que era podríem dir-ne una estupidesa, si vostè vol. Va ser-ho i me'n faig absolutament responsable. Ara, que d'això se n'aprofita l'oposició en la cambra parlamentària d'aquest país per rebaixar l'interès del viatge que vam fer, reduir els seus objectius i fer un judici de valors...

(*Forta remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El president de la Generalitat

Respecte del que es va aconseguir, això sí que no ho admetré.

(*Remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats... Té la paraula l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Li reitero que nosaltres ni hem criticat els objectius del viatge ni critiquem la finalitat que pugui tenir, que pot ser positiva, li ho he dit al començament, però cada pal, senyor Maragall, ha d'aguantar la seva vela i vostè ha d'aguantar també la seva. (*Remor de veus.*) I, deixi'm dir-li que crec que vostè ha de fer una reflexió personal.

El president

Senyors diputats...

El Sr. Mas i Gavarró

Vostè ha de fer una reflexió personal sobre com s'exerceix la presidència de la Generalitat, i en aquesta reflexió, senyor Maragall, nosaltres no el podem ajudar. El podem ajudar en altres coses, però en aquesta, no. També li he de dir que, de tota manera, tot això s'insereix en una actuació del Govern que també fa saltar totes les alarmes. L'últim episodi ha sigut el Pla de l'energia, que el conseller en cap que se seu a la seva dreta va arribar a dir, de forma se suposa que genial, que el Pla d'energia, discutit que no aprovat en el Govern de Catalunya, el Govern l'assumeix o no l'assumeix. Fantàstic! Sobre el funcionament del Govern en un tema de màxima importància. Aquesta gran descoordinació i aquest gran desgavell, al començament feia gràcia; va fer gràcia durant uns mesos, però ara, senyor president de la Generalitat, cregui'm que fa pena, perquè aquest Govern sembla can seixanta.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

I no confonguin, disculpi'm, senyor president, no confonguin els interessos de funcionament del tripartit, que vostès ja estan avesats a com funciona, amb els interessos generals de Catalunya, que cada dia hi tenen menys que veure.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

El desig dels partits de l'oposició de rebaixar el nivell i la qualitat de l'actuació d'aquest Govern és tan desconsiderat, és tant enorme, que és difícil que jo ara, amb un minut i mig o en dos minuts, m'hi pugui referir. La gent, el poble de Catalunya ja farà el seu judici sobre les intencions de les seves paraules i sobre la seva fiabilitat.

Miri, vostès no només ajuden, perjudiquen, perquè tracten que una imatge que, vostès ho saben perfectament, és una imatge que té més valor allà que aquí i més importància allà que aquí quedi ennegrida perquè allà la imatge és molt bona i els ho torno a dir. Com he dit a Israel, Palestina i Jordània ens vam entrevistar amb tres caps d'Estat i amb una colla de ministres, entre ells el viceprimer ministre d'Israel i el ministre d'Exteriors de l'Autoritat Palestina, així com amb el conseller del rei del Marroc, André Azoulay, amb qui tenim gran sintonia. Mai Catalunya havia estat al Pròxim Orient amb tanta força –mai–, ni al Pròxim Orient ni, en general, al Mediterrani. I li ho puc dir perquè hi han persones coneixedores dels viatges que abans s'havien fet i d'aquest

viatge, que així m'ho testimoniaven. En un any i mig hem estat al Marroc, a Algèria, a Turquia i ara a Israel, Palestina i Jordània.

Hi insisteixo, perquè no hi ha precedent. I no hi hem anat a posar ni a treure banderes, per molt que els actes, digníssims, d'homenatge a Rabin i a Arafat hagin donat peu a comentaris i a alguns errors. No vull, com a president de Catalunya...

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...i acabo, senyor president, que cada viatge sigui tan sols una peça de lluïment simbòlic interior. És més important l'efecte allà, que no pas l'efecte aquí. Però no ens convé que el reflex interior dels viatges desdiguin dels èxits obtinguts sobre el terreny...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Vostès ho haurien d'entendre.

El president

Bé.

— Pregunta al Consell Executiu sobre els criteris per a la construcció d'un centre penitenciari a Estaràs (Segarra) (tram. 310-00421/07)

La següent pregunta al Consell Executiu, en aquest cas, la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyor conseller de Justícia, quina opinió li mereix la desautorització a què vostè ha estat sotmès pel conseller en cap pel que fa a la construcció d'una presó a la comarca de la Segarra?

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Justícia, senyor Vallès.

El conseller de Justícia (Sr. Josep M. Vallès i Casadevall)

Gràcies, president. Aquest conseller no discrepa del conseller primer ni se sent desautoritzat pel conseller primer, i en cas que se'n sentís no en faria objecte de controvèrsia pública, sinó que ho ventilaria en les múltiples ocasions que tenim de trobar-nos amb el conseller primer.

El president

Té la paraula el senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor conseller. Bé, en tot cas, vostè va dir l'altre dia que malgrat que els veïns de la comarca de la Segarra, d'Estaràs, no volguessin la presó, la presó s'hi ubicaria igualment, malgrat que el Pla d'infraestructures penitenciàries no contempla cap mena de construcció penitenciària en aquesta comarca.

El conseller Bargalló, amb el qual vostè en privat té tan «bon rotllo», per dir-ho d'alguna manera, va dir en públic que no tenia raó i que si el territori no volia aquesta presó, aquesta presó no es construiria.

Vostè, honorable conseller, des que és conseller de Justícia no vol dialogar ni amb els grups de l'oposició ni amb els alcaldes del territori, ni amb els ciutadans, ni amb la gent.

Nosaltres li vam oferir, ara fa un any, el 2 de febrer de l'any passat, un gran pacte, perquè sabem perfectament el que costa construir presons, de nova construcció, en el territori. Vostè, òbviament, no va voler agafar aquest compromís de tots els grups, de Govern i oposició treballar conjuntament, i el que ha passat un any després, honorable conseller, és que, bé, el Partit Popular ha criticat la seva gestió, Convergència i Unió ha criticat la seva gestió, Comissions Obreres i UGT han criticat la seva gestió, els sindicats han criticat la seva gestió, les entitats de juristes progressistes critiquen la seva gestió, el Síndic de Greuges critica la seva gestió, els seus socis de Govern critiquen en privat aquí i en el territori en públic la seva gestió, i també, si m'ho permet, el seu tarannà. I ara, honorable conseller, vostè ja no compta ni amb el suport al territori del Partit Socialista de Catalunya, el qual s'ha posat al capdavant de la manifestació en contra de la imposició sense diàleg i de la prepotència que es practica des del seu Departament.

Honorable conseller, jo, de veritat, li ho dic, el recordo diferent quan vostè era diputat del Grup del PSC a l'oposició. Jo li demano, de debò, que rectifiqui i que dialogui, i si no és capaç de fer-ho, li demano també, de debò, que deixi pas a un altre conseller del seu propi partit que pugui fer del diàleg amb la societat i amb el territori l'eix de la política del Govern de la Generalitat de Catalunya.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Justícia, senyor Josep Maria Vallès.

El conseller de Justícia

Groucho Marx va dir una vegada que el secret de la política és ser sincer, i aquell que sap fingir-ho és el que l'encerta. Jo crec que a vostè encara li falta molt per fingir-ho amb la suficient solvència per prosperar en política.

Vostè va fer una oferta de pacte, però les indicacions, els fets, no l'oferta, de tota la seva conducta durant aquesta legislatura no tenen cap mena de coherència ni concertació amb l'oferta de pacte a què vostè es refereix.

Li expresso la meua sorpresa per la seva actitud en aquest assumpte. El seu partit va promoure unes reformes penals contraindicades per a la seguretat penitenciària i per al bon compliment de la seva funció; unes mesures que són a l'origen de la congestió del sistema penitenciari. El seu partit no va acompanyar aquestes reformes amb transferències econòmiques a la Generalitat perquè poguessin ser degudament ateses. El seu partit, i vostè mateix en particular, semblava mostrar-se molt sensible a les males condicions de treball del personal penitenciari i dels interns.

Jo esperava que vostè i el seu Grup, que han expressat tanta preocupació per la situació del personal penitenciari i per la situació dels interns, utilitzarien tota la seva capacitat dialèctica i persuasiva per convèncer els qui no n'estan de la necessitat nacional d'aquests equipaments penitenciaris i de la contribució positiva que fan al desenvolupament del territori. Ho segueixo esperant, i no em desanimo, que vostès hi contribuïran.

I, per si li serveix per a la seva tasca pedagògica futura, li puc resumir alguns dels criteris que ens han portat a preparar la proposta de centres penitenciaris distribuïts pel conjunt del territori de Catalunya.

En primer lloc, la necessitat apressant, i que vostè coneix bé, que, al més aviat possible, quedi garantit que la Generalitat pot exercir la seva competència amb les condicions que marquen la Constitució i la Llei general penitenciària.

En segon lloc, l'experiència que una presó...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Justícia

...feta amb les condicions adequades beneficia el territori on s'implanti...

El president

Honorable conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Justícia

Finalment, reitero la meua disposició a seguir comptant amb l'ajuda de diputat Sirera, però espero que més aviat amb fets que no pas amb declaracions.

Gràcies.

El president

Bé.

————— Pregunta al Consell Executiu sobre l'educació d'adults (tram. 310-00422/07)

Té ara la paraula per formular la següent pregunta, i en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, aquesta setmana la televisió pública parla del paper dels mestres a les escoles i de la seva influència en els nens i joves.

A tots probablement ens ha marcat, la influència d'algun mestre, però de ben segur encara és més decisiva la influència quan som adults o si l'aprenentatge és de grans. Aprendre a llegir o a sumar quan els teus néts ja en saben, o ser capaç d'obtenir alguna titulació bàsica després d'anys d'haver deixat l'escola, no és només un repte personal, sinó també una garantia de cohesió social.

Ningú dubta de la importància d'aquesta formació d'adults; cal que supleixi mancances de la formació inicial, contraresti el fracàs escolar o, encara, lluiti per l'alfabetització. A més a més, avui ha de fer front a nous reptes i demandes lligades a la nova immigració o a les noves tecnologies, i, sobretot, fer possible la formació al llarg de la vida a la gent que ha tingut menys oportunitats.

Els mestres d'adults ens explicaven que és lloable l'esforç que es fa a les aules perquè els infants rebin una educació de qualitat, però no hem d'oblidar que els nens i nenes novinguts també arriben amb pares i mares que també tenen necessitats formatives.

Des dels partits d'esquerres d'aquest Parlament havíem reclamat, per coherència amb aquest plantejament i per la dignitat que mereix la formació de les persones adultes, que la seva responsabilitat depengués del Departament d'Educació i així reconèixer el dret a la formació al llarg de la vida i treure'n el biaix assistencial.

El nou Govern ha fet efectiu aquest canvi. El seu Departament s'ha fet càrrec de la formació d'adults i ha començat a prendre mesures. Vostè, en una compareixença recent, ens presentava en comissió algunes de les iniciatives engegades, com el reforçament dels equips de gestió.

Aquest traspàs ha de suposar millores a nivell d'estructura, reprendre a vegades la relació amb els ajuntaments, repensar l'oferta formativa, abordar la manca de recursos que tradicionalment han patit els centres d'adults, i, especialment, afrontar l'organització del professorat que, tot i ser un col·lectiu reduït, té un compromís més enllà de la professionalitat amb la seva tasca.

Però ha de suposar també un nou compromís del Govern en la formació de les persones adultes; cal poder arribar a un acord per definir com la formació d'adults pot donar resposta i fer front, realment, a la demanda que la societat li fa.

Per això volem saber quines són les prioritats del seu Departament per garantir l'adaptació de la formació d'adults a la nova situació en el Departament i com pensen garantir que la formació d'adults doni resposta a les demandes plantejades avui dia.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Marta Cid, consellera d'Educació.

La consellera d'Educació (Sra. Marta Cid i Pañella)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, jo diria que coincideixo amb la seva exposició, i subratllaria, com de la seva intervenció es desprèn, que en els darrers deu anys s'han produït en el nostre país profunds canvis; uns canvis als quals volem respondre donant un impuls sense precedents a la formació de persones adultes. I vam anunciar que la nostra voluntat, i així serà, és fer-ho mitjançant el que serà la iniciativa de la llei d'educació, formació i aprenentatge permanent.

A hores d'ara estem gestionant canvis de gran importància estructural, no només perquè, com vostè indica, aquest tema era fins fa poc en un altre departament, sinó sobretot perquè el sistema que hem heretat presenta moltes deficiències i és difícil fer-lo encaixar en la resta del sistema educatiu català.

Els canvis acostumen a generar incertesa i resistències, i és comprensible que els professionals del sector els estiguin vivint amb certs dubtes. Tot i que no sempre és fàcil, estem mantenint una línia de diàleg amb els professionals per tal de generar confiança, escoltar i interpretar les seves inquietuds i expectatives, explicar les mesures que estem impulsant i, en definitiva, poder disposar en un futur immediat d'una formació de persones adultes exemplar. Ho hem fet seguint un protocol de negociació amb la comissió tècnica que hi donarà resposta amb aquesta visió de futur que vostè m'indicava, d'acord amb l'agenda de temes que ens marca el calendari que hem establert.

Hem analitzat el sistema, seguint les recomanacions de la cimera de Lisboa i del memoràndum de la formació al llarg de la vida. Hem fet una diagnosi de la formació de persones adultes a Catalunya a partir de la Llei 3/91, de formació d'adults. La Inspecció educativa ha identificat els punts clau, i fa recomanacions de millora en diversos àmbits. El Consell Superior d'Avaluació n'està fent la corresponent valoració. Hem iniciat un procés de millora de l'estabilitat de les plantilles docents i de millores pel que fa a càrrecs unipersonals i dotació de personal auxiliar administratiu. Hem iniciat també un procés de transformació de les aules per tal d'equiparar-les a centres. I, finalment, cal destacar les actuacions conjuntes amb els municipis que ja s'estan començant a concretar en nous projectes d'educació permanent d'adults. Estem definint els procediments de cogestió municipal des de la subcomissió de formació d'adults, de la comissió mixta entre els ajuntaments i el Departament d'Educació.

El president

Honorable consellera... *(Pausa.)*

Pregunta al Consell Executiu sobre el suport del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca a les cooperatives vitivinícoles de la Terra Alta (tram. 310-00424/07)

La següent pregunta, la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Joaquim Josep Paladella.

El Sr. Paladella Curto

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, que la comarca de la Terra Alta depèn del sector primari no és un secret per a ningú. Les dades són ben evidents: el pes del sector primari al PIB comarcal és del 22,63 per cent, cosa que el situa, i per molt, com el sector més important a la Terra Alta; índex aquest que també ens situa en nivells de tant per cent en el primer lloc a Catalunya.

Dins d'aquest sector primari comarcal els darrers anys, el sector de la fruita seca i de l'oli d'oliva han experimentat davallades importants, mentre que el sector de la vinya i del vi cada cop té més pes, i fins arribar a representar el 52,5 per cent d'aquest producte interior brut.

A diferència d'altres comarques vitivinícoles catalanes, la producció i comercialització tant del raïm com del vi està gairebé exclusivament en mans de cooperatives, les quals aglutinen pràcticament la totalitat dels agricultors de cada poble. És per això ben freqüent escoltar el poble terraltins que la cooperativa és la primera empresa del poble i el sentiment generalitzat que la cooperativa és per al poble quelcom més que una empresa.

En els darrers anys les cooperatives de la Terra Alta han apostat per la seva modernització amb inversions importants que han transformat les seves instal·lacions, que han contribuït, i molt, a augmentar la qualitat dels seus vins.

La davallada dels preus afecta, i molt, unes cooperatives que, com hem dit, han fet un fort esforç inversor excepcional, però que tenen l'assignatura pendent de la comercialització.

La negativa reiterada a les peticions comarcals d'entrar a la regió del cava en res ajuden unes cooperatives que es veuen així limitades injustament en les seves possibilitats de competir amb igualtat de condicions amb firmes d'altres comarques catalanes.

Des de la Terra Alta li he de dir que estem preocupats per aquesta situació. I és per això que el suport del DARP és més necessari i valuós que mai, un suport que els presidents de les cooperatives terraltines el senten proper quan, parlant amb els seus presidents, em diuen estar satisfets pels ajuts del DARP; segons ells, són els més importants que havien rebut mai.

És per tot això que li pregunto, senyor conseller, quin és el suport que el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca dona a les cooperatives vitivinícoles de la comarca de la Terra Alta?

El president

Té la paraula l'honorable conseller d'Agricultura, senyor Antoni Siurana.

El conseller d'Agricultura

Moltes gràcies, senyor president. Il·lustre diputat, ja sap que és una reiteració, per part meua, permanent, parlar que el món del cooperativisme i la comercialització és la sortida lògica d'un sector productor que té de sumar,

al que és l'esforç de cultivar, el valor afegit que suposa fer un producte elaborat de qualitat.

Per això, no ens estem de treballar en el projecte de modernització de cooperatives i en aquest període 2005-2006..., però al Pla de modernització hi hem destinat 13,8 milions d'euros. En aquest en concret..., en concret a les cooperatives de la Terra Alta, hi hem esmerçat bastants diners i tenim un diàleg obert. Amb la Cooperativa Agrícola de la Germandat de Vilalba dels Arcs que, a més, porta la Cooperativa d'Arnes i Caseres i la SAT de Batea, hi ha un conveni de col·laboració, i al DARP hi ha certificats 185.500 euros i hi ha previst, per a l'any 2005, 242.250 euros.

Per a la Cooperativa Agrícola i Secció de Crèdit de Sant Miquel de Batea i la Cooperativa Agrícola i Secció de crèdit de Terra Alta de la Pobla de Massaluca també hi ha un conveni de col·laboració per a la modernització de la planta de transformació i elaboració del vi de qualitat per embotellar a les instal·lacions de Batea i perquè cada cooperativa pugui comercialitzar una bona part de la seva producció. Aquest ajut és de 490.822 euros per a la convocatòria del 2004. I, a la Cooperativa de la Pobla de Massaluca, se li han donat ja 126.000, del 2004, i 42.681, que corresponen a la convocatòria del 2005.

A la Cooperativa Agrícola de Corbera d'Ebre hi ha un conveni de cooperació amb la Unió Agrària de Reus, Cooperativa de segon grau, per assegurar el gruix de la comercialització de la producció i, a la vegada, modernitzar la recepció del raïm i l'envasadora per comercialitzar directament amb marca pròpia. Per a la convocatòria del 2004, 78.202 euros, i per a la del 2005, 70.017. En total..., amb una inversió total de 2 milions d'euros en aquesta zona.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

Amb el tema de la zona del cava...

El president

Honorable conseller, s'ha acabat el temps.

— **Pregunta al Consell Executiu sobre política penitenciària (tram. 310-00425/07)**

Té la paraula, per formular la següent pregunta, també, en nom del Grup Parlamentari Socialistes Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Àlex Masllorens.

El Sr. Masllorens i Escubós

Gràcies, senyor president. Senyor conseller de Justícia, sembla que algunes persones i algun grup parlamentari estan interessats a donar una visió apocalíptica de la situació a les presons. Curiosament són les mateixes persones i els mateixos grups parlamentaris que han tingut una responsabilitat molt directa —o a vegades una mica menys directa, però, en tot cas, una responsabilitat—, precisament, sobre la situació d'aquest sistema penitenciari, tenint en compte, per exemple, que portem deu anys de retard en el que és l'aplicació d'un pla director d'equipaments penitenciaris, i que ara aquest Govern

no solament s'ha posat les piles i l'ha posat al dia i l'aplicarà, sinó que hem de recordar que en bona part la massificació actual dels centres penitenciaris es deu, precisament, a aquesta incapacitat o manca de voluntat en el seu moment d'aplicar-lo en aquest centre. Probablement... –i ara veient les reaccions, doncs, cal pensar que deu ser per això, probablement–, perquè saben que hi ha un cert desgast en els governs, com és normal, quan s'apliquen algunes mesures que, sobretot, segons com es venen, podrien semblar impopulars.

En qualsevol cas, la veritat és que la sorpresa d'aquest diputat i d'aquest Grup és veure que persones que lideren l'oposició i que, segons semblava fins ara, tenien voluntat de governar aquest país, a més a més encapçalaven aquestes manifestacions i van dient que el territori no ha de tenir centres penitenciaris. Es veu que potser ells els situarien a l'estratosfera. Han estat capaços de fer-los quan els tocava fer-los, i ara no sabem on els situarien.

En qualsevol cas, nosaltres entenem, senyor conseller, que cal una política clara i decidida en aquesta matèria, en construcció de nous centres, en el marc, naturalment, d'una més àmplia política penitenciària integral, que forma part de les polítiques socials –vostè sempre hi ha insistit.

Nosaltres estem d'acord no solament en la formulació que vostè ha fet sempre de la política penitenciària..., i sàpiga que, en aquest sentit –encara que podria semblar que estigués de més, evidentment–, aquest Grup Parlamentari dona ple suport a la seva política –que ningú ho posi en dubte–, i no solament hi donem suport, sinó que l'animem que, com vostè ja anunciat que farà, en els propers temps anunciï quin és aquest Pla penitenciari, però l'hi demanaríem també que ens digués ara, si us plau, quin és el capteniment en aquesta matèria per a les properes setmanes.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Josep Maria Vallès, conseller de Justícia.

El conseller de Justícia (Sr. Josep M. Vallès i Casadevall)

Gràcies, president. Gràcies, diputat. Sempre és reconfortant sentir paraules d'ànim en aquesta tasca.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Fa una setmana vaig tenir l'oportunitat a la Comissió de Justícia de fer una exposició extensa sobre la política penitenciària del Departament. Efectivament, hem de fer, alhora, mesures d'urgència i mesures estratègiques a mig i llarg termini. Hem de fer front immediatament al creixement imparable del nombre d'interns. Hem rebut nou-cent interns en setze mesos, gairebé dos interns d'augment cada dia. Això ens situa en emergència permanent durant un període llarg de temps. Dic que ho afrontem amb mesures d'urgència, com han estat l'ampliació de dotacions de personal, la immediata construcció de mòduls prefabricats que ja estan adjudicats per un import de 12 milions d'euros, inversions en seguretat, que havien quedat pendents de la legislatura

anterior, etcètera. Hem d'afegir-hi el foment de mesures penals alternatives en col·laboració amb la judicatura i la Fiscalia, i l'impuls al Centre d'Iniciatives per a la Reinserció, per a l'activitat laboral i de formació ocupacional; en aquest cas, amb la col·laboració de les organitzacions patronals i dels sindicats, que vull agrair.

Però més a mig termini hi ha actuacions indispensables si volem sortir d'una situació, vostè ho ha dit, molt difícil. Tothom en aquesta cambra hauria de tenir clar que les condicions actuals que tenim en el sistema penitenciari posen en risc permanent els drets dels treballadors i els drets dels interns. Un govern i un conseller, com el que els parla, només poden assumir aquest risc temporal si, paral·lelament i amb tota urgència, s'adopten ara mateix decisions que poden solucionar el problema a mig termini. Si no es prenen aquestes decisions o es demoren amb arguments poc convinents, quan es tracta de mirar per a l'interès general, aquest Govern no es distingiria, senyor diputat, del Govern anterior, si més no en política penitenciària. I per això el Departament inicia l'execució del Pla director d'inversions per crear les places necessàries el 2010.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller de Justícia

A més... Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre el projecte de suport integral al jove de setze a vint anys amb dificultats socials (tram. 310-00423/07)

La següent pregunta, al Consell Executiu a respondre oralment en el Ple, sobre el projecte de suport integral al jove de setze a vint anys amb dificultats socials, la formula, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre diputada Carme Capdevila.

La Sra. Capdevila i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, la meua pregunta és per conèixer el projecte de suport integral al jove amb dificultats socials, setze - divuit anys.

Sabem que recentment s'ha posat en funcionament una residència de joves treballadors a Sabadell, residència que s'emmarca dintre del projecte de suport integral. Entenem que aquesta aposta és molt necessària, i també valenta, per tal de superar el Pla interdepartamental de majors de divuit anys existent fins a la data.

I és molt necessària perquè, malgrat que el Pla de majors de divuit anys va ser innovador en el seu temps, deixa sense suport i atenció un gruix important de nois

i noies, tutelats per l'Administració, que no poden accedir-hi per les seves pròpies condicions personals: nois i noies amb dificultats afegides com les d'accés al mercat laboral, que no disposen de les autoritzacions per treballar o, simplement, per desconeixement de l'idioma o amb greus carències efectives o de xarxes de suport socials; nois i noies que no responen a l'etiqueta de nens estrella. I vostè i les persones coneixedores del Pla ja saben a què em refereixo.

El Pla interdepartamental per a majors de divuit anys presenta tres mancances importants, al meu entendre: la primera..., en primer lloc, els menors tutelats només hi poden accedir de forma reglamentària quan estan a punt de complir la majoria d'edat, i això dificulta enormement els processos d'inserció laboral o els projectes individuals d'autonomia, no hi ha temps real per a la seva intervenció educativa i de suport; i, en segon lloc, és massa restrictiu el seu accés, i, en tercer lloc, el Pla no disposa d'un finançament suficient.

Allò que és nou del projecte és el fet de parlar i, també, incloure els menors a partir dels setze anys. Aquesta és una vella i recurrent reivindicació dels professionals de l'educació social que treballen amb menors tutelats. Celebro que l'actual Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència l'hagi recollida, i m'agradaria que pogués ampliar la informació del projecte i de la posada en funcionament de la residència per a joves treballadors a Sabadell.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable consellera de Benestar i Família, senyora Anna Simó.

La consellera de Benestar i Família (Sra. Anna Simó i Castelló)

Moltes gràcies. Senyora diputada, en tot cas, per superar les tres mancances a què vostè ha fet referència, a banda d'una dotació de més finançament, cosa que ja ha estat possible des de l'any 2004 i, enguany, el 2005, l'objectiu, no només d'aquest Pla, sinó també de la resta de recursos de la DGAIA, però especialment d'aquest Pla, és ordenar els recursos existents durant la primera meitat de la legislatura, i no donar una solució única, sinó diverses solucions, amb una actuació combinada a partir de recursos, com he dit, diversos, per abordar una situació que és complexa, com pot ser l'atenció a determinats col·lectius, en aquest cas, als menors que estan a punt de complir la majoria d'edat.

És per això que una de les primeres qüestions que hem abordat és avançar dos anys per davant i per darrere el Pla de suport, de manera que és un pla setze - vint, a hores d'ara, per tal de preparar aquest procés de transició a la vida adulta per tal d'assegurar-ne el reeiximent.

Un dels recursos que hem posat en marxa ara, i que abans d'acabar l'any incrementarem amb dos recursos més similars, és aquest projecte, al qual vostè s'ha referit, de residència de joves treballadors a Sabadell, que vam inaugurar a principis del mes de maig. És un re-

curs de caire residencial temporal, però que, alhora, té professionals —un total de sis professionals—, que fan integració laboral, que fan suport a la salut, en el sentit més integral, i, també, tractament del que és l'estona d'oci i de lleure, a més a més de donar suport psicològic i legal.

L'objectiu és, precisament, com li deia, tutelar aquest procés d'emancipació i d'adquisició d'autonomia, que és el que volem per a aquests joves.

A banda de les places residencials, atendrà a un total de cinquanta infants més, atenent al fet, doncs, que hi ha aquests professionals que l'hi comentava de reforç..., joves que estan vivint, en aquest cas, en pisos assistits.

En aquest punt també l'he d'informar que, en la línia del que li he comentat de recursos addicionals i d'actuació combinada, anirem obrint, també durant aquest anys, més pisos assistits, d'acord amb la iniciativa social, enquadrats dins d'aquest Pla, precisament.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera.

Pregunta al Consell Executiu sobre la seva posició definitiva respecte a la construcció d'un centre penitenciari a la Segarra (tram. 310-00428/07)

La següent pregunta al Consell Executiu és sobre la seva posició definitiva respecte a la construcció d'un centre penitenciari a la Segarra. En nom del Grup de Convergència i Unió, la formula l'honorable diputada senyora Núria de Gispert... (*Veus de fons.*) Perdó, la formula la il·lustre diputada senyora Anna Miranda. Ha sigut un error de transcripció a la formulació de la pregunta. Té la paraula.

La Sra. Miranda i Torres

Moltes gràcies, president. Conseller Vallès, vostè forma part d'un govern que s'autoproclama dialogant i transparent, i fa pocs dies el secretari de Serveis Penitenciaris i vostè mateix, ahir, van poder escoltar el rebuig unànime dels representants del territori amb relació a la construcció d'un centre penitenciari de la Segarra, del qual n'han rebut poca informació i diàleg. Un equipament d'aquestes característiques no es pot imposar al territori, com pretén fer aquest Govern.

De fet, vostès mateixos ho diuen en el Pla director 2004-2010, on manifesten la voluntat de diàleg i transparència amb les autoritats locals abans de decidir els equipaments, la ubicació dels equipaments penitenciaris.

Per això m'agradaria que em contestés on han estat el diàleg i la transparència en aquest cas.

El vicepresident primer

L'honorable conseller de Justícia té la paraula..., senyor Vallès.

El conseller de Justícia (Sr. Josep M. Vallès i Casadevall)

Gràcies, president. Gràcies, senyora diputada. En el bloc de centres penitenciaris que presentaré properament al Govern hi haurà centres repartits per tot el territori. Aquests centres..., les ubicacions d'aquests centres s'hauran definit després d'un any de contactes i diàlegs amb governs locals i amb entitats representatives.

Aquesta proposta, si no hi ha modificacions de darrera hora, anirà al Govern perquè prengui una determinació.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyora Miranda, té la paraula per fer el torn de rèplica.

La Sra. Miranda i Torres

No m'ha contestat... (*Veus de fons.*) Sí...? No m'ha contestat la pregunta. De totes maneres, existeix un pla director d'equipaments penitenciaris, presentat per l'actual Govern, on no hi consta cap centre penitenciar a les terres de Lleida, que, d'altra banda, tenen una quota de solidaritat molt elevada. De fet, representem..., som el 5 per cent de la població de Catalunya i acollim més del 15 per cent de la població penitenciària del nostre país. Actualment, al Centre Penitenciar de Ponent hi han 1.198 interns. Tripliquem i quadrupliquem els de Tarragona i els de Girona, que estan al voltant d'uns 300-350.

Entre els criteris de localització dels plans directors es prioritza la necessitat d'evitar el desarrelament social i familiar de l'intern, concepte amb què estic totalment d'acord si volem aconseguir la resocialització d'aquestes persones. De fet, i per facilitar-ho, vostès prioritzen zones de densitat demogràfica i ben comunicades i amb transport públic i serveis, requisits que no compleix la Segarra.

Han modificat el pla director presentat fa un any?, li pregunto. De què serveix planificar si després no en fem cas? Quin és el posicionament del Govern respecte a la construcció del centre penitenciar de la Segarra? Conseller, li demano que escolti un territori solidari amb escriu amb el seu Departament i que no pretingui comprar amb diners ni imposar a la força allò que no ha sabut guanyar amb la raó, el diàleg i el consens.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Miranda. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Justícia

La posició del Govern serà coneguda tan bon punt el conseller li presenti la proposta, el Govern deliberi i, en ús de les seves atribucions, prengui una determinació, però no em puc estar de dir-li que no veig ni la lògica ni la justificació d'algunes actuacions del seu partit, a qui segueixo considerant partit de govern. Crec que un partit que ha tingut responsabilitats de govern hauria de reaccionar d'una altra forma. Vostè sap, vostès saben quina és la situació del sistema penitenciar. Vostès saben les mancances greus i la dificultat de solucionar-

les. Si hagués estat senzill, suposo que en vint anys les haurien solucionat.

Vostès saben que una instal·lació penitenciària no perjudica el territori, sinó que l'afavoreix. Vostè sap, igualment –vostè sap, igualment–, que un govern democràtic, que una decisió d'un govern democràtic ajustada a dret no és mai una imposició, i menys encara, com s'ha dit, una imposició dictatorial. Un govern democràtic escolta posicions, examina alternatives i finalment decideix en funció de les seves responsabilitats. Si ho fa així, no imposa res. Compleix amb la seva obligació de governar.

I això fa inexplicable la posició de dirigents del seu partit aquests darrers dies. Un bon dirigent polític ha d'esforçar-se per convèncer la ciutadania d'allò que convé al país, no es limita a cavalcar sobre intoxicacions, sobre simplificacions i sobre estats emocionals. Si ho fa, a la llarga ho pagarà car, encara que tregui un rendiment electoral a curt termini, però sobretot ho pagarà car el país.

Li llegiré un text: «Muchos dicen: “Si hay que hacer algo de interés general, que se haga, pero no cerca de casa.” Se entiende que la gente defiende su entorno, pero esto, llevado al extremo, y en Catalunya cada vez se lleva más, desemboca en una obstrucción muy general y en una parálisis. Forma parte de la cultura del no, de la actitud de oposición generalizada en muchas iniciativas positivas y necesarias, pero que tienen algún coste, algún inconveniente.»

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller de Justícia

Suposo que els diputats de l'oposició han interpretat el text: Jordi Pujol, expresident de la Generalitat de Catalunya, *La Vanguardia* del dilluns d'aquesta setmana.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. (*Remor de veus.*) Si us plau, si us plau...

————— Pregunta al Consell Executiu sobre quines mesures d'actuació té previstes pel que fa a les escoles oficials d'idiomes (tram. 310-00430/07)

Per formular la següent pregunta al Consell Executiu, sobre quines mesures d'actuació té previstes pel que fa a les escoles oficials d'idiomes, té la paraula... (*remor de veus*) –si es fa una mica més de silenci– l'honorable diputada senyora Irene Rigau, en nom de Convergència i Unió.

La Sra. Rigau i Oliver

Moltes gràcies, senyor president. Senyora consellera, el dia 24 el meu Grup entrava una pregunta al Govern per conèixer el capteniment amb relació a les EOI. El 25, ahir, vam conèixer a través d'una nota de premsa les se-

ves intencionalitats d'incrementar l'oferta. Avui, dia 26, ens pot explicar amb més detall aquestes previsions amb relació als centres i amb relació als idiomes a impartir? Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Rigau. L'honorable consellera d'Educació, senyora Marta Cid, té la paraula.

La consellera d'Educació (Sra. Marta Cid i Pañella)

Gràcies, senyor president. Honorable diputada, al Departament d'Educació ens agrada fer les coses el més bé possible, i pel que fa referència a aquest tema, per parlar de feina ben feta, el primer que vam haver de fer va ser regularitzar la situació de la qual partíem i vam haver de crear escoles oficials que ja estaven funcionant. Em sembla que no cal que li expliqui més, que segur que vostè en té bon coneixement, d'aquesta situació.

Ara, una vegada normalitzada la situació, teníem les condicions per ampliar l'oferta, per apropar-la als ciutadans, i això és exactament el que hem fet, i ho hem fet amb criteris clarament definits. Per al curs vinent, 2005-2006, el Departament d'Educació crea set escoles oficials d'idiomes i incrementa el conjunt de l'oferta en 3.030 places noves. Em sembla una bona notícia poder anunciar aquest fet i que, a més, s'iniciaran 60 nous grups d'anglès, 25 de francès i 16 d'alemany.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera. Senyora Rigau, té la paraula.

La Sra. Rigau i Oliver

Moltes gràcies, senyor president. Senyora consellera, en tot el que ens ha dit –ens ha reproduït la nota de premsa d'ahir– ens faltaria una sèrie d'informacions, ens han quedat dos interrogants: Hi haurà escoles oficials de primera i escoles oficials de segona, unes amb un primer cicle i altres completes? Com s'ha assignat els nous grups a les escoles oficials? S'han fet per motius de demanda o per motius estrictament polítics? Li posaré un exemple: tots sabem que hi ha més demanda d'alemany que de francès, però s'incrementen 25 nous grups d'alemany i 16 de francès. Un exemple: A l'Escola Oficial de Granollers, única a la seva comarca, se li nega el segon cicle d'alemany, i ha recollit quatre-centes peticions per poder continuar un ensenyament iniciat. O un altre exemple: Al Prat, amb l'alemany, o a Esplugues, amb l'anglès, i en farien més.

Senyora consellera, què passa? Com s'han triat aquestes llengües? Es tracta de donar compliment a allò que el 20 d'abril va dir el president, que el nostre proper i imminent ingrés en l'Organització Internacional de la Francofonia és tan imminent que hem de posar molts més grups de francès en detriment d'altres? O és que això que el francès seria la nostra segona llengua per vostès ja ha de ser una realitat més enllà de les altres demandes?

Miri, no tenim model d'escola oficial d'idiomes. Vostè diu que han hagut de fer les coses bé. Per cert, costa, oi?,

fer-les bé? Perquè miri, els centres de primària li han de comunicar el dia 26 una cosa que tot just se n'han assabentat a través de..., el 24, i no tenen la possibilitat de convocar el consell escolar. Miri l'ordre de calendari, consellera, que em sembla que no l'han acabat de fer bé.

Però jo el que li demano és que doni resposta adequada a les demandes i que permeti que les escoles oficials tinguin una distribució de nivells bàsics, intermedis i avançats adequada.

El vicepresident primer

Senyora Rigau...

La Sra. Rigau i Oliver

Ens pot explicar, si us plau, per acabar, per què per primera vegada no hi haurà cursos d'estiu a les tardes a l'Escola Oficial d'Idiomes? Què passarà amb la moratòria de la LOCE?

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Rigau. Senyora consellera, senyora Cid, té la paraula per replicar.

La consellera d'Educació

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, com ja li he dit abans, ho hem fet amb criteris i criteris clars. I vostè m'ha posat un exemple com el de Granollers, amb l'alemany. Jo li podria posar, per exemple, el de Blanes, que demana el segon cicle de francès, eh? És a dir, les demandes sempre són més i les hem tingut d'arreu. Algunes les hem pogut atendre, d'altres no. I les hem fet. No hi hauran escoles oficials d'idiomes ni de primera ni de segona. Vostès les van crear, les de segona, quan les van crear, sense haver-les fet realitat; ja funcionaven i no les tenien ni reconegudes. Aquelles sí que eren de segona.

Per tant, el que jo li puc dir és que hem fet uns criteris. Els criteris han sigut obrir escoles oficials d'idiomes a comarques, a capitals de comarques amb més de 25.000 habitants, que aquest any tindran per primera vegada oferta bàsica d'anglès i de francès al mateix temps.

Posarem en marxa una experiència pilot, concretament a Tremp, en una aula d'extensió, eh?, amb anglès, per exemple. I el que hem fet és completar el segon cicle de francès allí on hi havia un alumnat del primer. D'alemany no n'hem incrementat tants, evidentment. No n'hem incrementat tants, però no em digui que això és fer-les de primera o de segona. Les necessitats del país són les que són, i en idiomes també. I avui les escoles oficials d'idiomes estan fent un paper que possiblement d'aquí a deu anys no serà exactament el mateix. Però complementem per primera vegada tota l'oferta d'anglès, apugem la de francès i la de l'alemany...

El vicepresident primer

Senyora consellera...

La consellera d'Educació

...en bona part també la responem. I hi ha altres idiomes que amb el temps també anirem apujant.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre les infraestructures i els equipaments a les comarques occidentals (tram. 300-00967/07)

El setè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre les infraestructures i els equipaments a les comarques occidentals. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Pont.

El Sr. Pont i Sans

Moltes gràcies, senyor president. Senyors consellers, senyores i senyors diputats, el motiu que m'ha dut a presentar aquesta interpellació no és altre que refermar-me en un debat ja fa dies obert i, per tant, des d'aquesta cambra també manifestat de forma llarga en el temps. Ja sé que la denúncia de determinades mancances territorials és un tema que no plau al Govern. A nosaltres, tant als que som a l'oposició com a d'altres diputats del territori, tampoc ens agrada fer-ho, ho poden ben creure.

A les terres de Lleida patim per partida doble. Per una banda som solidaris amb la quota nacional de sequera inversora a què ens castiga l'Estat, i per l'altra pel mateix comportament per part de la Generalitat. Una realitat avalada per documents i declaracions d'entitats oficialment solvents i prou conegudes, com les cambres de comerç, empresaris, sindicats –vostè mateix, senyor Nadal, va haver de sortir a apagar foc amb empresaris–, o el reconeixement que som la segona comunitat autònoma, en aquest cas, a la llista, amb menys inversió per part de l'Estat.

Deixant de banda que sigui per raons d'una arrencada excessivament lenta i complicada del Govern tripartit, l'any 2004 va ser pràcticament inexistent, i les inversions es limitaven a aquelles obres ja endegades per l'equip anterior i que per la mateixa dinàmica no es podien parar. Tots esperàvem, però, que el 2005 aportaria un gir, i no ha estat així.

Referint-nos a les inversions i comparant l'any 2003 amb el 2005, el pressupost d'inversions a les terres de Lleida ha sofert una reducció de 441 a 300 euros per habitant i any. Igualment, per posar algunes exemples, els indicadors de salut, de 565 actuacions del Departament en els propers quatre anys, tan sols quaranta-vuit corresponen a les terres de Lleida; és a dir, més d'un terç del territori s'emportarà un 8 per cent de les actuacions. Centrant-nos en actuacions en infraestructures educatives, de cinquanta-quatre en quatre anys ens en correspondran deu. O en noves instal·lacions també d'ensenyament, en aquest cas, de vuitanta-nou ens en correspondran vuit.

Les xifres finals d'inversió queden per tant, dràsticament, clares. D'un 12 per cent i escaig hem passat a un 5,4 –casualment coincident, vés per on, amb la proporció d'habitants. No es té present que aquest 5,6 per cent d'habitants viu i manté un terç del territori i, per tant, es necessita una política que tingui en compte aquest fet tan important, que en molts casos presenta problemàtiques que requereixen solucions pràcticament a les antípodes de la zona d'alta densitat.

I això no acaba aquí. Si a més de no fer una política de reequilibri territorial, la fem pensant que aquest important espai ha de compensar els plats trencats a les grans conurbacions urbanes, llavors se'ns atorga el paper de reserva, de pulmó obert compensatori del ciment a gran escala, de llocs on passar el cap de setmana o les vacances, que ja està bé, però amb això oblidem que el territori necessita, precisament perquè pugui ser possible, garantir assentament humà amb qualitat de vida i amb mesures que compensin distàncies i baixa concentració demogràfica en els serveis. No hi ha millor tasca conservacionista d'un territori que garantir una vida digna a les persones que allí resideixen. No volem un enfrontament entre dos models. Sols reclamem tornar a una política que havia donat els seus fruits, capgirant el despoblament i la renda per càpita de moltes comarques.

Anem per parts i mirem alguns exemples. En temes de comunicacions encara tenim mancances, molt difícils d'entendre a la zona metropolitana, de visualitzar televisió i d'arribada de la telefonia. Ens preocupa, però moltíssim, l'aplicació del concurs per portar la banda ampla a zones rurals. Aquest està patint problemes greus en zones ja implantades i s'avança molt lentament o gens en la resta, i ens agradaria conèixer com està.

Pel que fa a carreteres, m'he limitat a posar uns exemples que pràcticament en els programes electorals de tots els partits polítics hi havia plena coincidència: La Vilagrassa o Tàrraga - Balaguer - Alfarràs. El passat 16 de febrer es va presentar el projecte, que era del Govern anterior i previst d'executar el 2004. Aquest projecte era pràcticament acceptat per tothom com una continuació també de la Tàrraga - Montblanc - Tarragona, i en alguns casos es demanava un traçat d'eix i en d'altres, com, per exemple, Iniciativa, es demanava amb format d'autovia. Bé. Nosaltres entenem que seria bo modificar almenys el projecte, i aquestes variants que es planifiquen entre Tàrraga i Balaguer, que es tingués en compte, almenys, la previsió del desdoblament per després no fer les obres dues vegades.

Urgeix, i tots els partits en aquest cas ho teníem al nostre programa, el desdoblament del tram Lleida - Balaguer, que sabem que s'ha de fer, però som a meitat de legislatura... Forma part de l'eix Amposta - Lleida - La Seu - Andorra.

També l'autovia Montblanc - Tàrraga. Aquí tenim doble ajut, perquè tant l'Estat espanyol com nosaltres mateixos, tots tenim previsió que aquí s'ha de fer una autovia.

La comarcal 233. Tots els partits polítics coincidíem que en la nova legislatura aprovaríem que aquesta tingués un traçat d'eix. S'ha de fer alguna inversió que ja

estava planificada, com és la variant de les Borges, però en aquest cas nosaltres demanem que es contempli el traçat d'eix, perquè això permet la veritable continuïtat de l'Eix Transversal, permet, en aquest cas, vertebrar tot un territori com les Garrigues i fer-ho, a la vegada, en la seva capital. Fan falta variants a Vilanova, a Arbeca, i, sobretot, millorar un tema que en aquest cas traeix el que nosaltres, tots els diputats del territori, vam acordar, que és un veritable traçat d'eix fins a Flix. No, en aquest cas, tan sols un repàs del ferm i un traçat amb una amplada mínima.

Ens agradaria saber com està, en aquest cas, el conveni entre la Diputació de Lleida i PTOPI en recursos durant els anys 2004, 2005 i 2006, que sabem que s'està executant, però que ens agradaria que el ritme fos una mica més elevat, perquè estem a la meitat, també, del conveni.

L'obligació també d'empènyer el Govern, aquest Govern que en diem «amic», de Madrid a realitzacions importantíssimes pendents, com l'autovia Lleida - Tarragona, la Lleida - Viella i l'eix pirinenc. I ja no li menciono la Lleida - Osca, perquè potser fuig de les nostres fronteres.

I una en què no estem d'acord i en què jo demanaria que recapacités, com a profund coneixedor del territori, que en aquest cas vostès no volen executar: és la necessitat del túnel de Salau. Aquesta és la zona transfronterera més llarga que hi ha al Pirineu sense passos entre els dos països. I, per tant, nosaltres reclamaríem que s'obris el territori tant dels mateixos Pallars com de tot el país a una zona tan dinàmica com és la de Tolosa.

Veritablement, estem d'acord i hem llançat una política proactiva en temes de ferrocarrils, però estem d'acord que és un mitjà de comunicació ecològic, pràctic, en aquest cas, de futur. S'han fet passos en el Lleida - La Pobla, s'ha avançat, però sense que el *talante* ens hagi perdonat, en aquest cas, la factura.

El projecte ens preocupa en l'apartat Balaguer - La Pobla, perquè si el centrem exclusivament en mires turístiques és perillós, a llarg termini, per la seva baixa rendibilitat. Un ferrocarril ha d'intercomunicar, i, per tant, torno a reclamar la visió, encara que sigui llunyana, a Salau - Saint-Girons, Toulouse. Seria bo en una primera fase i potser no tan difícil arribar a Sort o Llavorsí.

En la línia de Manresa passa exactament el mateix. S'ha fet un pas, 19 milions d'euros a la zona de Calaf, però no s'ha previst l'abandonament en què es troben els serveis, les estacions, l'adequació d'horaris i les freqüències. És a dir, no s'estan impulsant solucions per a precipitar l'ús dels ciutadans a aquest mitjà.

I podríem parlar de la connexió de Cervera - Igualada, o d'aquesta macrolínia anunciada, transversal, que és important, però que pot quedar com una tapadora, d'alguna forma, de no arranjar allò que ja tenim.

En urbanisme ens preocupa molt el disseny que s'està donant. S'estan visualitzant grans urbanitzacions de l'àrea metropolitana, ho podem veure sovint a la televisió del Govern, i en aquest cas es condemnen models com els de les cases adossades, quan tots els nostres pobles no són més que un conjunt de cases adossades. Es

condemnen les segones residències, que, malgrat que hi hagi algun excés, podem veure com en algun municipi n'estem parlant de molt poques, i són mesures econòmiques que han ajudat molt el territori.

Al Pirineu s'ha implantat un pla en què es diu quin poble podrà créixer i quin no, marcat pel Govern. Deu o dotze en són els afortunats; als altres, els toca quedar condemnats a l'ostracisme. A vostè, senyor Nadal, que té pràctica en això de l'alcaldia, però de ciutat, evidentment, no sé si li agradaria ser l'alcalde d'un d'aquests pobles condemnats.

I podríem dir el mateix en aeroports. Hi tenim molts fronts oberts. Hem pagat el deute per quedar bé amb els socis d'Alfés, però en aquests moments comença a haver-hi aloses becudes ja, i vostè ha hagut de córrer al d'Alguaire. No sabem com està el tema de la Seu. D'un projecte d'un aeroport de mercaderies a Cervera, no se n'ha sentit parlar més. Tenim una llei de barris que és curiós veure la llista d'ajuntaments que han estat agraciats en la passada convocatòria; ens agradaria que això millorés. Zones industrials que el Govern proposa i dictamina a qui li pertocquen i a qui no, i amb exemples d'ajuntaments a qui se'ls ha negat. Tenim residències geriàtriques..., ja tenim un nou bombardeig, en aquest cas, amb què s'ha marcat també on han de correspondre; per tant, suposo que els propers anys en veurem poques. I ens passa, això, en els pisos socials, en parcs de bombers...

En resum, sembla que els pensadors, els planificadors o filòsofs que animen el Govern s'hagin oblidat que precisament el fet de governar és un acte que s'ha d'inspirar en diverses constants. Una d'elles, i molt important, és establir mecanismes discriminadors per afavorir la igualtat. Els models que ens estan imposant són urbanites; no tenen en compte la capacitat d'espai que permet una millora de la qualitat de vida, compensadora d'altres mancances, i també de les mateixes peculiaritats de la Catalunya interior.

De moment, doncs, des del territori sols podem certificar que moltes paraules, poca feina feta i, la poca que s'ha fet, d'esquena a aquest, sense entendre la realitat de la zona, amb dirigisme i amb molt poca sensibilitat.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Pont. L'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Joaquim Nadal, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats... Senyor diputat, dirigisme?, concepció urbanita del territori?, herència rebuda?, projectes ja fets?, garbuix empresarial...? La veritat és que és bastant sorprenent l'enfilall de coses que, en un to suau i pausat, l'il·lustre diputat ens acaba d'atribuir, intentant un joc que jo puc entendre, però que no se sustenta en els fets, no?, és a dir que intenta justament desmentir amb fets no provats fets provables, que es poden provar. I, en conseqüència, jo ara intentaré deixar clar que l'il·lustre di-

putat està equivocat, ni que només sigui perquè d'arrel –d'arrel–, filosòficament, conceptualment, no el Govern, aquest conseller és, en essència, un diputat o un polític territorial que té una visió del territori absolutament compensada, bastant oberta, molt poc amb accent de radicalitat metropolitana i molt orientat, justament, a definir models de creixement compensats i ajustats.

Comencem per l'urbanisme: el Pla territorial de l'Alt Pirineu i l'Aran. No és dirigisme marcar dotze municipis que la història ja ha fet créixer per damunt dels altres, a què la història, a què la vida, a què la societat, a què l'economia, a què les comunicacions, a què la realitat nacional que ens ha fet com a poble els ha donat preeminència. Els dotze municipis que es marquen com a pauta central de creixement són aquells que hem heretat així i que tenen dimensió crítica per créixer.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Estem negant el creixement a tots els altres? Tot el contrari: estem oferint i proposant coherència territorial en el creixement, de tal manera que, sempre que sigui possible –i no sempre ho serà, vistos els plantejaments urbanístics que existeixen–, els municipis creixin d'una forma ponderada, ajustada, proporcionada, i que no es cruspeixi el creixement la personalitat que aquell poble, que aquell municipi, que el territori li atorga.

Pot un municipi de cent habitants créixer amb una promoció urbanística de propietari únic de quatre-centes cases? No, mai, de cap manera. I almenys aquest Govern no ho pensa consentir –no ho pensa consentir. Ara, aquest municipi de cent habitants, n'ha de créixer vint, vint-i-cinc, trenta, cinquanta, cent més? Segurament, sí –segurament, sí. I això s'impulsa i es promou a través d'una figura, que és ajudar a créixer el municipi, primer en rehabilitació, i després en creixement de la trama urbana i en raval, i finalment, i més important que tot, després d'una herència de 121 municipis sense cap figura de planejament –cap figura de planejament–, ajudar-los a tenir, amb aportació del Departament i amb acord d'aquell ajuntament, una figura de planejament amb què de forma acordada –de forma acordada– tinguí cada municipi el seu planejament urbanístic i pugui créixer.

No és el model de les cases adossades el que ha fet i definit tipològicament els nostres pobles; els d'enlloc. Vostè ha dit: «Estan negant el model de cases adossades, quan la major part dels pobles de les nostres comarques són un seguit de cases adossades.» Tot el contrari! Si el que té gràcia, de la forma com han crescut i s'han configurat els nostres pobles, és justament un urbanisme que és la negació mateixa del concepte homogeneïtzador, dirigista, de les cases adossades. Precisament perquè no som dirigistes no volem un model d'expansió dels municipis de Catalunya –ni els de Lleida, ni els d'enlloc– a base d'un creixement en filera de cases adossades, l'una darrera l'altra.

Però anem a un altre tema: el sòl industrial. Amb més claredat i amb més transparència i amb més criteri que d'altres governs, el Govern de Catalunya, a través de l'Institut Català del Sòl, promourà des del sector públic i amb diner públic del Govern de la Generalitat els polígons que cregui estratègics. I així ho triarà, però en

cap cas –en cap cas– els que l'Incasol hagi triat com a estratègics negaran els que urbanísticament els municipis puguin voler, sempre que tinguin coherència i dimensió territorial adequada. El que hem negat i el que no hem autoritzat urbanísticament són aquells creixements industrials que no són creixement de la trama urbana, sinó que són, paf!, un tros de polígon deixat anar allà al mig. Això no pot esser, i així ho hem dit, i ho hem intentat explicar. I en l'alternativa hem ofert als municipis que de veritat ho necessitaven camins alternatius per créixer i per disposar i per tenir polígons industrials adequats a les seves necessitats i a les necessitats de conjunt.

Deixi'm dir-li que en el seu Programa de sòl industrial per al quadrienni 2005-2008 l'Institut Català del Sòl pensa promoure a les comarques de Lleida quasi deu milions de metres quadrats de sòl industrial: a Agramunt, als Alamús, a Alcarràs, a Alguaire, Balaguer, Bell-lloc d'Urgell, Cervera, Corbins, Lleida, Puigverd d'Agramunt, la Seu d'Urgell, Solsona, Tàrraga, Vallfogona de Balaguer i Organyà; inversions estratègiques de l'Institut. Però, per exemple, en l'entorn de l'aeroport d'Alguaire, a part d'Alguaire, Almenar i Almaceles, com a mínim, han de poder tenir els seus polígons industrials, i els tindran, i, segons com, els farem plegats.

Perquè, miri, més enllà de les aloses becudes i de les incidències dels aspectes mediambientals amb relació a la planificació del territori i de determinades infraestructures, la setmana que ve –no d'aquí a no se sap quan: la setmana que ve– aprovaré inicialment el pla especial de l'aeroport d'Alguaire. I, un cop estigui aprovat definitivament, començarem a expropiar allà on no hàgim pogut comprar. I en l'entorn de l'aeroport d'Alguaire està començant-hi a haver moviments molt interessants pel que fa a les possibilitats reals de desenvolupar un sector d'activitats secundària i terciària al voltant dels diferents municipis que hi ha en aquest entorn. I ho afavorirem i ho impulsarem.

I sabem també que hem de compensar els municipis del Segrià sud, per tal que, puix que no han tingut l'aeroport d'Alfés, tinguin inversions de caràcter estratègic també del Govern de la Generalitat que compensin la pèrdua d'una infraestructura que volem que, de moment, com a mínim, continuï sent una infraestructura dedicada a l'aviació esportiva, que és perfectament compatible –com ha dit la conselleria de Medi Ambient– amb la protecció de la timoneda d'Alfés.

I en el següent torn parlarem de les carreteres que vostè ha abordat. Però li puc assegurar que, i amb això acaba aquesta primera intervenció, ens estem mirant números diferents vostè i jo. Tots els números que jo tinc em donen, en el comparatiu 2003-2005, un avantatge a favor de les inversions públiques del Govern de la Generalitat de l'any 2005, amb un creixement més que notable i, en molts casos, sobre realitats que vostè diu: «Ja estava planificada.» Variant de les Borges Blanques: ja estava planificada. Sí; hi havia el projecte fet. Hi havia el projecte aprovat? No n'estic convençut. Hi havia els diners per fer-lo? No. Variant sud de Lleida: no hi havia el projecte, no hi havia el compromís, no hi havia els diners.

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

I podríem anar seguint, senyor president, però ho farem en el següent torn per deixar clar que, amb els números que jo tinc a la mà i amb els programes que està desenvolupant el Govern, més enllà del que hagi dit en algun moment algun sector del món empresarial, allò que ha dit el món empresarial és: amb exemples del Govern de l'Estat, dir que el Govern de Catalunya no licitava. El Govern de Catalunya licitarà prop de 2.000 milions d'euros en inversió aquest any...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...i en porta... –perdoni, senyor president, acabo–, i en porta licitats a dia d'avui el 30 per cent; el 30 de juny estarem ratllant el 50 per cent, que és el que toca.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'il·lustríssim senyor Josep Pont.

El Sr. Pont i Sans

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyors diputats..., miri, les xifres que jo li he donat. les vaig treure del *Diari de Sessions*, de la seva resposta al senyor Eudald Casadesús. I les he repetit fil per randa. O sigui que, en tot cas, apellem al *Diari de Sessions*.

I les cases adossades confirmen aquesta visió diferent, urbanita, que jo dic. Quan jo parlo de cases adossades, parlo del carrer on vaig néixer, que ho són totes, diferents, però totes. Vostè pensa en una macrourbanització de cinc-centes cases totes iguals. Això no es dona a Lleida; això és aquí. És el que vostès volen que compensem. (*Veus de fons.*) De cinc-centes, he parlat.

Bé, podem confrontar xifres i arguments; el paper tot ho aguanta, senyor conseller. Hi podem estar o no d'acord, però nosaltres creiem i, per tant, ens refermem que al Govern li costa entendre –pensar el contrari seria una acusació massa important– la zona no metropolitana. I jo també dic que no solament metropolitana, sinó que només entén la de les grans ciutats.

Entenem que governar és establir polítiques diferents; si no, podria governar un ordinador. Per tant, atendre amb política discriminatòria..., buscar la igualtat del territori.

I faltaria a la veritat si en aquesta exposició no féssim esment que s'han fet coses, és evident, i que també hem tingut equipaments importants. Vostè n'ha anomenat algun, i avui hem estat testimonis d'altres. És el tema de ZEPa, aquestes zones de protecció d'aus estepàries; és una inversió important al nostre territori. Clar que excessivament important, perquè ens castiguen, o ens apliquen, o ens beneficien, cadascú ho veu com vol, i

pràcticament un 30 per cent, un 27 per cent, del nostre territori, és a dir, cada tres passos que puguem donar, podem xafar algun espai immaculat, protegit en benefici del ciment que se n'ha excedit en d'altres llocs.

Aquesta és una mica la proposta de què li vull parlar. I això s'ha fet, almenys en una primera fase, sense consultar els ajuntaments ni els afectats. Val a dir que després s'ha modificat, i m'agrada reconèixer-ho, i almenys s'ha donat un ajornament en el temps. I ja veurem quin serà el resultat final; com s'atendran i estudiaran les alegacions, ja ho veurem, i les alternatives ofertes per al territori, que també en això, des de l'oposició, hi estem col·laborant.

El més greu és, però, que encara ara es vol fer entendre en aquest cas als afectats que viure, i això s'està pregonant, d'una molt teòrica subvenció que serveix per conservar aquesta reserva és el futur més brillant que espera a molta gent del nostre territori.

Hi ha un altre gran equipament que ha sortit aquí, que és la presó de la Segarra, i que contradiu, almenys posa en..., el fet de les seves paraules també, perquè, evidentment, aquí no s'ha consultat els ajuntaments, el diàleg ha estat com ha estat i s'anuncia que es farà per decret en quinze dies si no hi ha solucions, quan vostès mateixos, per a Bescanó, estan magnificant un període molt més llarg de consulta.

Un equipament d'aquestes característiques no es pot improvisar, hi estem d'acord, s'ha d'analitzar i estudiar bé. Però si això és el que vostès prediquen –tots ho prediquem–, però estan fent al contrari. Aquesta instal·lació no està prevista, com s'ha dit, en el Pla d'equipaments –es va presentar fa un any. Quins són els arguments que l'han fet canviar? Han augmentat de sobte les necessitats? Si no és així, de quina zona es detreu? Tenim la màxima concentració de reclusos per habitant. El Pla director havia previst l'augment de gairebé 4.500 places, però cap a les terres de Lleida. Lleida té una càrrega cinc vegades superior a la que tenen Tarragona i Girona i el doble de la de Barcelona per cada mil habitants.

Les promeses de treball demostren que no es coneix aquell territori. Què hi faran cinc-cents treballadors en pobles de cinquanta, cent o cinc-cents habitants? Això està trencant el discurs que deia vostè abans. Quina economia es pot..., es pretén beneficiar? Compraran els consumibles en aquests pobles? On està la sostenibilitat? On hostatjarem els treballadors? Farem cases adossades o blocs de pisos en un espai deu vegades superior al poble, quan vostè deia que un municipi de cent habitants no en podia créixer més de trenta? Aquí en posarem cinc-cents. Com suportarem l'impacte paisatgístic, social, urbanístic? Per què aquestes poblacions no se'ls permet instal·lar una petita indústria ni una residència geriàtrica, però sí són bones per absorbir l'impacte, de moment, de cinc-cents reclusos, més cinc-cents treballadors, més un elevat nombre de visitants, diguem-ne, potencialment problemàtics en algun cas? O està el respecte al municipalisme? Cap dels ajuntaments vol el centre, i finalment se'ls informa que es posarà igual per decret. Fins quan el Govern tindrà diverses veus? El senyor Bargalló ha dit una cosa; el conseller de Justícia, una altra.

Resumint, doncs. Els arguments exposats i les respostes fins ara donades són fidel reflex de la intranquil·litat d'un territori i de la injustícia que s'anuncia sobre aquest.

La gent no es queixa perquè sí, senyor conseller. Si el riu brama és que hi baixa aigua; una aigua que no resol cap dels problemes que té avui la Segarra, ni tan sols la sequera. Tingui-ho present.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial, senyor Joaquim Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, respecte al centre penitenciari de la Segarra o la quota de solidaritat que pogués correspondre a la demarcació de Lleida amb relació al Pla director d'equipaments penitenciaris, el que li puc dir només, més enllà d'allò que ja ha dit el conseller Vallès en tres respostes a preguntes de diputats d'aquesta cambra avui mateix, és el següent.

El Govern farà el Pla director d'equipaments penitenciaris amb la previsió de cinc nous centres penitenciaris a Catalunya, amb cinc nous emplaçaments definits per un procediment i pagant un preu més clar el procediment i més barat el preu que la primera part de l'episodi de la presó de Sant Joan de Vilatorrada que nosaltres ens vam trobar tot just només després d'entrar a fer-nos càrrec del Govern.

Segon, vostè ha fet referència a les ZEPA i a la presó no com a grans equipaments, sinó com a grans hipoteques de les terres de Lleida. La presó, hem dit i he dit que volia que ens atenguéssim al Pla director i a un debat que ja farem en el moment que correspongui.

Pel que fa les ZEPA, estan a informació pública, és un document indicatiu, tots hem de dir-hi la nostra. I dues coses... (*Veus de fons.*) Ja ho ha dit, ja ho ha dit vostè, d'acord. I dues coses: o si es mantenen les proposades, ens haurem d'aclarir sobre què s'hi pot fer, en una zona ZEPA, per no confondre la gent i no alarmar-la més del compte, o si efectivament segons quines coses no s'hi poguessin fer, les haurem de necessàriament reduir.

Però, previsiblement, en tota la normativa de la Unió Europea enlloc no està escrit ni dit que una zona de la Xarxa Natura 2000 o eventualment la part que correspongui d'una zona ZEPA..., no està dit que, sent secà, no es pugui convertir en regadiu, que no s'hi pugui convertir. I si és així, segurament haurà desaparegut del tot el problema que tenim respecte a una ratlla imaginària que ens indica quins són els hàbitats que cal protegir i que potser no tenen res a veure amb la permanència o no o fins i tot la continuïtat d'una determinada activitat productiva.

Però, en qualsevol cas, anem una mica al gra. 2003-2005: regadius 2003, 32 milions d'euros; regadius 2005, 75 milions d'euros. En política d'equipaments de Benestar i Família, en política d'equipaments judicials no penitenciaris, en dotació als municipis a través del Pla únic d'obres i serveis, en construcció de nous albergs a través de Presidència, en inversions en parcs de bom-

bers del Departament d'Interior, en inversions en rehabilitació i restauració de monuments del Departament de Cultura i en inversions en infraestructures del Departament de Política Territorial i Obres Públiques hem anat més enllà el 2005 que mai no s'havia anat en els pressupostos de 2003, i endarrere.

Però concretem. Per exemple, pel que fa a les infraestructures, que és el meu ram i, per tant, que és el que em conec millor. D'aquí a quinze dies..., he dit: «D'aquí a una setmana hi haurà el Pla especial d'Alguaire.» D'aquí a quinze dies hi haurà l'adjudicació de les obres licitades per 22 milions d'euros de l'aixecament i modificació de tota la via del tren de la Pobla, des de Balaguer a la Pobla, 20 milions d'euros; per tant, una inversió sense precedents en aquest àmbit.

I, per altra banda, a dia d'avui, a les comarques de Lleida, en matèria de carreteres, hi ha fent-se 123 milions d'euros pel que fa a la xarxa bàsica i 14 pel que fa a la xarxa comarcal; en els pressupostos d'enguany n'hi ha 134 per a la xarxa bàsica i 15 per a la xarxa comarcal, i en fase d'estudi informatiu, i, per tant, en preparació per a futures inversions, pel que fa a la xarxa bàsica n'hi ha 348 i pel que fa a la xarxa comarcal n'hi ha 74. De tal manera que, pel que fa a la C-14, pel que fa a la C-13...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...pel que fa a la C-12, pel que fa a la combinació C-12 - C-13, Lleida - Balaguer, pel que fa l'Eix Transversal, pel que fa a l'eix de la Bonaigua, pel que fa a la combinació de la C-53 - C-26, Tàrraga, Balaguer i Alfarràs, i aquí hi ha un matís...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...haurem de triar, acabo, si fem autovia o variants, i haurem de decidir si amb les demandes de mobilitat generada que hi ha a l'entorn de tots aquests municipis n'hi ha prou amb una variant per poble o ens cal fer una autovia per fora de tots els pobles. Però això no està ni clar ni decidit per part de tothom. I, en conseqüència, pel que fa a determinades infraestructures, tenim un debat obert que encara haurem de mantenir.

I acabo. Perdó, senyor president.

Pel que fa al túnel de Salau, tenim més pressa..., o per Xerallo, o per Comiols. I ens sembla que, amb tota seguretat, un cop haguem aclarit amb el Ministeri de Foment si fa Xerallo i amb nosaltres mateixos com resollem Comiols, després potser podrem començar a parlar de què passa amb Salau.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Bé...

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de projecció exterior de la cultura i la llengua catalanes (tram. 302-00122/07)

El vuitè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de projecció exterior de la cultura i la llengua catalanes. Té la paraula per exposar-la, i en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Albert Riera.

El Sr. Riera i Pairó

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats..., honorable consellera, gràcies per la vostra assistència en el debat d'aquesta Moció.

«El tret distintiu de Catalunya és la seva cultura. Aquesta cultura es manifesta en formes artístiques diverses, però té com a entitat vertebradora la llengua. La llengua pròpia de Catalunya és el català. Aquest és l'únic tret social que ens diferencia de la majoria dels països que ens envolten.»

Pel que fa a la identitat cultural i lingüística, «el nou Govern promet més recursos, però la buida de tota mena de continguts. Sota l'excusa de ser més universals, som cada vegada més anònims, previsibles i adotzenats.»

Coneixen aquest text? Segurament que sí, senyores diputades i senyors diputats. No és un text nostre, no és de Convergència i Unió, però el compartim fil per randa. Forma part del manifest en favor d'una cultura catalana que defensà la unitat de la llengua i la transparència en la gestió que l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana va fer públic el maig de l'any passat.

Presentem, doncs, la Moció subsegüent a la interpellació de fa quinze dies, i ho fem amb un objectiu molt clar, molt senzill, però molt substantiu. L'objectiu és doble: en primer lloc, que el llibre en català és l'identificador únic de la literatura catalana, i que Frankfurt, a la Fira de Frankfurt, el protagonisme ha de ser per als escriptors i escriptores en llengua catalana, a través de la promoció i difusió de la llengua i la literatura catalanes durant tot l'any 2007.

La consellera fa quinze dies, en aquesta mateixa tribuna, va dir i va qualificar el debat de la interpellació com un debat estèril. No ho és, i la prova són les esmenes que a la Moció de Convergència i Unió han presentat els quatre grups restants d'aquesta cambra. En una altra ocasió, i diverses vegades en la Comissió de Política Cultural, ha parlat de discriminació positiva de la llengua catalana; malament si hem de discriminar, ni que sigui en positiu, la llengua pròpia i oficial del país. En qualsevol cas, s'hauria de protegir, potenciar, ensenyar, aprendre, practicar, estendre i, sobretot, estimar, però no ens estranya aquest posicionament, perquè com ja vam fer notar en la interpellació de fa quinze dies, aquest posicionament forma part de la ideologia del Grup majoritari del tripartit, però no del socialisme universal. El debat no sols no és estèril, sinó que és convenient i l'hem de plantejar amb serenitat, però també amb urgència.

Frankfurt, encara més que Guadalajara, és el gran mercat de les lletres escrites. El 2007, la cultura catalana, Catalunya, hi serà la convidada d'honor. Hem treballat molt tots plegats, Govern d'abans i d'avui, editors, escriptores i escriptors; hem treballat molt tots plegats perquè això acabés passant. I hi ha estat convidada perquè té una pàtria pròpia que és la llengua, i vostès, segurament, saben com és de difícil que un escriptor o una escriptora en llengua catalana sigui conegut més enllà de les fronteres del país, i fixin-se que dic «conegut», i no ja «reconegut», perquè encara és més difícil. Perquè darrere de la cultura hi ha una indústria cultural i una promoció cultural, i hi ha, sobretot, un consum cultural.

A Catalunya tenim molts bons escriptors i escriptores en català, n'hem tingut sempre, però aquesta qualitat no ha anat parella amb la difusió que ens mereixíem. A Catalunya hi ha llibres en català que podrien tenir un gran ressò, però no l'aconsegueixen si no és amb la traducció. Ja està bé, però estaria molt millor i ens sentiríem molt més satisfets que aquest ressò s'aconguís en la nostra llengua, en català, i això només és possible des de la promoció valenta i decidida, i Frankfurt és una ocasió d'or per aconseguir-ho.

Així, doncs, demanem als grups d'aquesta cambra que, a l'hora de debatre i votar aquesta Moció, tinguin en compte, precisament, fer-ho a l'inrevés, dotar la pàtria, la llengua, d'aquests instruments per fer-la forta, coneguda i reconeguda. Aquest és l'esperit, la lletra i la música de la Moció que presentem a la seva consideració.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè. Hi han presentat esmenes diversos grups parlamentaris. En primer lloc, té la paraula per defensar-les la il·lustre senyora Eva Garcia.

La Sra. Garcia i Rodríguez

Moltes gràcies, president. Senyores i senyors diputats, el meu Grup hem presentat una esmena al punt 2 de la Moció perquè enteníem que el que pretén la nostra esmena, doncs, és eliminar l'expressió que el català ha de ser el representant únic a la Fira de Guadalajara, ai, perdó, a la Fira de Frankfurt. Nosaltes, el meu Grup, entenem que això suposaria expulsar de la cultura catalana els escriptors que parlen i escriuen en la llengua de la meitat del nostre país. Cultura catalana i literatura catalanes són les que es fan en qualsevol de les tres llengües oficials del nostre país: català, castellà o aranès; no existeix, per tant, possibilitat legal ni estatutària ni constitucional per decidir que els catalans que escriuen en castellà no formen part de la literatura catalana.

A més, il·lustre diputat, entenem que això equival a expulsar de la catalanitat autors com Jaume Ferran, Juan Marsé, Eduardo Mendoza, Terenci Moix, Rosa Regàs, Joan de Sagarra i també, fins i tot, la barcelonina Maruja Torres. Per no referir-nos també, doncs, als autors que fan servir indistintament ambdues llengües: català o castellà. A més, en el punt 4 de la Moció es torna a fer referència que, cito textualment: «... les activitats de

caràcter literari siguin protagonitzades pels escriptors i escriptores en llengua catalana.» Clar, evidentment, nosaltres tampoc no estariem d'acord en aquest punt, perquè tornem a excloure uns escriptors també catalans. Per tant, si la nostra esmena no és acceptada, demanaríem votació separada dels punts 2 i 4.

És per tot això, illustre diputat, que esperem que acceptin la nostra esmena, amb el benentès que la nostra intenció és donar cabuda també als nostres escriptors que, tot i escriure en castellà, són i se senten catalans.

Gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre senyor Francesc Xavier Boya.

El Sr. Boya i Alós

Gràcies, senyor president. Pujo a la tribuna per posicionar el nostre Grup davant d'aquesta Moció presentada pel Grup de Convergència i Unió, respecte a la projecció internacional de la cultura catalana. Una moció que no ha passat desapercebuda, perquè tots som conscients que té una transcendència mediàtica i que jo voldria en el poc temps de què disposem posar en evidència algunes qüestions més enllà del nostre posicionament en les esmenes que també procuraré fer-ho evident, especialment en els elements més substancials.

Jo crec, en primer lloc, que el que hem de convenir tots aquí, sobretot amb un esperit on espero que sigui de consens, és que Frankfurt és sobretot una fita de país i, per tant, aquesta no és només una fita d'escriptors o del Govern, és, hi insisteixo, una fita del país, i és una fita que no hauríem de mancar i que, per tant, no hauria d'esdevenir una batalla política perquè això podria malaguanyar el que ha de ser, hi insisteixo, un èxit rotund, com va ser la Fira de Guadalajara per al nostre país, i és ben veritat que no tindrem gaire més oportunitats per fer-ho palès. Per tant, nosaltres voldríem evitar el que alguns han volgut apuntar aquí com que Frankfurt sigui, en aquest moment, avui, a maig de 2005, un debat amb un llarg horitzó en el qual ens porti a un debat estrictament essencialista o a plantejar alguns reptes de l'ideari nacionalista, que són molt legítims, però crec que equivocaran el debat.

Per tant, nosaltres, hi insisteixo, des de l'esperit de consens volem també subratllar des d'aquesta tribuna, però, que anem en compte no tant amb el que escrivim, sinó també amb el que diem i amb alguns discursos que s'han fet respecte a aquestes qüestions des d'aquesta tribuna, perquè hem de procurar que en aquest país aquelles conviccions cíviques que han garantit un determinat esperit de convivència en l'àmbit de les expressions culturals de Catalunya i en l'àmbit també de la convivència lingüística, doncs, no es facin malbé.

Nosaltres hem intentat, tant des del Govern, com des de l'oposició ser molt curosos en aquesta qüestió i, per tant, nosaltres, en aquesta Moció, com no havia de ser d'una altra manera, hem intentat que l'esperit del pacte, doncs, sigui el que planegi en aquest Parlament i que no s'estronqui allò que per altra banda el senyor Carod

i l'honorable president de la Generalitat van coincidir l'altre dia a definir-ho com a obvi. És a dir, hi ha algunes qüestions que nosaltres entenem que no mereixen anar més enllà en el debat perquè, per si mateixes, científicament, són absolutament indiscutibles, com és el fet de la definició de la literatura catalana i, per tant, creiem que en aquesta qüestió no hem de fer-ne debat.

Nosaltres, insistim, creiem que cal abordar aquesta qüestió des de la sensatesa, el Govern hi està treballant. Avui hi ha hagut una reunió d'aquesta Comissió per tal d'abordar aquestes qüestions i entenem que, d'alguna manera, això ha de ser el pacte per anar a Frankfurt, les formes per anar a Frankfurt; algunes queden explicitades en aquesta Moció, però és evident que hi ha molt de temps i moltes qüestions a discutir i a parlar. Ha de ser en el si d'aquesta Comissió que troben el seu encaix, que siguin, doncs, el millor reflex possible d'allò que desitgen avui els escriptors, els editors i que, per tant, siguin la garantia d'aquest èxit per al país que tots desitgem.

I, dit això, nosaltres pel que fa a les esmenes presentades, remarcarem, doncs, que en el punt primer hi ha hagut una modificació, per a nosaltres important, en el fet de remarcar aquesta diversitat i qualitat, com en el fet de potenciar la importància de la indústria editorial catalana. Pensem que és un redactat que millora el text original, però que respecta en essència el que deia. El punt número 2 que quedaria redactat prioritza la presència del llibre i el multimèdia en català com a identificador únic de la literatura catalana; el punt 3, que fa esment a l'objectiu de la Fira, la potenciació de la indústria editorial, i el punt 4 on incloem tots els territoris de parla catalana.

Per tant, entenem que és una moció difícil en la qual hem fet un esforç molt considerable el nostre Grup per un exercici de responsabilitat important per tal de garantir que aquelles diferents visions del nostre país, aquells matisos que tots els grups podem entendre en la diversitat de la nostra cultura siguin, però, respectats i al mateix temps donin aquesta mentalitat de defensar per sobre dels interessos partidaris el que és un interès de país, que Frankfurt surti bé i que la nostra cultura sigui projectada arreu d'Europa i arreu del món amb l'èxit que es mereix.

Gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la illustre senyora Maria Mercè Roca.

La Sra. Roca i Perich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, em posiciono en nom d'Esquerra Republicana sobre les esmenes presentades pels grups que donen suport al Govern a la Moció subsegüent a la interpellació que va fer al darrer ple la diputada Carme-Laura Gil.

Li podria semblar que estem parlant d'una llista de noms d'escriptors i d'escriptores que han d'anar a Frankfurt l'any 2007 amb motiu de la Fira del Llibre i, de fet, és

molt més que això del que estem parlant, tant la interpellació, com la Moció subsegüent, com també una pregunta que va fer el president del nostre Grup aquí al president de la Generalitat, com també intervencions diverses que hem tingut a la Comissió de Cultura no parlen de cap llista ni de noms concrets, sinó que parlen de l'oportunitat que té la literatura catalana de fer-se visible a l'aparador de les literatures del món que és Frankfurt. I totes aquestes intervencions alerten també que si acceptem de ser diluïts en un context cultural més ampli, això implicarà una renúncia que no ens podem permetre de cap manera.

Recordem que els protagonistes de Frankfurt són els llibres, a Frankfurt s'hi compren i s'hi venen drets de llibres escrits per un autor, per autors, autores, en una llengua concreta. Repeteixo, no parlem de noms, d'una llista, parlem de la força que té la nostra literatura, del prestigi que té, de la majoria d'edat que ja té per anar sola pel món, sense germans grans, a mostrar-se tal com és. Per tant, la tria que es faci ens pot enfortir o ens pot debilitar, i com va dir la mateixa consellera de Cultura, Frankfurt és una oportunitat d'or que no podem perdre.

Cal dir, però, que la Moció, tret del punt número 4, se centra en la Fira i en canvi hi ha un abans de la Fira i un fora la Fira que és importantíssim, més important que la Fira mateix. Com vostès saben la Fira de Frankfurt no és com la de Guadalajara, a Frankfurt els escriptors no tenen mai contactes amb els lectors. Per tant, abans i fora de la Fira vol dir altres fires que se celebren al país, com per exemple la de Leipzig, que és molt important, que és molt popular, on es ven molt; abans i fora vol dir totes les llibreries del país, les xarxes de les universitats, la xarxa de museus, les fires de turisme, etcètera, etcètera. A tots aquests llocs hi haurà una presència importantíssima als mitjans de comunicació alemanys dels escriptors i les escriptores en llengua catalana. Això és realment el valor de la Fira de Frankfurt: Catalunya sencera, durant tot l'any 2007, serà present a Frankfurt.

Pel que fa a les esmenes, nosaltres estem totalment d'acord amb l'esperit de la Moció i creiem que no la desvirtuem, parlem de multimèdia –ens sembla important d'incorporar-ho–; parlem de la diversitat de la cultura perquè creiem que és veritat que la cultura catalana és diversa; parlem de la presència d'autors i d'editorials de tot els territoris de parla catalana, però hi ha un punt que sí que ens sembla molt important, al qual em vull referir.

Tot el dia d'ahir, vostès ja saben el que és negociar, és anar amb la Moció amunt i avall pels passadissos, la meua companya Marina Llansana ho sap perfectament..., doncs tot el dia d'ahir va tenir un nom que és «únic»; tot el dia d'ahir va girar a l'entorn d'una paraula, la paraula «únic». I m'agrada perquè la literatura és important, estem parlant de literatura, les paraules són importants, en aquest cas és un adjectiu, la literatura és feta de paraules... La Rodoreda deia que una novel·la són paraules, i, per tant, tota aquesta Moció girava, a parer nostre, a l'entorn d'una paraula que hi ha en el punt número 2 que diu: «Volem que el Govern prioritzi la presència del llibre i el multimèdia en català com a identificador únic de la literatura catalana.» El nostre Grup no renun-

cià mai a aquest «únic». A Frankfurt, evidentment, les editorials portaran els seus productes, que estan escrits en llengües diverses, perquè la nostra cultura és diversa, des de llibres d'art català, en alemany, o en les llengües que sigui, no?, en alemany, evidentment, o de cuina, doncs, en àrab, passant, evidentment, per la literatura escrita en castellà.

Però l'objectiu de la Generalitat pel que fa a Frankfurt 2007 és exclusivament la literatura catalana. Per tant, al pavelló català, al del Govern, representant el nostre país, hi haurà d'haver exclusivament escriptors que escriguin en la llengua pròpia del país. I amb aquesta Moció el debat està tancat, el debat que planteja també l'Institut Ramon Llull, i així es farà.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula la il·lustre senyora Dolors Camats. (*Pausa.*) En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president, per identificar-me. El nostre Grup Parlamentari també ha presentat, conjuntament, esmenes, una mica amb la voluntat, tal com s'ha dit, d'acabar de completar o millorar la Moció inicial, unes esmenes que esperem que s'acceptin i que creiem que fan possible una moció que reflecteix millor la realitat del nostre país, la riquesa, la diversitat, la qualitat de la cultura catalana, en definitiva.

De fet, en un país normal la notícia de l'elecció per ser convidat d'honor a la Fira de Frankfurt hauria causat satisfacció a les institucions, a la indústria editorial, als escriptors i a les escriptores, i hi hauria hagut consens a felicitar-se per un èxit inicialment nacional, i satisfacció, també, en la gent de lletres i en el món de la cultura en general.

El debat ric, un cop valorada l'oportunitat que aquesta Fira representa, és plantejar quins acords cal fer i com cal treballar fins a la Fira entre institucions de promoció exterior de la cultura, entre les entitats privades més variades, per garantir una bona venda de drets d'autor, per treballar per a la millor manera de promoure la nostra literatura i de donar a conèixer la cultura que fa possible entendre aquesta literatura.

Però en això no som un país normal, i, davant d'una oportunitat com la que suposa aquesta Fira, en aquest Parlament encara ens entretenim a discutir què és literatura catalana i què no ho és, què és cultura catalana i contra qui la definim. I, a més a més, la iniciativa l'ha presa, en aquest cas, el Grup de Convergència i Unió, que durant tants anys ha dirigit la política cultural del nostre país sota l'axioma que hi ha bons i mals catalans, artistes dignes perquè el Govern català els promogui, els representi i els difongui, i altres que no s'ho mereixen.

A la interpellació ens preguntava, indirectament, què dèiem nosaltres, en el nostre programa electoral, sobre aquest tema. Per Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la literatura catalana és la que es fa en la nostra llengua, que és el català, i que és la que serà prota-

gonista a la Fira de Frankfurt. Aquí i a la resta dels Països Catalans aquesta és la literatura catalana, uns Països Catalans que probablement agrairan que el Govern de la Generalitat de Catalunya els ofereixi la possibilitat d'estar presents a Frankfurt. I és per això que en l'esmena introduïda es fa o es reclama una especial observança de la presència d'autors i editorials de tots els territoris de parla catalana per no oblidar que la nostra llengua i literatura van més enllà, també, de la nostra terra.

I diu també, el nostre programa, que la cultura catalana no s'acaba en la llengua; no només és un espai identitari, sinó que és i ha de ser, sobretot, un factor de benestar, de qualitat de vida, de fer una societat més lliure, de pluralitat i de socialització de la informació i el coneixement. La cultura no s'acaba en la llengua. Una cultura és molt més que una llengua, i que hem de saber valorar, sense culpabilitats, sense menyspreus ni complexos, i que hem d'explicar amb orgull. I, per tant, també hem de ser presents a Frankfurt perquè s'entengui la nostra literatura, els nostres escriptors i escriptores, els nostres artistes, ho facin en la llengua que ho facin.

Avui m'agradaria acabar citant un gran escriptor –jo no ho sóc, algunes ho sou–, un català universal, com en Manolo Vázquez Montalbán. Alguns dels que el van conèixer m'han explicat que ell deia, i fins i tot ho va arribar a escriure, que, a vegades, en el seu país el feien sentir com un *polaco*; ell ho va arribar a escriure en algun poema, fins i tot. Si fos possible, el 2007, a Frankfurt, ens hauríem d'endur el Montalbán, el Carvalho i la seva Barcelona del Barri Xino i de la postguerra, perquè ell no es sentís de nou un estrany al seu país i per poder ser, definitivament, un país normal.

El president

Té la paraula, per pronunciar-se sobre les esmenes, l'il·lustre senyor Albert Riera, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Riera i Pairó

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en primer lloc, per posicionar-nos amb relació a l'esmena del Partit Popular. Senyora Eva García, no li acceptarem, evidentment, l'esmena que ha presentat el Partit Popular, precisament perquè fa allò que nosaltres considerem que no pot fer, que és suprimir la paraula que per nosaltres, en la Moció, era clau, que és la paraula «únic». Per tant, no la hi acceptarem, entre altres coses perquè considerem que el vademècum cultural del Partit Popular no és el nostre, el vademècum cultural, i això ho hem de deixar clar des d'aquesta tribuna.

Amb relació a les esmenes dels grups que donen suport al tripartit, home!, és una esmena..., o són un conjunt d'esmenes presentades conjuntament, i en aquesta tribuna hem sentit una polifonia, sobretot per vostè, senyora Dolors Camats. Jo li diria que se la tornés a llegir, la Moció, perquè crec que allà no trobarà en cap lloc que es faci referència a ciutadans ni de primera ni de segona, de cap manera, i, per tant, li recomano que la torni a llegir amb deteniment, amb calma, i, per tant, no li ho tindrem en compte.

Amb relació a l'esmena presentada, bé, per nosaltres manté el que era l'esperit, la lletra i la música de la Moció, que és, precisament, el fet de considerar que la llengua catalana és l'únic identificador de la literatura catalana. Per nosaltres aquest era un punt important..., i pel que fa al quart punt, que els escriptors i les escriptores en llengua catalana han de ser, precisament, els protagonistes de la Fira de Frankfurt, de l'abans i del després d'aquesta Fira de Frankfurt.

Ha estat, per tant, un acord en favor de la llengua i de tots els que treballen per a ella, editors, escriptors i lectors. Estem en el camí del consens, i estem segurs, i ho demanem a la consellera, que està present aquí, que se sumi des del Govern a aquest consens en favor de la llengua catalana.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat.

(Pausa llarga.)

Posarem, doncs, a votació la Moció. Entenc que han estat incorporades les esmenes dels grups que donen suport al Govern i no la del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. En aquests termes, doncs, posem a votació la Moció.

Comença la votació. (El Sr. Sirera i Bellés demana per parlar.) Perdó! –perdó!–, s'atura la votació. Senyor Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Perdoni, senyor president, és que hem demanat en la nostra intervenció votació separada dels punts 2 i 4, conjuntament, i de l'1 i el 3.

El president

Li demano disculpes. Posem, doncs, a votació en primer lloc els punts 2 i 4.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 112 vots a favor i 11 en contra.

La resta de la Moció? Doncs comença la votació de la resta de la Moció.

La resta de la Moció ha estat aprovada per la unanimitat dels presents, 124 vots a favor.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques d'impuls de la societat de la informació a Catalunya (tram. 302-00123/07)

El novè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la Moció subsegüent a la interpellació sobre les polítiques d'impuls de la societat de la informació a Catalunya. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula per exposar-la l'il·lustre senyor Santiago Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, fa un parell de setmanes vàrem fer una interpellació a l'honorable conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, en què expressàvem la preocupació del nostre Grup pel desenvolupament de les polítiques d'impuls a la societat de la informació, preocupació que enteníem, i entenem, que és compartida també per una part important del sector a Catalunya.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Posàvem de manifest que, al nostre entendre, hi havia, i hi ha, discrepàncies importants entre el discurs que es venia fent i els fets que es produïen, o, millor dit, els no-fets que es produïen, ja que els anuncis no acabaven, o no acabem, de materialitzar-se en fets i en realitats concretes.

Més enllà de la Moció que podem debatre avui, l'objectiu d'aquella interpellació era dir: «Compte!, creiem que això no funciona, cal que hi parem atenció, cal que el Govern reaccioni, estem convençuts que aquest és un sector important, és un sector estratègic per al futur desenvolupament del país, i, al nostre entendre, no s'aborden ni els problemes ni els reptes de futur que la societat de la informació planteja.» Aquesta era la voluntat de la interpellació, i el temps dirà si hi ha o no hi ha una reacció per part del Govern, i, sincerament, esperem que sí que n'hi hagi.

Avui toca la Moció subsegüent a aquella interpellació, i teníem, francament, dues opcions. Una, plantejar-la d'una manera amb què es posés de relleu aquesta inactivitat del Govern, de manera que difícilment hauria pogut ser assumida per la resta de grups parlamentaris. Però també hi havia una segona manera, que era la de plantejar una moció de forma genèrica, jo diria, fins i tot, gairebé de forma innòcua, en termes força generalistes, per intentar possibilitar un pronunciament, com a mínim, majoritari o favorable de la cambra respecte de les voluntats de la societat de la informació. I en aquesta línia està, en aquesta línia està la Moció que hem presentat i que, bàsicament, conté quatre aspectes.

El primer, la declaració de la societat de la informació com a sector estratègic per al desenvolupament de Catalunya, tant a nivell econòmic com també a nivell cultural; en segon lloc, la voluntat d'incidir en determinats aspectes, que ara no relacionaré, que són els aspectes esmentats en la Moció, i que segur que en falta algun, i que amb les esmenes, doncs, es veurà completada aquesta llista d'aspectes, però també la necessitat de conèixer i de debatre en seu parlamentària les principals eines que el Govern ha manifestat que vol desenvolupar en matèria de la societat de la informació, com és el Pla director d'infraestructures de telecomunicacions i com és també el Pla director de serveis i continguts, també anunciat pel Govern. I, finalment, com a quart aspecte, reafirmar la voluntat de poder debatre les polítiques de la societat de la informació amb els agents socials del sector a través del també tan anunciat Consell de la Societat de la Informació.

Creiem que seria bo que hi hagués un pronunciament, si més no majoritari, de la cambra envers aquest sector,

sector que entenem cada dia més transversal, almenys, respecte de polítiques generals; després ja tindrem oportunitat de discrepar o no de la seva implementació; podrem discutir de si s'assoleixen o no els objectius que ens fixem o si aquests o altres objectius són suficients o són insuficients, o si els recursos són els adequats o són insuficients.

Avui aquest debat no el podem tenir, i per això hem optat per una moció que faciliti l'entesa, almenys entre la majoria dels grups de la cambra. I és per aquest motiu que demano el posicionament favorable dels grups a aquesta Moció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rodríguez. Han presentat esmenes. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Manel Carrera.

El Sr. Carrera i Pedrol

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, defensaré les esmenes i em posicionaré, ja, en nom del Grup de Convergència i Unió, respecte a la Moció subsegüent a la interpellació sobre polítiques d'impuls de la societat de la informació a Catalunya.

Entenem que el conjunt d'iniciatives que els poders públics han d'endegar per impulsar la societat de la informació han de ser iniciatives tendents a tres aspectes globals: regulació, promoció i difusió.

Regulació en la definició de les regles del joc en les quals es mouen els actors econòmics i socials en el camp de les telecomunicacions i dels serveis vinculats a la societat de la informació.

Promoure, és a dir, potenciar l'oferta de factors necessaris o dels factors necessaris per al desenvolupament de la nova economia que comporta. I difondre, és a dir, potenciar la demanda de serveis i utilitats com, per exemple, promoure l'accés a la xarxa, la definició d'estratègies de govern en línia, les iniciatives vinculades a l'aprenentatge virtual o el comerç electrònic, etcètera.

Per tant, això, d'una manera genèrica, és el que ens proposa aquesta Moció. I, per tant, nosaltres, d'entrada, donarem suport a aquesta Moció. Moció que, ja ho ha dit el diputat del Partit Popular, era genèrica, àmplia, i que creiem que amb les nostres esmenes podem completar certs aspectes de la mateixa. Per tant, avanço ja que donarem suport a aquesta Moció.

No obstant això, com he dit, hem presentat unes esmenes que intentem que complementin diferents aspectes d'aquesta Moció, i creiem que seria important que es tinguessin en compte, perquè crec que, honestament, millorarien aquesta Moció.

En l'esmena número 1 el que es pretén és que es fomenti el creixement econòmic a partir de la introducció intensiva en el sistema productiu de les tecnologies de la informació i de la comunicació, molt especialment o molt particularment, a les petites i mitjanes empreses.

També fomentar programes que impulsin el comerç electrònic i que generin una més gran confiança als

agents socials respecte de la seguretat en la xarxa, així com la signatura electrònica o el dret dels consumidors en línia. I, com no, també, podia ser d'una altra manera, fomentar l'ocupació a través del teletreball. Aquests serien els aspectes que creiem que podem complementar en el punt 2 de la Moció.

En la segona esmena, proposem la utilització d'indicadors homogenis amb els que utilitzen els cinc països capdavanters en la introducció de la societat de la informació a Europa; és a dir, Dinamarca, Suècia, Finlàndia, Bèlgica i Holanda. I, per tant, poder comparar, d'una manera correcta, l'evolució que segueix el nostre país en aquest aspecte per poder apropar-nos al nivell... —que, segons el Govern, es proposa arribar-hi el 2008—, arribar al nivell d'introducció de les tecnologies de la informació i de la societat de la informació que tenen aquells països capdavanters a Europa; tot aprofitant, també, el fet que recentment hi ha hagut el canvi de president de l'Observatori de la Societat de la Informació, i que, doncs, podria ser una bona ocasió per modificar aquests indicadors que ens farien comparar més correctament la situació en cadascun dels països aquests respecte a Catalunya.

Quant a les altres tres esmenes, són esmenes que, òbviament, volen una major concreció en la temporalització de l'execució d'aquestes presentacions, que el senyor conseller el dia 15 de desembre en seu parlamentària, a la Comissió de la Societat de la Informació, doncs, va assegurar que, a primers de gener, el Pla director d'infraestructures, doncs, estaria presentat, i, a final de febrer, el Pla de continguts i serveis, doncs, també estaria presentat..., doncs, el que nosaltres pretenem amb aquestes esmenes és de..., en comptes de, d'una manera així poc concreta de «a la major breu possible», nosaltres el que sí donaríem o proposaríem és una data o un període de temps assumible pel Govern, com podria ser dintre d'aquest període de sessions; és a dir, abans de finals de juliol seria una bona data per a poder presentar aquests importants plans directors, tan d'infraestructures com el Pla director de serveis i continguts.

Per altra banda, quant a la presentació del Consell de la Societat de la Informació, com que ve lligat a l'aprovació de la Llei, i aquesta Llei no ha entrat encara al Parlament, hem de ser més realistes, i la proposta que faríem és que dintre d'aquest anys pogués estar presentat, aquest Consell de la Societat de la Informació, per donar temps que durant aquest temps es pogués presentar i aprovar aquesta Llei de la societat del coneixement.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats. Només esperar que el Grup proposant accepti les esmenes que hem proposat nosaltres.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Carrera. Per a presentar l'esmena signada pels tres grups que donen suport al Govern, té la paraula la il·lustre diputada senyora Teresa Serra.

La Sra. Serra i Majem

Gràcies, president. Senyor diputat, senyor Rodríguez, vostè acabava la interpellació en el Ple anterior i deia que no creia que aquesta Moció, que la Moció subsegüent, la que ha presentat avui, tingués el vistiplau dels grups que donen suport al Govern.

Doncs, escolti, li avanço que tindrà, si accepta la nostra esmena, el suport del nostre Grup. Perquè creiem que aquesta Moció va totalment en la línia de totes les actuacions que en aquesta matèria s'estan duent des del DURSI i des de tot el Govern de la Generalitat.

Ho hem comprovat amb les diferents intervencions del conseller, a la Comissió, en el darrer Ple, quan donava resposta, també, a la seva interpellació. I, amb els diferents punts que vostè presenta..., bé, per exemple, en el segon a, on posa «fomentar entre la ciutadania l'ús de les noves tecnologies en els sectors on es detecten majors reticències», destacar la xarxa de telecentres, no només la dotació que hi ha per a aquesta xarxa, sinó també pels cursos, per la formació dels dinamitzadors de la xarxa, que és l'element realment important perquè tiri endavant.

Destacar, també, els ajuts de formació en TIC als ens locals i a les associacions. Aquestes..., on hi hagi major risc d'exclusió digital per raons d'integració socio-cultural. Aquí hi ha 1 milió d'euros per al 2004, que segurament es repetirà en el 2005. Els programes Omnia, engegats amb Departament de Benestar i Família, per les zones d'especial risc de fractura digital.

Quant a les accions necessàries per motius territorials, que és el punt b, destacar la comunitat de teletreball, amb una dotació de 500.000 euros per a les zones rurals de muntanya i més allunyades dels nuclis industrials i per als ens gestors d'aquests centres.

Quant a l'Administració Oberta de Catalunya, havia fet vostè, ja, una interpellació. Esperem poder tornar a renovar el pacte parlamentari.

I, quant als punts 3 i 4 de la seva Moció, també molt en línia amb les actuacions del DURSI, que està ultimant actualment l'estratègia de la societat de la informació com a instrument integrador i coordinador de les actuacions de la Generalitat de Catalunya en matèria de foment i desenvolupament de la societat de la informació, i que integrarà el Pla director d'infraestructures de telecomunicacions i el Pla director de continguts i serveis.

El primer serà el que tindrà com a objectiu l'anàlisi de la situació de les infraestructures, de les TIC a Catalunya, amb la concreció i desenvolupament del model, la fixació de directius d'actuació i la determinació de les inversions necessàries. I el segon, el de continguts i serveis, s'integrarà en el Pla i tindrà per objecte en la matèria de continguts i serveis definir les actuacions a realitzar per al desenvolupament de les TIC.

Quant al cinquè punt, l'únic punt on hem introduït una esmena de supressió, quan es parla de crear el Consell de la Societat de la Informació, amb l'objectiu d'establir els canals de participació i diàleg. Nosaltres, en aquest moment, no creiem que sigui més important crear el Consell de la Societat de la Informació. S'està es-

tudiant..., creiem que s'ha d'estudiar quin tipus d'ens s'ha de crear: si un consell, un comitè, un grup d'experts..., que assessori i que tingui en el Govern..., i que estableixi els canals de participació i de diàleg.

En definitiva, creiem que és una moció que està en línia amb les actuacions del DURSI i del Govern. I els reitero que, si ens accepta aquesta esmena de supressió del punt 5, el nostre Grup hi votarà a favor.

Gràcies, senyor diputat. Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Serra. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre diputada senyora Teresa Aragonès.

La Sra. Aragonès i Perales

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat..., bé, el resultat ha estat desvetllat. La senyora Serra ha expressat el suport que donarem a la seva Moció. La veritat és que fa goig poder acceptar mocions i que el Parlament de Catalunya, per unanimitat, corroborei allò que el Govern està fent.

Els arguments, la senyora Serra els ha exposat prou bé. No repetiré l'acció de Govern, doncs, que ja és prou coneguda. Jo només li voldria demanar una cosa, senyor diputat, i és: no interpreti aquest «sí» a la Moció i no l'utilitzi com no s'han d'utilitzar les mocions; és a dir, de manera partidista i en contra del Govern.

És a dir, si el titular de demà o de la setmana que ve, senyor diputat, ha de ser: «El Parlament de Catalunya ha de dir al Govern el que ha de fer», escolti, així no ens entendrem... La seva moció és una moció de principis generals, que els compartim. Per tant, li diem que sí. Jo crec que d'aquesta manera és la manera de fer avançar el país, i, per tant, aquesta és la nostra posició.

Amb relació al punt que nosaltres li demanem que suprimixi, el motiu és ben simple: és prou important la creació d'un consell per a la societat del coneixement, que pensem que hauria de generar..., s'hauria de produir més debat que el que en aquests moments aquesta cambra ha tingut en compte. I, per tant, encara no sabem si és un consell merament assessor, si serà un consell regulador... Parlem-ne, amb calma, en un altre moment. I, per tant, no donem per aprovada una cosa que no sabem exactament en què consisteix.

Tindrem ocasió, al voltant dels tràmits parlamentaris que ben aviat es produiran quan el Govern ens presenti la Llei de la societat del coneixement, per a debatre totes aquestes qüestions.

Res més, i moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Aragonès. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, amb brevetat i des de l'escó, si m'ho permeten, per

manifestar la coincidència amb el que s'ha dit per part de les representants del Grup Socialista Ciutadans pel Canvi i des d'Esquerra Republicana. És a dir que el nostre Grup donarà suport a aquesta Moció subsegüent.

Però, en tot cas, hem d'aclarir una qüestió: no compartim la preocupació del seu Grup, ni compartim que bona part del sector, com vostè afirmava l'altre dia en formular la interpellació o avui mateix, que bona part del sector tingui aquesta preocupació. Jo li he de dir que..., ahir i abans d'ahir, encara –i no sé si vostè hi ha pogut estar present–, vaig assistir a les jornades que s'estan celebrant a Castelldefels en relació amb els municipis en l'era digital. Vaig tenir oportunitat de parlar amb molts representants polítics del món local i d'altres administracions i amb bona part dels representants o alguns representants d'aquest sector. I li he de dir que no em van manifestar aquesta preocupació –no van manifestar aquesta preocupació.

En tot cas, i és lògic, i tots em sembla que estem prou expectants per veure com es va materialitzant aquesta oportunitat o aquestes oportunitats a què vostè l'altre dia feia referència. Realment, les noves tecnologies de la informació i de la comunicació són una oportunitat en molts aspectes i s'han d'anar materialitzant.

I, en tot cas, estem expectants; però, en tot cas, tenim la tranquil·litat, també, de saber que aquestes actuacions són una prioritat i són considerades, com vostè demana en aquest primer punt, sector estratègic. Estem convençuts que el Govern considera sector estratègic la societat de la informació i de la comunicació. Compartim, fil per randa, bona part de les polítiques que vostè va enumerant en la Moció, i, fins i tot, li n'afegiríem d'altres; d'altres que tenim constància que s'estan tirant endavant des del Govern.

I, dit això, i pels motius que ja he dit, que els representats que m'han precedit, doncs, ja han manifestat, nosaltres els compartim, i per això donarem suport a aquesta Moció.

Res més, i moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Postigo. Senyor Rodríguez, per a pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyora Serra, potser anunciant que no creiem que els grups que donen suport al Govern votin alguna moció de l'oposició, és la forma de fer que almenys s'ho plantegin, i, d'aquesta manera, potser, aconseguir que finalment ho acabin fent, que segurament pot ser el que acabi passant.

Però, deixi'm dir-li, tant a vostè com a la diputada i al diputat d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa per Catalunya..., escoltin, la interpretació que nosaltres fem de la Moció és absolutament diferent, res a veure amb la interpretació que vostès li han donat, absolutament diferent. Fins i tot si la Moció no fos nostra, en aquests moments, estaria dubtant de quin posicionament adoptar davant d'una moció que vostès opinen el que han opinat. Tant se val, ens és igual, la nostra lectura és ab-

solutament diferent d'aquesta Moció. Nosaltres creiem, i aquesta és la nostra voluntat, que aquesta Moció el que fa és posar en evidència el que el Govern ha de fer, no el que està fent, el que ha de fer. Però tant se val aquesta apreciació, si això ha de servir per posar-nos d'acord a votar un text conjuntament i de forma favorable.

Respecte de les esmenes. Respecte de l'esmena número 1 de Convergència i Unió, la de la introducció al comerç electrònic del teletreball, no tenim absolutament cap inconvenient d'incloure-la. Respecte de la número 2, la dels indicadors, no la inclourem per possibilitar també que la Moció tiri endavant. I respecte de la 3, 4 i 5, que són aquestes presentades per Convergència i Unió, que demanen l'establiment d'un termini determinat, doncs em permetrà que no li accepti i ho entendre de seguida. Tant se val que posem terminis o no posem terminis. Si el Govern vol, ho farà, i si no vol, li haurem de recriminar que no ho fa. És igual, d'aquí a quinze dies, dos mesos o un any ho haurem de fer, com ho estem fent ara i com ho vam fer fa quinze dies respecte de compromisos que s'havien adquirit i realment no s'estan duent a terme. Per tant, entenem que introduir terminis era introduir un element de debat que era innecessari i que la voluntat del Govern, en aquest cas, imposaria allò que segurament, doncs, li acabés manant el Parlament.

Finalment, acceptem també l'esmena que presenten els grups que donen suport al Govern, en el sentit de retirar la petició de constituir el consell de la societat de la informació. Ho retirem, no perquè no considerem que sigui necessari, que sí que ho considerem, i que sí que és una d'aquelles coses que hi havia un compromís i que no s'està complint, i que és un consell que nosaltres entenem que havia de servir ja per debatre el Pla director de les infraestructures de telecomunicacions, que havia de servir ja també per debatre l'avantprojecte de llei de la societat del coneixement, i, en canvi, de la manera com es planteja, ara en aquests moments, que aquest consell es constitueixi a partir de la Llei de la societat del coneixement, entenem que deixem el que seria la participació del sector en la definició de les polítiques de la societat de la informació, apartat i al marge de la seva definició.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rodríguez. Perdoni, una pregunta, les esmenes 3, 4, 5, del Grup de Convergència, al final no he apreciat si deia que sí o que no.

El Sr. Rodríguez i Serra

La primera de Convergència...

El vicepresident primer

No, això sí, la primera...

El Sr. Rodríguez i Serra

La 2, 3, 4 i 5 no s'acceptarien.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rodríguez. (*Veus de fons.*) Senyor Carrera, m'ha demanat la paraula per quin motiu?

El Sr. Carrera i Pedrol

Per anunciar un canvi en la posició del vot, escoltades les intervencions dels diferents grups. Una vegada, doncs, escoltada la intervenció dels grups, cap era el nostre interès a donar suport a una moció que és una exaltació de la tasca de Govern i no una definició d'aquelles coses que s'han d'impulsar, com diu el títol de la mateixa interpellació; és a dir, polítiques d'impuls al Govern en temes de la societat de la informació. Per tant, vista la intervenció, que s'ha considerat com una exaltació de les polítiques que està fent actualment, nosaltres ens abstindrem en aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Carrera.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

El president

Queda clar, doncs, que s'han acceptat la primera esmena del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i, al mateix temps, l'esmena número 1 dels grups parlamentaris Socialistes, Esquerra Republicana i Iniciativa. Amb aquestes condicions, doncs, posem a votació aquesta Moció.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat aprovada per 81 vots a favor i 42 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el pagament de subvencions i ajudes als sectors agrícoles amb dificultats (tram. 302-00124/07)

El desè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la Moció subsegüent a la interpellació sobre el pagament de subvencions i ajudes als sectors agrícoles. Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula per exposar-la l'il·lustre senyor Carmel Mòdol.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, la Moció que en nom del meu Grup presento avui, aquí, és fruit de la interpellació que en l'anterior sessió d'aquesta tarda vam tindre l'honor de fer, de compartir amb el conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Amb aquella interpellació va quedar palès que el sector de l'agricultura i ramaderia de Catalunya passa, no d'ara, sinó des de fa ja molt temps, per unes situacions continuades de dificultats extremes, que d'això se'n ressent, en certa manera, la imatge del sector. Una imatge que, quan els ciutadans i ciutadanes d'aquest país la poden seguir pels mitjans de comunicació, està sempre as-

sociada a reclamacions, a queixes, a sollicitud que les seues concretes circumstàncies s'arreglin de cara al futur.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Amb aquella interpellació va quedar d'una forma clara, manifesta, i per això el fruit que ha donat en la figura de la Moció que avui presentem, que el sector tenia una problemàtica molt definida de falta de finançament, que és una problemàtica que s'hi pot posar en certa manera solució, si es generen, si es destinen més recursos des del Govern de la Generalitat, però també si s'aprofiten fins a les seues màximes conseqüències les possibilitats que ens dóna el cofinançament de la Unió Europea. I en aquest sentit el primer punt de la Moció, que insta el Govern a què, d'una forma àgil i continuada, agafi i posi a disposició del sector tots aquells recursos que els fons europeus generi.

L'altra qüestió que va quedar palesa va ser la relació entre l'Administració i els administrats. I des d'aquest punt de vista, també, el segon punt de la present Moció, en el sentit que aquesta relació ha d'estar regida per uns criteris de transparència, de dinamisme continuats, de manera que els administrats, fins i tot en els casos –per a ells suposo que insatisfactoris– que es deneguin determinats ajuts, determinades subvencions que, en base a les ordres publicades, rebin la contesta per part de l'Administració, complint la legalitat amb la diligència oportuna.

Aquesta Moció és tan sols un recordatori, un instar el Govern que se sigui especialment diligent amb aquestes mesures. En aquest sentit, donaria la Moció per defensada i cediria la paraula als membres dels grups.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Mòdol. Els grups que han presentat esmenes. En nom del Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Bertomeu.

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, amb la interpellació presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya la passada setmana, i després de les manifestacions de solidaritat amb referència a l'honorable conseller i al reconeixement de formar part d'un grup parlamentari que dóna suport al Govern, crec que era d'esperar que avui no es presentés aquesta Moció subsegüent a la interpellació. La veritat és que la interpellació i la resposta de l'honorable conseller, més que analitzar els problemes reals que actualment sofreix l'agricultura, es van limitar a presentar una disposició de bones voluntats, de futur i de crítica a la situació heretada dels exercicis anteriors, concretament en lo que fa referència al sector de l'olivera i al sector de la vinya. Només faltava que de la situació actual de la sequera també en fessin responsable l'anterior Govern.

Tots estem d'acord amb el Congrés del món rural i que aquest sigui un instrument per ajudar a augmentar el nivell de coneixement de la ciutadania i apropar-la al

món rural. Però totes aquestes bones intencions, de les quals vostès es feliciten mútuament, en principi no paralitzen cap dels problemes que tenen los nostres pagesos.

El primer apartat de la Moció, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, insta el Govern que desplegui totes les actuacions necessàries per tal d'assegurar el cofinançament de la Unió Europea a través de les línies d'ajut establertes. En la sessió de control parlamentari del dia 5 del present mes de maig, l'il·lustre diputat senyor Mòdol ja demanava a l'honorable conseller que activés els contactes a nivell estatal i europeu per actuar, si la situació així ho reclamava, amb mesures excepcionals. Lo curiós és que, en el transcurs d'aquestes dates, i d'acord amb unes manifestacions del comissari de Fons de solidaritat de Brussel·les, fetes a l'Associació Agrària de Joves Agricultors, per part del Govern central, fa dues setmanes, no s'havia tramitat ni demanat cap tipus d'ajut a la Unió Europea per paliar els efectes de la sequera que està sofrint Catalunya i la resta de l'Estat. I mentre aquí ens estem tirant «farols» en les sessions plenàries, altres països, com Portugal, que està sofrint les mateixes conseqüències de sequera que nosaltres, aprofiten els fons europeus destinats a paliar els efectes de la sequera i altres inclemències meteorològiques.

Lo senyor conseller va manifestar que, entre les mesures establertes de futur per paliar la sequera, a part d'ajuts, són necessàries noves infraestructures, i entre elles hi ha la construcció de nous regadius, cosa que no solucionarà la situació si no es posa en marxa la tan anunciada nova cultura de l'aigua i es dota aquestes infraestructures de regadiu de la corresponent aigua. Però lo curiós del tema és que l'honorable conseller Antoni Siurana preveu la construcció de nous regadius al mateix lloc on l'honorable conseller de Medi Ambient treu a informació pública la proposta d'ampliació de la Xarxa Natura 2000, i provoca una crisi de contradicció entre les conselleries espectacular. I el senyor Siurana manifesta públicament que els agricultors afectats per la ZEPA sortirien molt perjudicats. I va dir que estava en contra del procés portat a terme pel Departament de Medi Ambient, perquè ho ha fet sense dialogar abans amb la gent.

Amb la intervenció de la setmana passada vam comprovar com la seua voluntat era el diàleg i l'entesa amb lo sector agrícola i evitar la imatge de manifestacions i d'un sector que està sempre en reivindicacions. I mentre vostès fan aquesta demagogia, resulta que provoquen una sortida dels pagesos als carrers de Lleida, a manifestar-se en contra de la proposta del Govern, de l'ampliació de la Xarxa Natura 2000. O sigui, no tenen prou problemes los pagesos, sinó que els n'hem de crear de nous, i, a més, el Govern de la Generalitat es mostra dividit i manifesta contradiccions.

Per descomptat que les mesures preses pel Govern per paliar els danys causats per la sequera són positius, però també són insuficients; per exemple, qui es fa càrrec dels costos de transport de la palla i farratge? Qui es farà càrrec de les pèrdues per baixes d'ovelles per motius de la sequera en lo que correspon als efectes de la prima? Quines ajudes directes per cap de bestiar es pro-

posaran per a la compra de pinso? Quines són les ajudes a l'agricultor per aquest any 2005 en lo referent al gasoil, que en el transcurs de l'any ja portem catorze pessetes d'augment i encara no tenim cap solució a l'any 2004?

Per tant, lo Partit Popular de Catalunya hem presentat una esmena a l'apartat 2, de modificació, on instem el Govern de la Generalitat a tramitar i resoldre la totalitat de les sol·licituds d'ajut, i subvencions adreçades a les persones físiques i jurídiques incloses en els sectors agrícoles en crisi, d'acord amb els tràmits i dins dels terminis establerts en la Llei de procediment administratiu i les normes específiques de cada convocatòria d'ajuts i subvencions, de manera que no siguin només bones intencions, sinó que es doni resposta a la totalitat de peticions.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bertomeu. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Xavier Ballabriga.

El Sr. Ballabriga i Cases

Senyor president, senyores..., senyora, i senyor diputats, el nostre Grup ha presentat una esmena tècnica que fa referència al que entenem que és una errada ortogràfica, que suposem que serà acceptada, perquè diu: «On diu “desplegar totes les incoatives”, suposem que vol dir “iniciatives”», i, per tant, doncs, suposo que aquesta esmena no ha de presentar majors problemes; i dues esmenes d'addició, de les quals ens imaginem perfectament, doncs, en fi, el resultat que tindran. De fet, en haver-les plantejat com a esmenes d'addició ja estem dient, d'una manera implícita, que no estem pas en contra del que el diputat senyor Mòdol proposa. I amb això ja li avanço el sentit del nostre vot, que serà favorable amb independència de la posició que vostès prenguin en relació amb les que presentem nosaltres.

Perquè des d'una oposició mínimament coherent, nosaltres no podem pas estar en desacord amb el fet que el Govern desplegui totes les iniciatives necessàries per assegurar el cofinançament de la Unió Europea, ni, encara molt menys, que el Govern atengui puntualment les sol·licituds d'ajut de totes les persones físiques o jurídiques de sectors agrícoles en crisi. Si de cas, podríem trobar que aquesta proposta és molt genèrica, en el seu plantejament, i, en tot cas, podem trobar força xocant que aquest requeriment d'acció i de puntualitat el formulis precisament un dels grups que forma part del Govern. Però, sigui com sigui, ni la sorpresa ni la vaguetat invaliden la proposta en si mateixa, que és el que se sotmet a votació.

Ara bé, entenem que la Moció subsegüent a una interpellació sobre subvencions i ajudes als sectors agrícoles amb dificultats avui no pot passar per alt de cap de les maneres el problema de la sequera, que és un problema greu, de lamentable actualitat, i transversal a tots els sectors. I, per tant, cal que la Moció que s'aprovi s'hi refereixi de manera expressa.

Les pluges caigudes els darrers dies, per desgràcia, no han pogut alterar el balanç de pèrdues enormes que ja s'havien produït en sectors com els herbacis, l'olivera, oví i cabrum, l'apícola, etcètera, que ja han estat prou esmentats.

I les mesures que va anunciar el conseller Siurana en la seva compareixença davant la Comissió, a petició del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, les que va anunciar en aquell moment, les que coneixem, són necessàries, són positives, ho vam dir aleshores, però clarament són insuficients. Són clarament insuficients per afrontar el problema que tenim al davant.

Clar, fer més flexible el règim de retirada de terres, o autoritzar la pastura en les zones de retirada, o eximir l'obligació d'assumir la floració, doncs, per poder acceptar el pagament dels ajuts de la PAC, o avançar aquests pagaments a l'1 de setembre són mesures indiscutiblement positives però que, sens dubte, queden curtes a l'hora de neutralitzar l'impacte negatiu sobre l'economia de les explotacions afectades i del món rural que les envolta.

És per aquest motiu que la nostra esmena fonamental –en presentem dues– el que planteja és que, amb cofinançament europeu o sense, el Govern aprovi un pla integral que, a més de les mesures que ja es contemplen, estableixi ajuts directes a fons perdut que cobreixin la major part dels danys soferts, per tal que cap explotació agrària hagi de plegar com a conseqüència d'aquest desastre climàtic.

En una altra proposem que el Govern de la Generalitat es sumi a una demanda que ja ha formulat el Parlament Europeu a la Comissió en el sentit que s'apliquin fons de solidaritat per a aquest objectiu.

Les nostres esmenes, per tant, concorden exactament amb l'esperit de la Interpellació i la Moció que ha plantejat el diputat senyor Mòdol, en nom del Grup d'Esquerra Republicana; concorden amb la resolució que va aprovar el Parlament Europeu el passat 12 de maig, i també concorden amb les directrius comunitàries en matèria d'ajuts estatals al sector agrari.

Vostès saben que quan s'ha produït un desastre natural la Comissió autoritza el pagament d'ajuts, d'indemnitzacions que arribin fins al 100 per cent dels danys, i que aquests ajuts són compatibles, d'altra banda, amb les assegurances agràries, són compatibles amb les assegurances agràries, amb l'única limitació, lògica, d'altra banda, que, de l'import total de l'ajut, se'n descomptarà l'import percebut, doncs, com a indemnització de l'assegurança.

Per tant, ens sembla que, donada la gravetat del problema, donada la justícia i la lògica de la proposta, i el seu encaix tant en la normativa comunitària com en les directrius estatals..., demanem el vot a favor de les esmenes que hem presentat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ballabriga. En nom dels tres grups que directament donen suport al Govern, té la paraula per

presentar la seva esmena l'illustre diputat senyor Juanma Jaime.

El Sr. Jaime Ortea

Gràcies, honorable president. Il·lustres senyors, senyores diputades, abans de parlar de l'esmena que presenta el meu Grup, i que també suposo que intervindeu amb la resta de grups parlamentaris que signen l'esmena, m'agradaria parlar i també recordar en aquesta cambra no tan sols la Moció, que l'ha comentat perfectament el diputat proponent, sinó del sentit de la interpellació que va donar fruit en aquesta Moció.

Primer, a part de la qüestió de la sequera, que ha comentat l'illustre senyor diputat Bertomeu, sobretot del tema de la situació de l'olivera, fruit de les gelades del 2001 i també de la situació de crisi del sector vitivinícola. Si no ho recordo malament, aquest era el sentit específic de què feia esment l'illustre diputat Carmel Mòdol en la seva interpellació.

No parlaré de la sequera perquè aquest Parlament ja va parlar la setmana passada en comissió parlamentària a bastament sobre la situació i les possibles solucions que està posant en marxa el Departament, però permetin-me, il·lustres senyors i senyores diputades, que parli i que tingui en consideració la tasca que ha fet el Parlament en el sentit de la interpellació que abans es presentava i que ha donat fruit en aquesta Moció.

Hem parlat de l'olivera, del sector vitivinícola..., i el nostre Grup Parlamentari considera que aquest Parlament i la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca ja n'han parlat a bastament. N'ha parlat a bastament, han comparegut l'honorable conseller, el president de l'Incavi, el director general; hem presentat i hem fet els deures, els grups parlamentaris que donem suport al Govern i els que estan a l'oposició, presentant interpellacions, presentant proposicions no de llei, aprovant resolucions i mocions que han presentat tant grups que donen suport al Govern, com ara suposo que s'aprovarà aquesta Moció, com grups que estan a l'oposició, en la Moció a què em referia, que va presentar CiU, l'illustre diputat senyor Ballabriga.

És per això que el nostre Grup Parlamentari considera que hi ha massa tasca o massa paper legislatiu que avala la tasca del Departament. És per això que nosaltres considerem que aquesta Moció és important però hi afegim una esmena que concreta una mica més o que dóna una mica més de reforç a la tasca que està desenvolupant el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, comunicant els expedients i les resolucions dels expedients quan vam presentar la Proposició no de llei conjunta l'estiu passat els grups que hi donàvem suport.

Però permetin-me, senyors i senyores diputades, que faci una reflexió. Les gelades del 2001, el que uns van prometre i van generar expectatives al territori, altres, en aquest cas el Govern de Catalunya, ho estan resolent. I el que és més important, que no ho estem resolent simplement amb mocions i proposicions no de llei, sinó amb la tasca del Govern, que és el fi d'aquest Parlament, impulsar la tasca de Govern i controlar aquesta tasca.

L'esmena que presentem és una esmena reiterativa de la línia que està engegant el Departament i que ja està fent.

Un dia un diputat d'aquesta cambra, precisament del Grup de Convergència i Unió, em va ensenyar una tècnica parlamentària, la passada legislatura, que era la tècnica del filibusterisme, que s'hi ha apropiat molt l'illustre diputat del Partit Popular.

Però amb la vènia de l'honorable president del Parlament, permeti'm que faci una mica de tècnica filibusterista en aquest faristol, i que parli no de l'esmena sinó de la responsabilitat.

Per al nostre Grup Parlamentari la responsabilitat és un element indispensable i és el seu deure complir-la. La responsabilitat és una obligació moral i, fins i tot, també legal, com està fent el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. La responsabilitat és un signe de maduresa perquè complir una obligació generalment no és agradable, perquè també implica un esforç i un cost.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

La responsabilitat ha de ser també estable. Tothom pot tolerar la irresponsabilitat ocasional, però no que aquesta sigui durant molt de temps, i respecte al tema de les gelades, ja fa massa temps que en parlem en aquesta cambra.

És per això que demanem al Grup proponent que accepti la nostra esmena.

Gràcies, honorable president, il·lustres senyors i senyores diputades.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president; brevíssimament. Només tenint en compte que ara és el torn de posicionament davant d'aquesta Moció, i centrant-me ben bé en el contingut dels dos punts, he de dir que, evidentment, nosaltres hi votarem favorablement, perquè, doncs, és lògic que el que volem és que es despleguin les actuacions necessàries per assegurar el cofinançament de la Unió Europea en aquelles línies de subvenció i que s'atenguin puntualment les sol·licituds d'ajuts.

I, per tant, doncs, no tenim res més a dir que donem suport o que recolzem aquesta Moció d'Esquerra Republicana.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, per pronunciar-se sobre les esmenes, l'illustre senyor Carmel Mòdol.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, abans de ser jo mateix diputat d'aquesta cambra, durant

molts anys enrere m'he anat relacionant de forma continuada amb el sector que avui ens ocupa, amb el sector agrícola i ramader, de forma més concreta.

Durant tots aquests anys, la veritat és que amb totes i cada una de les expressions de la relació continuada amb aquest sector ha anat sortint la mateixa constant: «Tenim problemes, tenim problemes, tenim problemes...» Han passat molts anys; porta també l'actual Govern un any i mig, aproximadament, de gestió governamental, i la dinàmica continua. Òbviament, en un any i mig no es pot canviar les coses.

El sentit de la meua interpellació i el sentit d'aquesta Moció —els ho puc confessar— és, en certa manera, instrumental, per recordar a aquesta cambra que el sector agrari, el sector del món rural necessita una atenció específica; que s'hi ha de començar a donar més sentit en els propers pressupostos de la Generalitat; que l'Administració de Catalunya ha de ser especialment amatent amb aquest sector; que s'han de corregir dèficits del passat, i que, en certa manera, conjuntament, també aquesta cambra ha de canviar el seu model de relació amb el món rural.

I dintre d'aquest funció pròpia del parlamentari, recordar en certa manera que el fet, que pot semblar xocant, que un diputat d'un grup que doni suport al Govern presenti una moció no és res més que fer ús de la condició de parlamentari, de parlamentari territorial, en aquest cas, també, per recordar al Govern, lleialment, que s'han de fer les coses ben fetes.

El mateix president Maragall deia que aquesta Administració havia de ser la de la transparència i la proximitat. «Aquestes són les nostres vies i aquestes són les nostres maneres», va dir. I jo amb aquesta Moció també he pretès recordar que el model de relació amb el món rural ha de canviar.

En aquest sentit, com que la Moció era per aquesta qüestió, no puc acceptar les esmenes que ha proposat el senyor Ballabriga, la 2 i la 3; la 1, que és tècnica, sí, perquè és lògic, és un error de picatge en certa manera. No puc acceptar les altres dues; tot i compartir la seva inquietud per aquesta qüestió, i sabent que el Departament d'Agricultura hi està actuant, no puc permetre que la Moció sigui un sac on hi vagi cabent tot, tot i que, com li dic, compartim aquestes...

Per tant, les esmenes 2 i 3 les rebutjaríem; de la mateixa manera que rebutjaria l'esmena del Grup del Partit Popular, perquè l'esmena que ha defensat el senyor Juanma Jaime en certa manera poleix el que volíem dir en el segon punt de la nostra Moció.

Per tant, acceptaríem la correcció de l'esmena 1, en aquest sentit, que també la feia el senyor Jaime, i el punt 2 de l'esmena que ha presentat el tripartit.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Perdoni..., perdoni, senyor Mòdol, un segon... Senyor Mòdol... (*Remor de veus.*) Senyor Mòdol! M'està dient que accepta l'esmena del Grup Parlamentari del Partit Popular?

El Sr. Mòdol i Bresolí

Aquesta no...

El president

No. Per tant, accepta la del Grup Parlamentari de Convergència i Unió? (*Veus de fons.*) La 1 i les dues dels tres grups que donen suport al Govern.

(*Pausa llarga.*)

S'ha acceptat, doncs, l'esmena número 1, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i les dues esmenes presentades pels grups parlamentaris Socialistes, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds.

No hi ha cap mena de votació separada. Per tant, posem a votació la Moció.

Comença la votació.

(*Pausa.*)

Aquesta Moció ha estat aprovada per 105 vots a favor i 12 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la formació contínua en empreses (Forcem) (tram. 302-00125/07)

L'onzè punt de l'ordre del dia és el debat i votació i de la Moció subsegüent a la interpellació sobre la formació contínua en empreses (Forcem). Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula, per a la seva exposició, l'honorable senyor Antoni Fernández i Teixidó.

(*Pausa.*)

Senyor Fernández i Teixidó, té la paraula.

El Sr. Fernández i Teixidó

Senyor president, senyores i senyors diputats, Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre formació contínua en empreses (Forcem). Primer els fets, després l'opinió i després la nostra posició al debat del Congrés dels Diputats.

Els fets: 19 de maig, Congrés dels Diputats, es vota la convalidació del Reial decret llei, convalidació que vàrem tenir l'oportunitat de discutir aquí, amb l'objectiu que no prosperés el que finalment acabaria prosperant, com ara els explicaré a continuació, al Congrés dels Diputats. Vots: 292 vots a favor de la convalidació, 21 vots en contra, 5 abstencions. És a dir, el que es votava era la convalidació del Reial decret. Vots a favor, 292; vots en contra, 21.

En aquell debat, Convergència i Unió va proposar que es tramités el Reial decret com a Projecte de Llei, amb la voluntat que poguéssim tenir l'oportunitat de discutir més d'aquestes coses tan interessants. Votació: vots a favor, 28; vots en contra, 290; abstencions, 1. Gruix d'aquest vot: Partit Socialista, Partit Popular. Sorpresa en el vot en contra: Convergència i Unió, Esquerra Republicana, Iniciativa per Catalunya, Izquierda Unida. La vida és així.

Ho tornem a repetir. Vot a favor d'aquesta convalidació del Reial decret: Partit Popular, Partit Socialista Obrer Espanyol; vot en contra: Iniciativa per Catalunya, Izquierda Unida, Esquerra Republicana i Convergència i Unió. La qual cosa, breument –breument–, hauria de dir el següent: que, d'alguna manera, el debat que varem tenir en aquesta cambra un no té cap aspiració de pensar que influís en el vot finalment a Madrid.

Però els fets són aquests. Es discuteix a Madrid la convalidació i s'arriba, per part d'aquests tres grups, a la següent conclusió: u, no hi ha aplicació directa de les sentències del Tribunal Constitucional, de manera que tots els fons del Forcem no vénen a Catalunya –primera qüestió–; segona qüestió, el model que definitivament impulsa el Partit Socialista Obrer Espanyol és el model del Partit Popular, malgrat que algun conseller ho negui emfàticament amb bona intenció, però emfàticament, és el mateix model, i això explica que el Partit Popular i el Partit Socialista Obrer Espanyol votin junts al Parlament espanyol. I, en tota la resta, poden vostès cantar missa, que es veu que..., sap vostè que és un tema molt de moda, això.

Per tant, PP i PSOE amb un mateix disseny, a saber: el vot en contra de la posició de Convergència, que era «tramitem això com un projecte de llei». Per què? Doncs, senzillament, el Partit Popular, des del primer moment, ha estat en línia: com, això d'aplicar les sentències del Tribunal Constitucional? –això, ja ens ho recordava el president Aznar–, si veritablement aquest era un tema que depenia directament del Govern de l'Estat! I li dèiem nosaltres –recordi-ho senyor Sirera, com a representant del Partit Popular–, li recordàvem al president Aznar que les sentències del Tribunal Constitucional més aviat s'aplicaven que s'interpretaven. I el Partit Socialista també els fa bons. I finalment ens trobem amb la mateixa dinàmica, a saber: que justament aquests fons no arriben a Catalunya, arriben gradualment –com ho explicava l'altre dia el Conseller Rañé–, la convalidació procedeix endavant.

Però alguna cosa hem fet al respecte, i resulta que, per una vegada, els republicans i la gent d'Iniciativa per Catalunya - Izquierda Unida es comporten coherentment, ve-t'ho aquí, i voten en contra del Partit Socialista i del Partit Popular a la convalidació del Reial decret. I això, suposo que cap diputat ni cap diputada després ens dirà el contrari, és així.

Què hem fet nosaltres? Hem presentat una moció que té dos punts. Un, refermem el principi de suport en l'àmbit de la negociació amb el Govern central per part del Govern de Catalunya per a l'aplicació de les sentències del Tribunal Constitucional, una vegada més. I dos, diem: anem a veure si podem aplicar aquesta coherència, malgrat que queda confirmada directament en la Moció que ja tindrà un valor només testimonial, perquè, en definitiva, s'actui en la línia que no es convalidi el Reial decret. I això és tot: primer punt, segon punt. Primer punt: suport; segon punt..., etcètera.

I ara m'agradarà veure, una miqueta, l'opinió dels republicans i de la gent d'Iniciativa en aquest debat. A veure si aconseguirem, francament, haver votat Partit Socialista i Partit Popular junts a Madrid contra les sentències del Tribunal Constitucional, contra els interessos de

Catalunya, per un model de la formació que no s'aplica ni per a les petites ni per les mitjanes empreses de manera efectiva, i veurem què és el que ens diuen avui, en aquest debat tan interessant, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya, que no caldrà que els recordi que allà varen votar amb Convergència i Unió contra...

El president

Senyor Fernández Teixidó...

El Sr. Fernández i Teixidó

...convalidació. I acabo, acabo dient-li el següent; això, ho enllestim de la següent manera: nosaltres hem demanat que el Consell Consultiu ens digui si estem en el cert o no respecte a la interposició de recurs del Constitucional; si ens diu que sí, ho farem, si ens diu que no, no ho farem, i si ho fem voldrem comptar, si més no, amb la majoria de grups parlamentaris, si és possible amb el PSC –fàcil, no ho serà–, però amb Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya, per poder anar a defensar el que són els drets de Catalunya quan el Tribunal es pronuncia...

El president

Senyor Fernández Teixidó...

El Sr. Fernández Teixidó

Acabo, president... En defensa de la formació dels treballadors i les treballadores de les petites i mitjanes empreses de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El president

Han presentat esmenes els grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana, Iniciativa per Catalunya Verds, i té la paraula, en primer lloc, la il·lustre senyora Núria Segú.

La Sra. Segú i Ferré

Gràcies, senyor president. En nom dels grups que han presentat les esmenes i que donen suport al Govern, faria, en primer lloc, la defensa de les esmenes presentades, i després passaria a fer el posicionament del meu Grup respecte a la Moció.

Hem presentat dues esmenes. La primera, al primer punt de la Moció, bàsicament perquè coincidim –i el Govern també ho ha reiterat en aquesta cambra– en la necessitat..., millor dit, no en la necessitat, en l'obligació, per part del Govern de l'Estat, de fer efectiu el compliment de les sentències del Tribunal Constitucional. Jo no m'allargaré amb tot el seguit de gestions i declaracions i en el fet de mantenir el recurs d'anticonstitucionalitat que ha fet el Govern de Catalunya respecte a aquesta qüestió, per una qüestió de temps, però sí que vull centrar-me en el contingut de l'esmena, bàsicament perquè aquesta esmena creiem que el que fa és completar i millorar el text del primer punt de la Moció presentada, en la línia que, per una banda, reitera aquesta voluntat que he expressat anteriorment; per altra banda, diu com el Govern i els grups que donen suport al Go-

vern pensen que s'ha de concretar aquesta voluntat: per una banda, que es gestionin els recursos corresponents als programes sectorials, intersectorials i accions complementàries, i per altra banda –i en això voldria l'atenció del diputat de Convergència i Unió–, perquè introduïm com a qüestió més «novedosa» –i que de fet va sortir ja en la interpellació anterior a aquesta Moció– el fet que des de Catalunya es puguin fer el seguiment i el control dels recursos destinats a les bonificacions per a la formació que realitzen les empreses ubicades a Catalunya.

Per tant, en aquesta línia, entenen que aquesta esmena pot contribuir a concretar encara més com s'ha de plasmar aquest nou model, que crec que tots defensem, de la gestió del Forcem.

Per altra banda, pel que respecta al punt 2 de la Moció, la nostra proposta és una esmena de supressió, bàsicament perquè entenem que és del tot impossible que es compleixi el que demana el punt de la Moció, per una qüestió de temps.

Respecte al posicionament del nostre Grup a la Moció, voldria esmentar i no repetir, en aquest cas, els avenços que ja s'han exposat reiteradament en aquesta cambra, no solament en la interpellació que precedeix aquesta Moció, sinó en altres interpellacions substanciades en aquesta cambra, els avenços que s'han fet i que nosaltres creiem que cal reconèixer. Alhora, dir també i constatar que cal continuar i que és necessari un canvi de model, que encara no s'ha produït. Nosaltres no tenim cap recança a esmentar-ho i a proclamar-ho.

Ara, nosaltres entenem que sí que s'han obtingut resultats econòmics, però no en tenim prou. Abans potser sí, eren suficients, resultats econòmics. Nosaltres creiem que no, que no són suficients més diners o més recursos, sinó que cal un canvi. I com pensem que s'ha de fer aquest canvi pel que respecta a la formació contínua en empreses? Cal una nova regularització de la gestió dels fons de formació «que respecti els pronunciaments del Tribunal Constitucional i que estableixi el marc en què les comunitats autònomes amb competències en aquesta matèria realitzin la gestió d'aquests fons». I això, textualment, que acabo de llegir és una de les resolucions del darrer debat de l'*Estado de la nación*, aprovada; per tant, en aquest cas, coincidència, entenem, amb el que nosaltres, el Govern de Catalunya, volem i el que han expressat el Congrés dels Diputats i els grups que donen suport al Congrés dels Diputats al Govern de l'Estat. Per tant, des d'aquest punt vista, jo, núvols negres, forats negres, no els veig; veig un camí clar per on hem d'anar. Per tant, aquesta visió apocalíptica que té el senyor Fernández Teixidó, jo no la puc tenir, bàsicament, en aquesta línia.

Per altra banda, respecte al segon punt de la Moció, nosaltres, dir que, si no s'accepta l'esmena, indubtablement hi votarem en contra. Perquè el Decret ja ha estat convalidat i perquè, quan vostè va presentar aquest punt, ja ho sabia, ja sabia que demanava quelcom que era impossible que fos una realitat. Llavors, l'única pregunta que tinc jo és: per què el va presentar? Per què el va presentar? Per dir que ho ha presentat vostè aquí?, per generar una notícia? Jo..., aquest és un interrogant. Per poder dir segurament el que ha dit abans, que

el PSOE i el PP defensem un mateix model que va en contra dels interessos de Catalunya..., tots ens han confabulat contra els interessos de Catalunya pel que fa als fons de formació contínua? Jo ja li he demostrat que no, que hi ha una resolució del Debate del Estado de la Nación que diu el que ha defensat el Govern de Catalunya i el que vostè també defensa. Per tant, no li veig la raó, en aquest cas, de donar suport en aquest punt. I per aquest motiu nosaltres no donaríem, en aquest cas, suport al punt.

Quan el senyor diputat es pronunciï respecte a l'acceptació o no de la primera esmena també, doncs, ens posicionarem.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies, senyor president. Bé, en tot cas, ja la senyora Núria Segú, senyors diputats, senyores diputades, ha fet el posicionament respecte a les esmenes presentades i, per tant, nosaltres només farem el posicionament respecte a la Moció presentada. De fet, jo crec que ningú dubta, senyor Teixidó, que hi ha una voluntat de consens i d'avenç, precisament, en aquest àmbit, que possiblement té raó vostè, que en el moment en què va presentar l'altra Moció podríem haver aprovat alguna moció en aquesta cambra de suport..., que mostrés aquesta unitat d'acció que avui amb les esmenes presentades volem mostrar, però que, en tot cas, clar, nosaltres fem confiança al Govern i, a més a més, som conscients que s'han fet una sèrie de gestions, des de llavors fins ara, que llavors ja li anunciàvem i, de fet, vostè va presentar la Moció, precisament, quan s'iniciaven aquestes gestions. I, per tant, nosaltres el que preteníem era, precisament, donar plena legitimitat al Govern per seguir en aquestes gestions, en aquesta negociació davant del Govern de l'Estat.

És evident també que el Govern ha reiterat en nombroses ocasions la seva posició respecte al compliment de les sentències del Tribunal Constitucional, respecte al Forcem, i que el Govern de la Generalitat no ha deixat mai de vetllar pel compliment d'aquestes sentències, de la gestió dels fons de formació contínua. I que, a més a més, ha fet una sèrie de gestions, com li deia, des dels contactes amb el Ministeri de Treball i Afers Socials, tant amb trobades amb el ministre com també per via escrita, com una declaració conjunta sobre la transferència d'aquest fons, precisament, amb Comissions, UGT, Pimec, Cepyme i Foment. És a dir, ha mostrat clarament i de forma pública la voluntat d'aquest Govern per funcionar..., tenir un suport social ampli de cara a aconseguir la transferència d'aquests fons, i el manteniment del recurs d'inconstitucionalitat, per part del Govern de la Generalitat, interposat al Reial Decret.

Per tant, pensem que ja s'ha mostrat de forma pública, notòria, l'aposta d'aquest Govern per seguir en la línia que vostè apunta. I, per tant, nosaltres, evidentment,

votarem a favor del primer punt, si s'accepta l'esmena, i nosaltres som plenament coherents, és a dir, nosaltres no votem una cosa aquí i una altra a Madrid, simplement no votàrem... Aquest segon punt és una cosa que ja està votada, és un tema que nosaltres pensem que ja hem mostrat allà on s'ha demostrat el rebuig a això i, precisament, nosaltres els interessos del país, és evident, nosaltres també tenim els mateixos interessos però també el Govern, com li deia, ha demostrat que els seus interessos també són els interessos del país. És a dir, el Govern de la Generalitat és al darrere dels interessos d'aquest país, de defensar els interessos de Catalunya i, precisament, hi ha tota una sèrie d'accions, com deia, iniciades i en marxa.

I, per tant, pensem que si vostè tingués a bé d'acceptar l'esmena que li proposem, doncs, seria una mostra, precisament, d'aquesta voluntat de consens, d'aquesta unitat d'acció de tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra, precisament, per avançar..., o dels grups parlamentaris d'aquesta cambra, precisament, per mostrar aquest reclam que fem al Govern de l'Estat, precisament, en el sentit que apunta l'esmena i que apunta la Moció, i de seguir avançant en la transferència, tot i que és evident que s'han fet uns petits avenços, seguir en l'avenç de la transferència però, sobretot, el compliment de les sentències del Tribunal Constitucional respecte als fons de formació contínua.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president, des de l'escó estant, per anunciar que, òbviament, senyor Fernández Teixidó, nosaltres votarem a favor del primer punt d'aquesta Moció perquè, òbviament, no podem oposar-nos-hi, ni ens oposem que es compleixin les sentències, no només del Tribunal Constitucional sinó de tots els tribunals de Justícia, no? I, per tant, nosaltres donarem suport a aquest primer punt de la segona Moció.

I pel que fa referència al segon punt d'aquesta Moció, crec que de la seva intervenció he interpretat que vostè pressuposa que nosaltres hi votarem en contra, i «va a ser que no» —«va a ser que no». I, per tant, nosaltres en això no votarem com el Grup Socialista al Congrés dels Diputats aquí i, per tant, senyor Fernández Teixidó, donarem suport al segon punt d'aquesta Moció que, òbviament, el que fa és donar més competències, donar les competències que el nostre Govern, que la Generalitat de Catalunya, té reconeguts.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'il·lustre senyor Jordi Miralles.

El Sr. Miralles i Conte

Bé, tres qüestions. Crec que hi ha una coincidència a partir del debat que es va produir, més enllà d'algunes paraules que el senyor Teixidó va dir, de les decències o indecències... Bé, en tot cas, en repassar els textos són sobreres. Crec que hi ha una coincidència, em sembla també del Partit Popular, de tots els grups de la cambra, que el Tribunal Constitucional té unes sentències que s'han de complir. Per tant, jo crec que això és rellevant i destacable.

La segona qüestió és que tots, jo crec que tots quan ens preparem les intervencions ens llegim, perquè el senyor Fernández Teixidó m'ha donat la part final de la votació, del conjunt de les intervencions dels diputats i diputades que es van expressar en el Congrés dels Diputats. I crec que més enllà de la votació, que sens dubte és significativa, jo crec que és destacable, almenys, el que el nostre Grup Parlamentari va plantejar.

Primer, que encara s'està en un subsistema de formació contínua del Govern anterior, i algú el va proposar, algú el va defensar, algú el va votar, però algú també acompanyava aquest Govern. Per tant, hi ha qüestions que tenen a veure, més enllà d'alguns plantejaments parcials, amb una filosofia que té a veure amb allò que vostè mateix deia, que a vegades poden produir-se contradiccions, i el món n'és ple, i en política també. Per tant, en aquest sentit, no ens ha d'estranyar, simplement hem de veure per què, a què respon i analitzar que en aquest punt no hi estaven d'acord; en altres punts ho podien acompanyar al Govern anterior. Per tant, d'un sistema anterior que no està aprofitant totes les seves potencialitats.

Segon, que hi ha poca implicació encara, i això per a Catalunya és molt important, del que està funcionant, eh? Del que està funcionant... Ens agradi poc, i creiem que s'han d'aplicar les sentències del Constitucional. És que encara hi ha poca implicació de les petites i mitjanes empreses. Per tant, segona cosa destacable.

Tercer, que els canvis que s'apunten i l'acord que es presentava és insuficient. Per tant, s'ha d'avançar.

I la quarta qüestió, hi insisteixo, a banda, molt important, de la sentència del Constitucional, és que cal que per a la gestió d'aquesta formació hi hagi una participació rellevant dels treballadors i de les treballadores en el marc de l'empresa. Dir que també pot suposar una contradicció, i és que aquest decret llei ha portat un pas previ a nivell d'Estat amb una complicitat i amb un acord important amb els sindicats, cosa que a vegades..., d'allà, d'allà..., sí, sí, d'allà. Coses que a vegades diem que fa falta un diàleg social també comporta a vegades contradiccions, perquè aquesta matèria, com sabem bé, té implicacions molt importants en el terreny econòmic i de les implicacions socials.

Per tant, estem d'acord que s'han d'aplicar les sentències del Constitucional, veiem insuficient el que s'està tirant endavant i, en aquest sentit, doncs, així ho hem manifestat. I, la tercera cosa, el senyor Teixidó ho ha dit en diverses intervencions, i jo així ho he fet també meu, que el diàleg ha de permetre acords. I en aquest sentit crec que és important que a banda que hi puguin haver-hi les obres completes del senyor Fernández Teixidó

sobre el tema del Forcem, ara ho acompanyi una esmena que puguem votar tots conjuntament.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el senyor Antoni Fernández Teixidó per pronunciar-se sobre les esmenes.

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, senyor president. Breument. Diputada, segur, de veritat, ens convé molt tenir un mínim de rigor parlamentari; ningú ha parlat de catastrofisme ni cap apocalipsi, però de cap. És que si vostè sentís la meua intervenció, no hi ha ni la més mínima referència a cap situació. Si no es parla de cap situació, com es pot parlar d'apocalipsi? S'ha d'escollar, tenim un rigor parlamentari mínim, i veurà vostè com no ha parlat ningú de catàstrofes. N'hi han..., així, però no n'hi he parlat. Per tant, ens ho estalviem.

Dos. Respecte a la intervenció de la senyora Porta. Senyora Porta, si em permet, ho enllestim ràpid, i ens serveix, a més, per mantenir el segon punt de la Moció. Un argument tan senzill com: coincidència perillosa entre la postura del Partit Socialista Obrer Espanyol i el Partit Popular, en aquest sentit. Però el que és deslleial en aquest cas és el PSOE, que vol mantenir el model del Govern anterior i ni tan sols dóna la possibilitat de tramitar una proposició no de llei. Qui ho ha dit això? Deu ser un convergent? (*Rialles.*) No, és un republicà, és el diputat Tardà, que, justament, quan surt del debat, el republicà agafa i diu: «Coincidència PP-PSOE, deslleialtat del PSOE perquè el que no hi entra és el model.» Senyora diputada, amb tot el respecte, a casa meua a això se li diu incoherència absoluta. Vostè mantindrà la coherència aquí, però crec que se sent membre d'un partit polític i se sent, si més no, amb el desig de callar i aquí diguin vostès les mateixes coses. Perquè predicar aquí una cosa i predicar-ne una altra a Madrid..., diputada, ben bé no ho està del tot. I li ho faig només des del punt de vista d'una precisió, no l'acuso de res, sinó que vostè tingui en compte què s'ha dit allà i què es diu aquí.

Tres, al Partit Popular. No sap com li agraeixo, diputat Sirera, que vostè sigui capaç de ser coherent aquí. Si aconseguíssim recomanar als populars allà que siguin coherents allà..., però jo, missions impossibles, a vostè, diputat, no les hi demanaré. Saludo que vostè estigui a favor d'aquí, que siguin incoherents els d'allà, aquí són coherents aquests, són incoherents allà. Això és una festa diputat! (*Rialles.*) Això és una festa inacceptable! No passa absolutament res!

I el senyor president ara es deu estar pensant que quan ens posicionarem respecte l'esmena. Gràcies, senyor president...

El president

Més que res perquè li queden trenta segons, senyor diputat.

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, senyor president. Només per dir una cosa, senyor Miralles, els sindicats a Espanya: Comissions Obreres i UGT a Espanya no estan a favor del mateix plantejament que els sindicats tenen aquí. Pregunti al senyor Coscubiela i pregunti al senyor Álvarez, aquí defensen una cosa i a Madrid en defensen una altra. Política de coherència, faltaria més! (*Remor de veus.*)

Senyor president, acabem! Primer punt... (*Algú diu: «L'únic coherent sóc jo...» Rialles.*) No, això el senyor Roma ho deia ben clar...

El president

Senyor Fernández Teixidó, se li ha acabat el temps.

El Sr. Fernández i Teixidó

Acabem ara mateix, senyor president... Això és coherència plena, aquí, allà i a tot arreu, així ens va! (*Remor de veus.*) Acceptem... No, ens va el país, segur; no a nosaltres, que estem a l'oposició, li va al país com li va... (*Remor de veus.*)

El president

Senyor Fernández Teixidó...

El Sr. Fernández i Teixidó

Acabem, senyor president, dient que acceptarem el primer punt amb l'esmena que plantegen perquè ens permet dir conjuntament, amb aquest esperit que vostè reclamava a tots, la mateixa cosa. I mantindrem, per coherència, el segon punt de la Moció, que vostè votarà a favor, senyor diputat.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè.

(*Pausa llarga.*)

Posarem, doncs, a votació, aquesta Moció, havent-se acceptat l'esmena número 1 i no la número 2. I s'ha demanat votació separada. Per tant, votarem, en primer lloc, el punt primer de la Moció.

Comença la votació.

Aquest punt de la Moció ha estat aprovat per unanimitat dels presents, 115 vots a favor.

Posem seguidament a votació el segon punt de la Moció.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 46 vots a favor i 68 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de cooperació (tram. 302-00126/07)

El dotzè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la Moció subsegüent a la interpellació sobre la política de cooperació. Presentada pel Grup Parlamentari

d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula per exposar-la la il·lustre senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president, i de forma alta, clara i breu intentaré explicar els motius per presentar aquesta Moció subsegüent a la interpellació que vàrem fer fa quinze dies al conseller de Governació i que esperem, ja que està feta amb la intenció de millorar la política de cooperació del país, que tingui el suport de la resta de grups, i que segueixi així, també, la tradició que en política de cooperació al desenvolupament i en allò que fa referència al suport al desenvolupament i a la cooperació els grups puguem treballar unànimement, amb certa unanimitat o amb cert consens.

En tot cas, la Moció planteja dos punts molt diferenciats. Un, que és plantejar-nos, davant la revisió del Pla director, que el Parlament ha de continuar..., o hi ha de tenir un paper rellevant, i dos, que el Govern intensifiqui, a través de l'Agència Catalana de Cooperació, els mecanismes de coordinació interna que facin més efectiva aquesta política de cooperació.

Amb relació al primer punt, la nostra intenció, la voluntat de la Moció, era, sobretot, com he dit, que el Parlament, ja que de forma unànime ha treballat tant en l'elaboració de la Llei catalana de cooperació com en l'aprovació d'un pla director, ara que s'ha de revisar, sigui, doncs, també protagonista d'aquesta revisió i aprofundeixi la delimitació d'objectius, de criteris, i determini molt més quina ha de ser aquesta política de cooperació sense deixar marge a l'arbitrarietat. És a dir, fer d'aquest Pla director un instrument molt més operatiu, molt més acotat i realista i molt més fixat a les demandes de les mateixes entitats catalanes, però també a les necessitats que el panorama internacional ofereix.

Per fer-ho evident, jo no em volia estar de contextualitzar una mica aquest element i recordar i compartir amb els portaveus de la Comissió de Cooperació moltes de les experiències que recentment, i la darrera, avui mateix, hem tingut o anem rebent. Constantment, des de diferents col·lectius, i a vegades des de diferents països, hi ha demandes sobre la política de cooperació catalana. Vàrem sentir la compareixença de la gent de la Taula Catalana per Colòmbia, que fa una feina excel·lent, com a societat catalana, en el procés de postconflicte a Colòmbia, com es va demostrar en la darrera reunió de Cartagena. Hi ha un acord unànim de tots els grups per incloure el Sàhara en aquest Pla director, i no vull deixar de recordar que avui, de nou, hi ha una concentració davant del consolat del Marroc per protestar sobre la política i la violació dels drets humans als territoris ocupats. I, a més a més, avui mateix, com a portaveus de la Comissió d'Exteriors, hem rebut representants del Govern de Bòsnia - Hercegovina, que reclama també atenció per a aquest país en els Balcans i que no siguin oblidats en les ajudes al desenvolupament.

Per tant, una constant demanda sobre la política de cooperació catalana, que ens obliga a definir molt més i a prioritzar molt més els escassos recursos que tenim, i pensem que el Parlament ha de ser-ne protagonista i fer-ho a través d'aquesta revisió del Pla director.

El segon punt de la Moció té per objectiu, sobretot, que aquests escassos recursos siguin molt més eficients i que tota l'ajuda que el Govern de la Generalitat destina a cooperació vagi efectivament al que és cooperació al desenvolupament. La mateixa Llei catalana ja defineix quins són els criteris que determinen què és ajuda al desenvolupament i què no ho és, i a vegades ens trobem que des dels diferents departaments, a vegades amb bona voluntat i de forma benintencionada, s'impulsen projectes o accions que poden ser això, benintencionats, però que no responen al que oficialment considerem com a cooperació al desenvolupament i que, per tant, no poden ser considerats dins d'aquesta partida.

Per tant, creiem que ha de ser l'Agència Catalana de Cooperació, novament, qui ha d'intensificar els criteris, definir-los molt més, utilitzar instruments de coordinació que ja existeixen i, en alguns casos, crear-ne de nous per garantir aquesta coordinació i, sobretot, abocar molta més transparència a les convocatòries, a la definició de projectes i a la definició de criteris.

Com que esperem la unanimitat en aquesta Moció, no volem allargar-nos més..., i escoltar les contribucions dels altres grups. I, en tot cas, quedem pendents també de la feina que ens tocarà fer a la Comissió d'Exteriors.

El president

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el senyor diputat. *(Pausa.)* Senyor Turull, té la paraula.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup votarà a favor d'aquesta Moció, si bé ho fem des de la convicció que aprovem una moció molt genèrica, que planteja evidències, que, *de facto*, ja es fa i en què, a més, es proposen coses que s'haurien de donar per suposades.

I em vull explicar. D'una banda, acordem demanar al Govern que compleixi la Llei. Com diu la part expositiva de la Moció, la Llei catalana de cooperació al desenvolupament estableix com a recursos destinats a la cooperació aquells que compleixin els criteris del CAD, i en la part dispositiva de la Moció acordem que es garanteixi que els recursos dels diferents departaments destinats a cooperació compleixin els criteris CAD. És a dir, acordem que el Govern ha de complir la Llei. Està bé.

D'altra banda, acordem que cal intensificar la creació de mecanismes de coordinació entre els diferents departaments. La coordinació dels departaments del Govern s'hauria de donar, entenc jo, per suposada. Nosal·tres..., més que intensificar la creació de mecanismes de coordinació, el que cal és intensificar la coordinació del Govern, perquè de mecanismes n'hi ha, i molts. L'únic que potser manca és la voluntat o la capacitat del Govern d'anar tots a la una.

I amb relació a allò que diem que és bastant genèric, voldria posar com a exemple l'expressió, a la part dispositiva de la Moció, d'«intensificar les mesures de transparència», però no es concreta ni quines mesures

exactes ni de quin abast, no es diu ni el què ni el com, i per això diem que és bastant genèrica. La frase està bé, la voluntat està bé, no dubtem de la bondat, però tampoc va més enllà.

Altra cosa seria, per exemple..., i l'altre dia vaig poder llegir un brillant article d'opinió sobre la matèria, com brillant és la seva autora, que sota el títol «Cooperar per transformar», deia literalment: «Caldria comptar amb una política pública de govern i no amb l'encàrrec a un departament d'impulsar projectes solidaris i ajuda als països empobrits, i apostar clarament per objectius i actuacions que posin de manifest la voluntat de transformar i no d'assistir per acabar amb les desigualtats.» Si la Moció parlés sobre això, tindria un calat important, un contingut de fons; s'hi estaria més o menys d'acord, se'n podria parlar molt, però, en tot cas, sí que tindria, doncs, un debat important. Però, en canvi, nosaltres insistim que el que avui es proposa, en gran part, com hem dit, és obvi i és bastant genèric.

Pel que fa al primer punt, referent a la inclusió del tràmit parlamentari en la fase de revisió del Pla director de cooperació –en la fase de revisió–, ens sembla correcte, si bé, *de facto*, ja es feia, i, com ha dit la diputada, doncs, en aquests temes es fa molta feina, i jo crec que es fa molt bona feina. Crec, i segurament tots ho compartim, que en tot allò en què intervingui el Parlament és donar-hi més rellevància, i en un tema tan important com el de la cooperació jo crec que és important.

I, per acabar, dir que ens sorprèn que vingui proposada una moció com aquesta –que nosaltres, hi insisteixo, hi votarem a favor, tot i que hi trobem un caràcter, doncs, molt genèric i molt obvi–, doncs, per una força política que forma part del Govern, no? Per nosaltres, per Convergència i Unió..., creiem, doncs, que això es podia haver fet –el que diu la Moció exactament, eh?, no les intencionalitats ni moltes de les coses que ha explicat la diputada, que compartim plenament–, el text exacte del que avui aprovem, doncs, directament des del Govern, i ens sorprèn que des d'una força política del Govern, doncs, s'insti el Govern a complir la Llei i s'insti el Govern a coordinar-se.

Bé, són diferents maneres de veure-ho, però, en tot cas, dir que, pel contingut de la Moció, que és genèric, perquè és obvi el que s'hi proposa, doncs, nosaltres hi votarem a favor.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la illustre senyora Consol Prados.

La Sra. Prados Martínez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup també donarà suport a aquesta Moció, perquè, com hem repetit en diferents ocasions, sempre hem entès i sempre entenem la cooperació al desenvolupament com una política pública. Per tant, una política que s'ha de definir, que se n'han de marcar els objectius, que s'ha de planificar i també que s'ha d'avaluar,

perquè, si és important la planificació de l'acció en la cooperació al desenvolupament, també són importants tots els indicadors pel que fa a la seva avaluació.

La política de cooperació ha de ser transparent. La cooperació internacional és també imatge de la nostra acció exterior i és també política de concert, de col·laboració amb les ONG que treballen en el sector, i tant per una cosa com per l'altra, tant per la nostra acció exterior, la nostra imatge exterior, com pel concert o la col·laboració amb les iniciatives ciutadanes, és important que la seva transparència sigui clara i visible. I si és transparent, a més a més, doncs, també és molt més fàcil, és millor per avaluar i per compartir amb els diferents agents que treballen en la matèria.

El fet de disposar d'un pla director ja indica aquest pas i aquest compromís en el disseny d'una política de cooperació internacional planificada, avaluable i que vol ser compartida amb les entitats o amb altres institucions que treballen en la matèria de la cooperació. Per una volta més a aquest desig de planificació, de transparència, és el que proposa aquesta Moció que tractem avui, que sembla que l'aprovaré per unanimitat; una volta més en aquest desig que sigui el Parlament qui, en la fase de revisió prevista en el Pla director, hi participi prèviament a l'aprovació definitiva.

Ho trobem oportú i ho trobem del tot necessari per poder compartir els objectius de la cooperació catalana, per poder debatre, per poder participar en la seva revisió. I, en tot cas, tot i que la Moció pot semblar una mica genèrica, segurament que des de la bona col·laboració que tenim en la Comissió d'Exteriors i Cooperació Internacional, doncs, ens posarem d'acord..., quins són els mecanismes més concrets per tal de participar en la revisió de tot aquest Pla. I miro, doncs, els diputats que participen en la Comissió com a portaveus, perquè ens toca fer aquesta feina, perquè, com ha dit la senyora Camats, és cert, doncs, que anem rebent, doncs, moltes entitats, moltes personalitats, que vénen a explicar-nos les diferents necessitats i situacions de moltes zones del món i moltes realitats diferents, i és aquesta Comissió la que també, doncs, ha de posar-hi ordre, hem d'ajudar també en aquesta planificació des de la revisió del Pla director, perquè, realment, la cooperació catalana, doncs, sigui rigorosa, seriosa i respongui a uns objectius clars, i aquests objectius, després, que es puguin avaluar. Per tant, aquest punt, doncs, com he dit, el trobem oportú i del tot necessari.

I, després, també, sobre el segon punt que presenta la Moció, és cert que hi ha diferents departaments del Govern de la Generalitat que realitzen cooperació internacional. A vegades, no per falta de bona voluntat, sinó que tot al contrari, per altres motius, per, a vegades, una certa descoordinació, es poden provocar –es poden provocar– situacions contradictòries, que, en tot cas, doncs, el Govern té la voluntat de corregir. I el que fem és fer costat al Govern perquè augmenti aquesta coordinació entre tots els departaments perquè la cooperació al desenvolupament, la cooperació internacional, doncs, sigui amb uns criteris, amb uns objectius, que siguin compartits per tothom.

I el Pla director ja indica què han de fer aquests criteris, que són els criteris del CAD, de la OCDE. Per tant,

doncs, creiem que aquest punt també és necessari; és augmentar aquesta transparència; és, sobretot, ajudar a donar coherència a tota la cooperació, independentment de qui la realitzi, i perquè realment segueixen els mateixos indicadors.

És per tot el que he exposat, doncs, que donem suport a aquesta Moció.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la il·lustre senyora Pilar Dellundé.

La Sra. Dellunde i Clavé

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, Esquerra votarem favorablement a aquesta Moció. Creiem que té un valor simbòlic; que també ratificar aquí, al Parlament, doncs, aquelles línies de Govern en les quals hi ha un acord, doncs, té aquest valor simbòlic. Per tant, és important que ho fem aquí i diguem què en pensem, doncs, de les línies d'acció dels departaments, en concret, en aquest cas, del Departament de Governació, del que s'està fent en aquest moment.

Bé, l'objecte d'aquesta Moció és aprofundir en alguns principis ordenadors que ja estan descrits a la Llei, o al Pla de cooperació, que són els d'informació i transparència, el de participació i el de coherència. I, per tant, és per això que creiem que aquesta Moció planteja com s'estan abordant aquests principis, com s'estan concretant. I creiem que ho està fent d'una manera interessant.

Nosaltres ja sabem, doncs, que al Pla hi ha una certa manca de concreció del procediment, pel que fa al primer punt de la Moció, i no diu amb claredat com s'ha de fer aquest procediment per revisar el Pla. Per tant, seria important que des de l'Agència Catalana, des de la Secretaria de Cooperació, s'arbitrés, s'elaborés una proposta de revisió. I en aquest cas, clarament, s'inclougués, doncs, el tràmit parlamentari.

En el Pla anual del 2005, de fet, que és la programació i la concreció del Pla director, ja estan previstes algunes altres iniciatives, com poden ser les compareixences regulars a petició del conseller de Governació i Administracions Públiques, amb independència de les que hi han previstes ja al Pla i a la Llei; la publicació i difusió abans del juny d'una memòria del 2004, o la posada en marxa d'un pla de comunicació, que seria interessant pel fet de desplegar un lloc web de la cooperació catalana.

I, en aquest sentit, la reflexió que ens hem de fer és també que la manera com nosaltres desenvolupem la cooperació exterior és també un mirall de com ens agradaria a nosaltres governar-nos, ja que els nostres valors són al cap i a la fi la nostra identitat col·lectiva. I, per tant, així com creiem que ha de ser la cooperació exterior catalana..., és així com l'hem de desenvolupar. I és la nostra manera de ser presents al món. De fet, com que no tenim estat, al nostre país, doncs, la cooperació exterior són les nostres relacions internacionals.

De fet, aquesta cooperació interdepartamental que demanem, doncs, aquesta Comissió que va crear la mateixa Llei, no la podem suposar, ja ens agradaria, però honradament ni aquest Govern ni l'anterior podem donar per suposada aquesta cooperació. Creiem que realment, doncs, és important que en un punt de la Moció això es destaquï, perquè cal enfortir-la.

I a més a més, doncs, de la participació del Parlament, com s'esmenta en la Moció, també seria important, doncs, consolidar, enfortir una cultura de la consulta i de la pràctica de la participació on intervinguessin tots els agents de la cooperació, no només el Parlament.

I en aquest sentit de potenciar la coherència, també creiem que s'ha de vetllar especialment per com nosaltres internacionalitzem la nostra economia. Per tant, tenir-ho molt present en l'acord recent, signat, de la competitivitat i la internacionalització.

Bé, només acabar dient que crec que si valorem la coherència i la coordinació entre departaments, hem de valorar també molt positivament que en el Pla s'hagi inclòs l'equitat entre dones i homes com un objectiu estratègic, a banda que també pugui continuar sent un principi transversal en les actuacions, especialment en el paper que avui hem destacat amb la resolució que hem fet avui al Ple del Parlament pel paper clau que juguen les dones en les conflictes.

I també, per acabar, creiem que és fonamental en el Pla incloure països prioritaris, amb els quals la societat catalana té un lligam des de fa molt temps, com és el Sàhara Occidental, que també ha estat avui present al nostre Parlament, doncs, en la intervenció de la persona que proposa aquesta Moció, però que també ho és quotidianament des de fa temps a l'Intergrup, al comitè d'enllaç del conjunt d'associacions que hi donen recolzament, i, fa poc, en la majoria dels que avui hem parlat, portaveus de les comissions de cooperació, en la segona marxa al mur de la vergonya.

També, com a última reflexió, la situació límit que s'hi està vivint en aquest moment, amb un possible retorn a la lluita armada, ens ha de fer pensar que ara és un bon moment de renovar el nostre compromís com a societat catalana, però no només des del punt de vista de l'ajut humanitari o de la cooperació, sinó també del de la solidaritat política.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la presentació d'aquesta Moció podríem dir que és una obvietat. A mi, senyora Camats —que ja li indico que hi votarem a favor—, em copen aques-tes mocions, on un partit del Govern, no un partit que recolza el Govern, sinó un partit del Govern, diu al mateix Govern que faci allò que en teoria està fent, però que vostè diu que no fa.

I per què li dic això? Miri, vostè; diu al Govern, primer, que intensifiqui la creació de mecanismes de coordinació interdepartamental i les mesures de transparència. I què li contesta el conseller a la interpellació? Doncs, que es preveuen tot un seguit d'accions perquè la política de cooperació de la Generalitat sigui més transparent, estigui coordinada amb les cooperacions locals, estatals i internacionals, i perquè hi hagi coherència en el conjunt de les actuacions dels departaments i l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament, buscant la generació de sinèrgies i la realització d'accions conjuntes.

També diu la seva Moció que s'ha d'incloure en la fase de revisió del Pla director de cooperació 2003-2006 el seu tràmit parlamentari previ a l'aprovació definitiva. I què li diu el conseller a la interpellació? Es presentarà i es buscarà consensuar el document a la Comissió Permanent de Legislatura d'Actuacions Exteriors, Cooperació i Solidaritat del Parlament de Catalunya i, amb l'acord més ampli possible de totes les forces parlamentàries aquí representades, després es farà arribar al Govern perquè l'aprovi.

I el darrer punt, és a dir, la segona part del punt 2, parla de garantir que tots els recursos destinats a cooperació, des de qualsevol departament de la Generalitat de Catalunya, compleixin els criteris CAD de l'OCDE.

Vostè, senyora Camats, ens deia que això tradicionalment no ha estat així en el Govern, i «encara a vegades», diu, «no és així en alguns departaments.» Home, la pregunta és clara, i li ho dic perquè jo ho he cercat en la seva interpellació i no ho he trobat: quin són els departaments que ho incompleixen? Home, és una pregunta excitant, ja que el que alguns sospitaven (*remor de veus*) es confirma..., ho confirma un membre del Govern o un membre d'un partit del Govern. Això vol dir que s'està incomplint l'article 1.4 de la Llei de cooperació, la qual cosa és preocupant.

I per què li explico tot això, senyora Camats? Doncs, miri, quan aquest diputat va... –li ho explico–, quan aquest diputat va presentar la seva Moció subsegüent a una interpellació sobre cooperació al desenvolupament, vostè va justificar el vot en contra del seu Grup dient que

«si ens hem compromès a fer-ho com a govern, creiem que té poc sentit que des de l'oposició se'ns impulsi a fer el que hem signat donant suport al Govern». Permeti'm que li digui, senyora Camats, que si no té sentit des de l'oposició, imagini's des del Govern.

I tenim que al primer punt i a la primera part del segon punt s'hi va comprometre el conseller en la interpellació, i la segona part és una part que és el que diu la Llei en el seu article 1.4.

Però crec que avui vostè ha descobert quelcom, que és que més enllà de les paraules, que més enllà del que està escrit, que més enllà del que es diu aquí en seu parlamentària, i fins i tot més enllà del que està escrit en la Llei, hi han coses que no es compleixen.

Per tant, li dono la benvinguda a les tesis del Partit Popular de Catalunya i a les tesis també de Convergència i Unió, quan el que diem és que cal augmentar la coordinació i la transparència no només en l'àmbit de cooperació, sinó també en altres àmbits del Govern.

De moment ens donen la raó en l'àmbit de cooperació –de moment ens donen la raó en l'àmbit de cooperació–, esperem que més endavant podrem cooperar, vostè i nosaltres, a demanar també més transparència i més coordinació en els altres àmbits de Govern.

Moltes gràcies.

El president

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posem, doncs, a votació la Moció subsegüent a la interpellació sobre la política de cooperació.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat aprovada per la unanimitat dels presents, 110 vots a favor.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les vuit del vespre i tres minuts.